

Ratio 997 U-

DESIDERII HERALDI ADVERSARIORVM LIBRI DVO.

Quibus adiunctus est Animaduersionum
eiusdem in librum Iamblichi de vita
Pythagoræ nuper primum
editum liber unus.

2393

PARISIIS,
Apud IEREMIAM PERIER, via Ia-
cobæa, sub signo Bellerophontis.

2393
M. D. XCIX.

CVM PRIVILEGIO REGIS.

三月廿二日

晴

暖和

C L A R I S S. E T
O R N A T I S S. V I R O,
L V D O V I C O S E R V I N O

Sacri consistorij Regij consiliario,
& in supremo Senatu Parisiensi
fisci Regij Aduocato,

D E S I D . H E R A L D V S S.

Iad benè beatèque viuen-
dum literæ aliquid confe-
runt, Vir Clariß. nemo nō
laudabit eorū industriam,
qui perditis hisce, & profligatis tem-
poribus, quibus doctorum tanta penu-
ria, in eloquentia, & sapientia libris
emaculandis, atqne illustrandis versan-
tur. Nemo non eorum studium fauētiā
ā ij

suâ, & ὥφημία prosequetur, qui com-
modis omnibus posthabit, & neglecta
sæpè re familiari, quam ut augeat multi-
tot & tantos labores exantlant, id vñū
student, ut laboribus & lucubrationi-
bus suis, homines meliores, doctiores, &
sapientiores efficiant. Reperiuntur ta-
men homines ita vani, ita inepti, &
ridiculi, ut hoc studij genus, non modò
non laudare, verùm etiam, si Diis pla-
cet, reprehendere soleant: & quæ aut
propter ingenij tarditatē, aut seruilem
inertiam consequi non potuerunt, in
aliis vituperare. Quos sanè cum tanta
vanitate & ignorantia κρόμμω, & ἡρ-
μὸς αἴτοι ἐδιεν iubeo. Ego verò cùm
viderem absque harum literarum co-
gnitione scientias neque benè, neque fa-
cile comparari posse, multosque tanto
adminiculo destitutos, humili serpere, &
in pulvere publico volutari, torpori &
negligentia χάψειν φέγγας, huic studio-

rum generi temporis aliquid concessi.
Neque mihi animus erat, quæ in Mu-
seolo meo infeliciter satis scribebam, &
obseruabam in publicum emittere, nisi
viris quibusdam doctis, & in literis
magnis, quorum tu pars magna, Vir
ornatiss. labores meos gratos, & proba-
tos vidisse: qui cum me ad aliquid
scribendum, & edendum saepius horta-
rentur, vicerunt tandem admonitioni-
bus adhortationibusque suis, & effe-
runt ut vela ventis committerem: An
αγαθὴ τύχη nescio: θεοὶ δὲ γοναῖς κεῖται.
Sed quia illis mihi instantibus non po-
tui ab ijs quæ in aliquot scriptores, ma-
gnos illos, & τις τυχόντων meditatus
eram, auspicari: quæ in varijs auctori-
bus correxeram, aut explicaram in ali-
quot libros contraxi: quorum duos
priores sub nominis tui auspicio, Vir
clariss. & doctiss. studiosis meliori for-
taſſe animo, quam fortunâ dono: Cate-

ros, si istos doctis probatos cognouero,
breui daturus. Quoniam autem te con-
silium meū probante, & laudante hanc
editionem adornaui, paruulos hosce li-
bellos, quanquā dignitate, & eruditia-
ne tua indignos, tibi sum dicare ausus:
quos si tibi gratos, & acceptos videra,
Rex ero. Tanta enim tua est eruditio:
Tanta acies iudicij: ut quod tibi placet,
cæteris displicere non posse existimem.
Vale vir Clariss. in quo non amplissi-
mam dignitatem: sed meram probita-
tem, meram doctrinam, meram bona-
rum literarum cognitionem (Hæc enim
vera, & interna bona sunt) præcipue
miror. Lutetiae, è museolo nostro 8. Ca-
lend. Ianu. 1598.

Quod felix faustumque sit.

De vita Pythagoræ restituta.

Non te, Pythagora, non fors iterata iuuabat,
Sed nec Iamblicheo munere viuis eras.
Nox habuit mersum, superis donec Deus eris
Sistere, tēque tuā lege redire iubet.
Nam quī sic Iuuenis primo tua sensa sub aeo
Hauriat, et tacito que premis ore, notet:
Ni mens prisca nouo credatur corpore condit,
Atque iterum vita commeminiſſe suā?

LVD. SAMMARTHANVS.

DESIDERIO HERALDO Adolescenti doctissimo.

Quos perfecta minus negabat aetas
Lex dedit sobolis nouae parenti
Honores, totidem et remisit annos
Quot pater cluet ille liberorum:
Nempe gratia prolis hac reponit
Aucta præmia magna Ciuitatis.
Verum legitimis, HERALDE, ab annis
Annos cui propè deesse tres fatentur,
Quos non dant tibi liberi, libelli
Honores tribuunt, sed ampliora
Quam trium modo fætuum parentes
Feres præmia, nam dedisse lucem
Tot libris, merito est patrem fuisse.

E. SAMMARTHANVS.

IN DOCTISSIMI VIRI
DESIDERII HERALDI
Aduersar. Lib.

CARMEN.

VT qui decoro sordidatus puluere,
Nexuque trita membra lubrico gerens
Domum frequentes rettulit viciorias:
Si surgere acrem sentit aduersarium,
Bono periclo robur expertum aduocat,
Animosque tollit, ac sui fiduciâ
Plenus propinquam præcipit spe gloriam,
Seu discus illum, seu pugillatus vocat,
Laborue luctæ, seu pedum pernitas
Nullius horret aleam certaminis.
Sic tu beato litterarum flumine
Large irrigatus, quas labore industrio
Tibi parauit ingenî fecundi as,
Descendis audax in palestræ puluerem
Proclivis expugnare quidquid obuium
Mentes morari possit hand exercitas.
Vltroque poscis, instar a' ti spiritus,
De laude summâ, cum viris summatibus
Decernere, alma quos vetat virtus mori,
Cæloque tollit fama pennato gradu.

*Quapropter & nunc tende cum Deo lubens
Quo te lacit spes, indolisque vivida
Praelatus ardor, & nouis porro stude
Veteres coronas auctitare adores.*

I. DE VOVVEREN.

ERRATA.

Pagina 1. 7. Aruernus. pag. 5. 11. pro
28. lege 29. p. 27. 9. πὸ σῶμα. p. 39. lin.
vlt. ἀπάκλωσε. p. 40. 20. Pro O Au. 41.
12. Dores. 42. 18. Vel Solipuga. 23. Su-
cerdis. p. 51. 17. Ψυχαγωγία. 88. 25. Thra-
ces. 129. 7. Iuuenali lucem. 142. 1. καὶ
τρεπαγκέλαι. 154. lin. vlti. ὀλιγωρέμναι.
Alia quædam fortassis superfunt, quæ
lector candidus facile emendabit.

Extrait du priuilege du Roy.

PA R grace & priuilege du Roy , il est permis à Ieremie Perier , marchand Libraire à Paris , d'imprimer ou faire imprimer via liure , intitulé *Desiderij Heraldi aduersariorum libri duo , quibus adiuictus est animaduersiorum eiusdem in librum Lamblichii de vita Pythagore nuper primum editū Liber unus*. Et deffences sont faites à tous Libraires , Imprimeurs & autres , de quelque qualité & condition qu'ils soyent , de ne les imprimer ou faire imprimer en quelque lieu que ce soit , jusques au temps & terme de dix ans finis & accomplis , à peine des articles portez à l'original du present priuilege , nonobstant toutes oppositions ou appellatiōs quelconques , & sans prejudice d'icelle : Car tel est le plaisir de sa Majesté . Donné à Paris le 23. de Decembre . 1598. Signé par le Conseil .

DE LESTOILLE.

VT SCIAT LECTOR IN
QVIBVS PRÆCIPVE AVCTO-
ribus emaculandis, & illustrandis hi
aduersariorū libri versentur, non abs
re fore existimauimus, si summās om-
nium capitum præmitteremus.

Summae capitum Lib. I.

C A P. I.

Nveteribus glossis complura emen-
dantur. *Adipisci. Apisci. Aeuitas.*
Virgo acerba. Amatoriū. Aruspex.

C A P. II.

Diogenes Laërtius duobus locis emendatur.

C A P. III.

Loci aliquot Arnobiani emendati. Intimare.
Auocare. Apuleius emendatus. Plutarchus
correctus. Τάχει. οἱστι apud Arnobium.

C A P. IV.

Complura in veteri glossario emendantur.
Cambio. Calui. Capitus diminutio. Catillus.
Cinum. Επισκεψία. Circus. Deportatio.

C A P. V.

Θέα. Γη τῆς Αγ. Καρολ. Θέα τὰ Αγ. Καθεδρα.
Θέα τὰ σωτήρια, Ε τὰ εῶντα, πύσια. Θέα

τὰ εὐαγγέλια. Cūm litarent propter viam
facientes, dicebantur ijs γίνεσθαι τὰ Δια-
βατήσα : ut alias γίνεσθαι τὰ ιερά : Et
plenius γίνεσθαι καλὰ τὰ ιερά: atque etiam
χρηστὰ περιχωρεῖν. Ξεραγοί. Ξένοι. Herodoti
Interpres obiter notatus. Ουοῖοι apud Xe-
nephontem qui dicti. Xenephonti lux.

C A P. V I.

Quædam in glossario emendata, illustrata. Exe-
quia. Prosequi. περέμπειν. ἐκ πέμπειν.
περέμπειν. Mos antiquus notatus. Ire.
Exportare. ἐκφέρειν. ἐκκομίζειν. περικο-
μίζειν. Mortui extra urbem sepeliebantur.
Potestiores olim in urbe ipsarē sibi ins-
ta forum. Quin & in templis.

C A P. V I I.

In glossario multa correcta. Fauor. φόρος, i. fo-
rum græcis recentioribus. Αποσολὴ. ἐκσο-
λῆ. Αποσόλλειν. Theocriti scholia leuiter
correcta. Iracundia. ὠργισ. Lea. Longaue.
Lares. Nundinae. Oppopa. Ossilegium: &
de ossilegio plura.

C A P. V I I I.

Glossarium à litera P ad finem usque percurri-
tur. Multa in eo emendantur, illustrantur.
Paludamentum φοινικὶς. Russæ tunice mi-
litares. Peruersus ἐπαεισθεός. Plostrum.

Populares ἡραπόται. Puluix. Puppæ.
πλαγγόνες. Νύμφαι. Sedule. Lucilius for-
taſſè emendatus. Tibicines.

C A P. I X.

Oροσάγαμι apud Persas sunt εὐεργέται græcis.
Thuydides explicatus. Νεκροὶ οὐδέποτε
δοι. νεκροὶ οὐδέποτε δοῦλοι, οὐδέ
δύναμι. Mos antiquus διὰ αἱρέσων notatus.
Ψυχαγωγίας antiqua consuetudo. Virgilius
illustratus, & fortassis emendatus. Luctus
mortuis prodeſſe credebatur. Quare capillos
tumulis apponeret. Lepto efferebantur mor-
tui. Hunc leptonum κλίνην græci dixerunt.
Fulcro eum' eburno potentiores fulciebant:
simul cum corpore comburebant.

C A P. X.

Herodotus emendatus. explicatus. Quam diei
horam Græci per tempus πληθύσοντο ἀγο-
ρας intellexerint. Theocritus emendatus.
Ἄρχεψ ψυχαδα. Adsperrere, & obſipare
aquā. M. Antoninus Philosophus emendatus.

C A P. XI.

In veteribus glossis multa explicata. Ducere.
Απάγειν. ἄγειν τοὺς θαύματος. Pausanias
auctor ἀττικὴ λεξικὴ. Cubile φωλεδος. εὐνή.
Confusceri εὐεργηπικῶς. Dinidua. Dinidua.
Dinidus. Calpurnius correctus. εὐφημισμὸς

notatus. Turgör. Quædam in glossario Gra-
colatico emendata. Διάρθείσιν. Corrumpe-
re. Corruptele. φθοει. Aequor noua signi-
ficatione. Ισόπεδος.

C A P. X I I.

An licuerit Atheniensibus & Persis soro-
res uxores ducere. Expensi duo Senecæ loci
in Hercule furente. Deorum duxtor. Ταχὺς.
Vehere. Nauis quasi Vehiculum.

Summæ Cap. Lib. II.

C A P. I.

Quædam in Plauti Amphitruone illustrata,
correcta. ἐργαζον. κοινὸς ἐργαζεῖς. Εργαζῆσθαι
ωραῖοις οἰκον.

C A P. I I.

In Asinaria Plauti quædam emendantur, il-
lustrantur.

C A P. I I I.

Quædam in Plauti Aulularia corriguntur, il-
lustrantur. Per bonam fidem μέγιστος ὄφρος.
Capteuei duobus locis emendantur.

C A P. I V.

In Casina quædam illustrantur, explicantur,
emendantur. εὐφημούσος notatus. παρεί-
της. felix. ἀλώντα αἰδράποδα. αἰτιζεί-

Hellenismus Plautinus.

C A P. V.

Plauti Epidicus duobus locis illustrata. In Bacchidibus quædam explicata. Religioſe exceptiones notatae: Si Dij volunt: *κύριος θεός γέλην*: *θεῶν τὰ ἴστα υπόστατον*. *Κύριος θεός*. *Κύριος θεός δόξα*.

C A P. VI.

In Milite glorioſo correctus locus. Mos antiquus sacrificandi *θεοῖς Διόποτοις* ad auertenda inſomnia, vel quæ inſomnijs portenta. In Pseudolo locus illustratus: & correſtio Plautini Commentatoris confirmata.

C A P. VII.

Plantus correctus in Pœnulo, Persa, Sticho. Sæpè illustratus. Vulgata in Trinummo lectio confirmata. Oculos effodere. *οφθαλμὸς ἐξοπύστευτος*.

C A P. VIII.

Pindari locus explicatus.

C A P. IX.

Dionysius *διονυσίν* multis in locis illustratur. *Θεῖοις ὥρωνται*. *ἱερὸς δόμος*. Dij habitate dicebantur in templis. Aethiopes *εὐσεβεῖς*. Notata ſuperstitio antiquorum lapillis ad auerruncandos *χειροδαιμονες* carentium.

C A P. X.

Strabonis locus explicatur.

C A P. XI.

Aristotelis locus emendatus : alius explicatus.

C A P. XII.

Diogenis Laërtij expensus locus in Anaximenis vita. Alius in Anaxagoræ vita illustratus.

C A P. XIII.

Ciceronis locus explicatus. Diogenes Apolloniates emendatus.

C A P. XIV.

Ciceronis locus illustratus. Praecones ludorum Olympicorum qui fuerint. ἀνακηρύχτειν. Pindari locus illustratus. Aeliano lux.

C A P. XV.

Plauti locus in Milite gloriose illustratus.

Mέγας βασιλεὺς. βασιλεὺς Rex Persarum absque adiectione. Rex. Terentius illustratus. Plauti locus collatus cum loco Aristophanis.

C A P. XVI.

Duo Iuuenalis loci explicati. κομῆται.

C A P. XVII.

Hippocratis locus illustratus. Designare.

ἀποδεῖξαι. ἀποφάνειν. μελέτειν.

DESI-

DESIDERII
HERALDI
ADVERSARIORVM
LIBER PRIMVS.

C A P. I.

*In veterib. glossis complura emendantur. Adi-
pisci. Apisci. Acuitas. Virgo acerba.
Amatorium. Aruspe.*

V i vetus glossarium ab H.
Stephano excusum scri-
psit, doctus fuit. Sed multa
in eo perperam à librariis
scripta, perperam intellecta. In ipso
penè libri limine legitur, Ab astratura,
dī tñc aia Cōlūmñs. P. Faber aruernus, vir
longè eruditissimus, & optimus, legen-
dum existimat, Ab, à stratura. i. ab, vel à

A

2. DESID. HERALDI

stratura. ut sit ἀπὸ τῆς αἰακολογίης idem quod ἀπὸ τῆς γράσσεως. Sunt enim servi ab, siue à stratura. Eadem serie, Abomi-

Vocabulū nandum, ἀπογόπαιον, ἀπεκτίμον, ἀπεῖδον.
mendosum Lego ἀπεκτίμον. Scholia ad Theocritum:
accētu pri- uquimus H. Εὐχήσ δέ, οὐ εὐχῆς ἀξιός, γάρ εὐχήσος: ἀπεκτίμον Stephanum δέ, χρὴ ἀπεκτίμον, οὐ μοντίος. Aeschylus sequuti: quē & posteā in Agamemnone:

hoc seque- ὅτας δὲ ἀπεκτίματο ἄγελος πόλεις 4.680
mūr. συγγράψασθε πᾶσι μετράσθε φέρη.

Deinde, Adagium, ἀρεοίμον. Lege πα-
ροίμιον. Absentatio, ἀπιχής, ἀμαρρόν. Trās-
posita lectio. Lege absentatio, ἀποτίθησις
ἀπὸ σώματος. Absurdum, ἀπιχής, ἀμαρρόν.

Adipisci. θητικῆσθαι. Optimè sanè. Nam
adipisci est adipisci, θητικῆσθαι, non
κλαδησθαι simpliciter. Apisci κλαδῆ. Plaut.
in Capt.

Sine sacrī hereditatem sum aptus effertis-
Sc. Sc. Iupiter [simam.
supreme. Et in Epidico:

Tace sis modò: Sine me hominem apisci.

Ætas, æuitas, ἡλικία, γέροντος. Ætas ab
Æuitas καὶ συγχορτών. Arnobius lib. 2.
aduersus gentes. Det responsum rogatus,
quisnam sit ipse, aut à quo patre, quibus sit in
regionibus editus, quo pacto, aut quanam ra-
tione nutritus: quid operis, aut negotij celebrat,

Æuitas.

anteacti temporis decurrerit auitatem. Et lib. 3. Nec obtinere perpetuam posse credimus auitatem, quod extremis coercitum finibus, necessaria circumcludit extremitas. Postea in nostro glossario: Acerbum, ἄρπον, πικρὸν, ἀπέπειρον. Αἴρπον dicit propriè. Nam fructus acerbi, ἄρποι. Et ut Αἴρπον dicitur græcis virgo μή ωράγα γάμυς, Nondū matura viro: Sic & acerba dicitur Varroni, Agathone. Ideò quòd maiores nostri virginis acerbae aureis Veneris vocabulis imbui noluerunt. Sequitur, Amatorium, φίλον. Seneca ep. 9. Hecaton ait: Ego tibi monstrabo amatorium sine medicamento: sine herba: sine ullius veneficæ carmine. Si vis amari, Ama. Quid sit Amatorium docet Amatoriū. Plautus ωλφεργίας, in Truculento. In Prol.

Virgo acer-
ba.

Si semel amoris poculum accepit merè:

Eaque intra pectus se penetrauit potio,

Exemplò & ipius perijt, & res & fides.

Amatorium est, amoris poculum. Attontus, ἐμπορτηθεὶς, ἐχριγματεύς. Locus penè depositus. Legendum tamē suspicor, ἵχραγες, αἴγες. Ascora ασκοπυθη: Lege, ασκοπυθη. Adsperserit τηροσκληση: Lego, ωλφεργία: Nam infrà, Adspergine, ωλφεργία. Aruspex, βωμοσκόπος. Ergo Aruspex.

4 D E S I D . H E R A L D I
quòd aram speciat dicitus aruspex γλωσ-
σσογάφω. Cui non accedit Velius Longus: Item arispex ab ariuga , quæ esset hostia,
nō aruspex. Eodem penè modo Donatus
ad Phormionem Terentij , act. 4. sc. 5.
Haruspex, inquit, ab haruga nominatur. Nā
Haruga dicitur hostia, ab hara, in qua con-
cluditur, & seruatur. Hara autem est, in qua
pecora includuntur. Neque quidquam hīc
mutandum. Nam Haruga omnino scri-
psit Donatus : quod ipse satis declarat,
Harugam ab hara deducens. Aringa
igitur locum hīc apud Donatum non
habebit : quemadmodum neque apud
Seruium. Dionys. Hal. lib. 2. Ant. Rom.
Ἐπὶ τῷ τόπῳ ἔταιξε μάντιν ἐξ ἐκάστης Φυ-
λῆς ἔνα παρεῖνα τοῖς ἵεροῖς, ὃν ἡμεῖς μὴν ἵεροσ-
χόπον καλούμενον, Ρωμαῖοι δὲ ὀλίγον τὸ τῆς αρ-
χάς φυλάττοντες ὄνομασίας, Αρύσταχ
ταρεσταγρεύσοντι. Aruspicem ἵεροσκόπου in-
terpretatur: Quomodo & γλωσσογάφος
alibi, Haruspex, ἵεροσκόπος, γύντης.

C A P . II.

Diogenes Laërtius duobus locis emendatus.

LEgebam nuper Parmenidis vitam
apud Diogenem Laërtium. Hunc

locum offendit, qui me offendit. ἦκμαζε
δὲ κτὶ τὸ θ' χριστὸν ὀλυμπιάδα. Mon-
strum lectionis. Ergo Parmenides Mel-
issi praeceptor ducentis circiter annis
discipulo antiquior. Nam Melissus ἦκ-
μαζε κτὶ τὸ πεπόντον, γράψας ὀλυμ-
πιάδα. Interpres autem aut aliam lectio-
nem sequutus est, aut male haec verba,
ἦκμαζε δὲ κτὶ τὸ θ' χριστὸν ὀλυμπιά-
δα, interpretatur, floruit olympiade 99.
Vulgata enim lectio olymp. 28. dicit.
Sed utroque error. Nam neque Par-
menides discipulo ducentis annis ma-
ior: neque multis annis minor. Legen-
dum igitur puto, ἦκμαζε δὲ κτὶ τὸ ον'
ολυμπιάδα. Librarium hinc error: qui
in numeris non insolens. () paulo lon-
gius accedit ad figuram τὸ θ longioris:
& ex his saepissimè fit κ. Nam nisi utrum-
que distinctè, & pensiculatè scribatur,
vix alterum ab altero discerni poterit.
Vnde scioli librarij scriptum putarunt
θν: & quia κ' εἰχοτι significat αριθμητι-
κῶς, idcirco nomen arithmeticum om-
nibus literis expresserūt, & εἰχοτι scri-
pserunt. Hac lectione reposita, etatem
propriam viuent Parmenides, & Melis-

6 D E S I D . H E R A L D I
sus. Curabo & alibi Diogenem : imò
sanabo. In Socratis vita de Socrate hæc
scribit, si librariis fidē adhibemus. οὐδὲ
γέλεται εμαίθανε ὅτε καρπός. μηδὲν λέγων
ἄποπον εἶναι, ἀτις μὴ οἶδεν εκμαρτύρειν. Le-
gendum dico, pro ὅτε καρπός, ὅτε γηρυῖος.
Facilis lapsus. Notum quod de hac re
Cic. in Cat. Mai. Stobæus, Val. Maxi-
mus, &c alij scripserunt.

C A P . I I I .

Loci aliquot Arnobiani emendati. Intimare.

*Auocare. Apuleius emendatus. Plutarchus
correctus. οὐδέγειν. O isti apud Arnobiū.*

ET Arnobius nobis aliquid debet.
Legimus lib. I. Quod cùm dicere non sit
vestrum, neque explicare possitis, cuius rei
causa sub hac cæli conuexione versemini,
desistite arbitrari pertinere ad vos quidquam:
cum ea quæ fiunt, non pariliter fiant: sed ad
sensus summam redeant referanturque totius.

Sic vulgò legitur: Sed lege mecum,
cùm ea quæ fiunt, non partiliter fiant: sed ad
sensus summam redeant referanturque totius.

Opponit ea quæ partiliter fiunt iis, quæ
ad sensus summam redeunt, referunturque to-
tius. Eandem dictiōnēm usurpat iterum
lib. 6. *Hoc enim est propriū deorum, complere*

omnia vi sua: non partiliter vspia, sed ubique esse totos: Non adesse, non abesse: Non cœnatum ad Aethiopas pergere, & post dies bis senos priuatim ad domicilium redire. Locus alius corruptissimus est lib. 5. Primum illud à vobis (si modò commodare patientiam rultis) exquirimus primum (Repetitio huius vocis offendit aures meas) Allegorico genere vel scripta hæc esse, vel eodem modo intelligi oportere, vnde est vobis cognitum, vel vnde intimatum in consilium scriptores aduocare? Vos scilicet tum in eorum pectorib. latitabatis, cum pro alijs res alias inter veritate captæ subdebant? Lege me auctore. Allegorico genere vel scripta hæc esse, vel eodem modo intelligi oportere, vnde est vobis cognitum, vel vnde intimatum? In consilium scriptores* aduocare vos scilicet: Tum in eorū * pro adu-
pectoribus latitabatis, cum res alias pro alijs ^{cavere.}
inter veritate captæ subdebāt. Sententia pla-
na hoc modo, quæ alioqui nulla. Dicit,
vnde est vobis cognitum, vel vnde intimatum?
Quia cognitum, & intimatum differunt.
Nam intimare γνωσια, εμφανισα, φαε- Intimare.
ροσα. Intimatum igitur τὸ φαερωθὲν: at
cognitum, τὸ γνωστὲν, δι' ήμας esse potest.
Sic scire, & cognoscere eodem libro

distinguit. *Quod tamen ut vobis ita sese habere (quemadmodum dicitis) annuamus: Qui scitis, aut unde cognoscitis, utra pars sit sententiis historiae scripta simplicibus, utra vero sit dissonis, atque alienis significationib. tecta?* Intimare autem aliis item usurpatum. Martianus Capella lib. i. de nuptiis Philologiae. *Hæc cum Iuno affixa, ut adhærebat elationi plurimum Ioui, acclinatis eius auribus intimaret. Sed redeo ad Arnobium, apud quem sic scribunt lib. 7. Quis est enim primum, qui Deum illum fuisse credat, qui currentib. frustra delectaretur equuleis, euocarique se genere hoc ludicii incundissimum duceret?* Ibi pro euocarique legendum existimo, auocarique. Nam Auocare in hoc sensu alibi sæpè apud eundem Arnobium. Et, ne longius abeamus, eodem libro. *Ergone iniurias suas Diij vendūt, atque ut paruuli pusiones, quò animis parcant, abstineantque ploratibus, passerculos, pupulos, equuleos, panes accipiunt, quib. auocare se possint?* B. Hieronymus ep. ad Lætam. *Discat primò Psalterium: His se canticis auocet, & in Proverbiis Salomonis eruditatur ad vitam.* Idem ad Marcellum. Sudans messor Psalmis se auocat: & curua

Auocare.

attondens vitem falce vinitor, aliquid Dani-
dicum canit. Veteres glossę, Auocat, ἀν-
ταργῆ, ἀποχλεῖ. Lege ἀνατά. Glossarium
emendatum.
Eodem sensu quo Arnobius, & Hiero-
nymus τῷ auocare vtuntur, Plutarchus παρέγγειν.
vñus est τῷ ὁδίγειν. Sic enim lege in Plutarchus
Solone, τῇ δὲ ποιησι: κατ' αρχὰς μὴ εἰς
ἔδαντες οὐκ οὐδεὶς, ἀλλὰ ταύτων ἐντελεχεῖ-
ζεῖσθαι, καὶ ὁδίγειν εἰσιτὸν τῷ σχολά-
ζειν. Apuleius eodem pacto emandan-
dus videtur lib. 4. Metamor. Sed ego te
narrationibus lepidis, anilibusque fabulis pro-
tinus euocabo. Lege hīc etiam, auocabo.
Hellenissimus frequens est apud Arno-
biū nostrū, ὦ isti, ὥς τοι. i. ὥν μεις. Sic enim
Arnobium interpretor. lib. i. Et tamen,
ὑπάρχει, qui hominem nos colere morte functum
ignominiosa ridetis: nonne liberum & vos
patrem membratim ab Titanis dissipatum fa-
norum consecrationi aptatis? Iterum: Et ta-
men, ὦ isti, qui pollutas res nostras vitiorum
criminamini, &c. Et lib. 2. Interēa tamen,
ὑπάρχει, qui admiramini, qui stupetis doctorum,
& philosophiae scita. Lib. 4. Quid dicetis, ὦ
isti, qui, &c. Lib. 6. Quid dicetis, ὦ isti, etiām-
ne Dij cœlites, &c. Lib. 7. Quid dicetis, ὦ isti,
ergone ille putor, &c.

Hellenis-
mus Arno-
bianus.

10 DESID. HERALDI
CAP. IIII.

Complura in veteri glossario emendantur.

Cambio. Calui. Capitis diminutio. Catillus.

Cinum. θειονωτον. Circus. Deportatio.

LEgimus in glossario, Bominatores

Ἄρρυπονοι: Lege Bouinatores. Ca-

cumbeat, ἀλλάσσει. fortè, Cambiat,

Cambio. ἀλλάσσει. In aliis glossis, Αὐγαλάσσω,

Submuto, Cambio. Priscianus lib. 10.

de arte Grammatica. Cambio ἀμέίζομει

ponit Charisius, & eius præteritum Campsi:

quod σπό τῷ κέμπῳ, ἐκεμψα græco esse vi-

detur. Vnde & Campso, campfas solebant ve-

tustissimi dicere. Ibidem: Calpitur, εξαπα-

τα. Lego, Calbitur, pro Caluitur. Sa-

lustius apud Prisc. 10. de arte Grammat.

Contra ille calui ratus. Calui, inquit Priscia-

ni Comites. nus, id est, decipi. Plaut. in Cas.

-- Nam ubi domi sola sum

Sopor manus caluitur.

Apud Non. Pacuuius: Postquam calamitas plures annos

voce Arua. aruas caluitur. Canalis πύρηξ, ὄχετος. Le-

go, πύξ, πύαξ, ὄχετος. Capitis diminutio,

κεφαλῆς ἐλάσσωσις. i. καταστάτως ἀναλα-

γή, interprete Theophilo. Adi Iuriscō-

Catillus. sultos. Catillus, πύαξ. Quadram intel-

ligit. Priscianus: Transit etiam N in L:

ADVERSARIORVM. LIB. I. II

Vt, Vnus, Vllus, Nullus, Vinum Villum, Catenæ Catella, Bonus bellus, Catinum Catillum.

Sic Cilum & Cilium, à Cinum. Glossæ Cilum.
nostræ : Cinum, Ἐπισκύιον. Hesychius: Cinum.
Ἐπισκύιον, τὸ ἐπάνω τὸ ὄφθαλμῶν ὄφρυ- ἐπισκύιον.
ἷον, ἢ τὸ μεσόφρουν. Theocritus Hercu-
lisco.

τοῖον Ἐπισκύιον βλοσυρῷ ἐπίκρητο προσώπῳ.
Contrà partes inferiores τὸ ὄφθαλμῶν,
κοῖλα dicebantur. Scholia ad Theocri-
tum : κοῖλα, τὰ Κωκέτα τὸ ὄφθαλμῶν.
In glossis nostris legimus, Clunar, κριθῆς
λέπυρον. Scribo, Cluma. Festus : Clumæ,
folliculi ordei. Cimis κοεῖσθαι. Lego, Ci-
micia, κοεῖσθαι. Isidorus: Cimicia, propter si-
militudinem Cimicis. Vnde & eam Græci
Corionem vocauerunt. Circum iέρανθα. Sic
sanè Scholia ad Aeschylum, Kίρκον in- κίρκος.
terpretantur, & Πέρσαις, ad hunc locum.

Μεθύσερον δὲ κίρκον εἰσορὼδορόμῳ
πλεοῖς ἐφορμάγοντα, καὶ χηλῶσι κάρε
πλλοντα.

Vbi Scholia : Μετὰ δὲ τῦτο, ὅρῳ κίρκον,
ἵποι iέρανθα. Quæ sequuntur in nostro
glossario, sic legenda existimo. ἐπὶ δὲ
ὅρεον, μεταβληθείσοντις σκύλλης, τὸ Νίσου
μεγαρέως. Et sic Circum pro Ciri accipit

γλωσσάφος: aut potius fabulæ nō satis
memor est, de qua lege sis Ouid. 8. Met.
Κίρκη autē meminit etiā Aristoteles: eū-
que inter ἱερακας ponit, ut & Plinius. Se-
quitur in Gloss. Cōmittit, συμβάλλει, μα-
τήν. Lege, Συμβάλλει μάχην. Vnde sta-
tim pōst, Commissor, συμβαλλομάχος.
Corruptus & hic locus: Commodior
estate, τῇ χένδ. Quid si legeris, Com-
moditate? Legimus posteā, Consum-
matum erit, πειθαριμόνιον εἶναι: Lego om-
nino, πεπελεσμένον ἔτσι. Correptè, εὐτρό-
φως, εὐαντόλως: Lege, εὐχόλως. Nam sequi-
tur posteā, Correptio, εὐτρόλη. Sed aggre-
diar literam D: & vocabula quādam ab
ea incipientia reponam, componam.
Damnasceto, habent glossæ, ὀφίλεις:

*Tit. de Le-
gat. §. Tā a.
corp. & ali-
bi s̄epius.*

Lego, Damnas esto, ὀφείλεις, vel ὀφείλῃ.
Damnas esto heres meus domum illius reficere:
Vel, illū ære alieno liberare. Sequitur posteā,
Decipit, πελειάμον. Appositè verò. Lege,
deinceps, vel denique. Sed potius, dein-
ceps. Nam quamvis non sit propriè πε-
λειάμον, est tamen ὅππι τὰ ἐξῆς. Ibidem,
Decuit ὅπιφεν: Quid obstat quominus
legamus ἔρεπτον: vel etiam ἔπιφεν: quod
malo? Pro demultia ἐκλογὴ α πολλῶν, εκ-

ADVERSARIORVM. LIB. I. 13
λογὴν ἀπὸ πολλῶν? Qui deportabantur in
solas terras, erant capite deminuti. Vlp.
Tit. de Tut. 8. §. 12. Media capitis deminutio
dicitur, per quam sola ciuitate amissa, liber-
tas retinetur: Quod fit in eo, cui aqua & igni
interdicitur. Lego igitur in glossis, de-
portare μειώσα�, pro μωσα�. Postea pro
destinare ἀποιλα�, lego omnino ἀπο-
τεῖλα�. Nam anteā glossarij scriptor De-
stino interpretatus est ἀποπέμπω. Malè
etia legitur distote, Αγορεύδασσον. Legen-
dum enim discote, pro discute. Nam di-
scutere est Αγορεύδασα�, τοὺς τὸ ἀκρίβες
ἱξεῖσα�. Qui primi scripserūt, Donicum
ἀχεντον: nā isti linguae Latinæ ignari
omnino fuerunt. Lege, Donicū, ἀχεις &c.

C A P. V.

Θύειν ὅππι τῇ Αγαθάσ. Θύειν τὰ Αγαθάτη-
εα. Θύειν τὰ σωτήρια, & τὰ σωτῆρα, ρύσια.
Θύειν τὰ εὐαγγέλια. Cūm litarent propter
viam facientes, dicebantur iis γίνεσθαι τὰ
Αγαθάτηεα: ut alias γίνεσθαι τὰ ιερά:
& pleniū γίνεσθαι τὰ ιερά: atque etiā
χειρὶς τεραχρεῖν. Ξεραγοι. Ξεῖοι. Herodoti
interpretes obiter notatus. Ομοῖοι apud Xe-
nophontem qui dicti. Xenophonti lux.

Solebant Imperatores antequam ad bellum progrederentur θύειν ὅπερ τῇ
τῇ μιαρά- Αλεξάνδρ. Xenophon ἐλλην. επιλέγονται
σδ. δὲ καὶ τρίτεραι αὐτοὶ τε οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ
οἱ Κορινθίοι, καὶ ἐδέονται καὶ τὸ Σικουωτικὸν συμ-
πληροῦν, εφ' ὃν διενοήσαντο τὸ γράτευμα Αλε-
ξανδρεῖον. καὶ οἱ μὲν δὴ Αρχιδαμοί εἴθεντο ὅπερ
θύειν τὰ τῇ Αλεξάνδρ. Αιπὲ τόν θύειν ὅπερ τῇ Αλεξάνδρ,
μιαράτη- dicit alibi θύειν τὰ Αλεξανδρία. Επεὶ καὶ
εἰσα. Ἑλλην. γ. θυσάρμηνος, καὶ τἄλλα ὄσα ἔδει, καὶ τὰ Αλε-
ξανδρία, εξηλθε, ταῦς μὲν πόλεσι Αλεξανδρίας ἀγγέλους, &c. Θύειν τὰ Αλεξανδρία
dicunt Latini, facere propter viam. Sic
autem dictum θύειν τὰ Αλεξανδρία, ντ
θύειν τὰ σωτήρια. Xenophon αἰαράσσεις γ.
σωτήρια. καὶ ξενοφῶν εἶπε, Δοκεῖ μοι, ὡς αὐτὸρες, ἐπεὶ
τοῦτο σωτηρίας ἡμῶν λεγόντων, οἰωνὸς Διὸς τῷ
σωτῆρος ἐφαίη, εὐξαθά, τῷ θεῷ τότε θύσει
σωτήρια, ὅπερ αὖ πρῶτον εἰς φιλίαν χάραγε ἀφι-
κώμεθα. Dion lib. 41. Τοσαύτην γάρ εἴνοισι
αὐτῷ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, αὐτὸν τῇ Ιταλίᾳ πόλεσι
εἴχον, ὡς τὸν επειδὴ πηγοσαν αὐτὸν ὀλίγον ἐμ-
πεφεδεῖ θητικαὶ μάρτιοι νοσήντα. Σωτήρια αὐτῷ
σῶσει
θύειν. δημοσίᾳ θύειν εὐξαθά. Σωτῆρα θύειν dixit
Herodotus, Musa I. σωτῆρα τῷ παιδὶς γάρ
μέλλω θύειν τοῖσι θεῶν πυμὶ αὐτὴν περισκέπ-
ται. Ρύσια etiam dicebantur. Dionysius
περιηγητὸς.

Ρύσια δ' Απόλλων χορὸς αὐτάγγεσιν ἀπασαγ.

Ad idem exemplum θύειν τὰ εὐαγγέλια θύειν τὰ
dixerunt. Diod. Sicul.lib.15. Ο δὲ Διονύ- θίασηλια.

σιος τῶν μὴν ἐπίμησεν, αὐτὸς δὲ πειχαρῆς

ἐγένετο, καὶ τοῖς θεοῖς εὐαγγέλια θύσαις, πό-

τυς καὶ μεγάλαις εὐωχίαις ἐπετέλεσεν. Polyxe-

nus lib.1. Επεάνικος τὸς ἀγγέλους ἐκέλευσε

νύκταρι ὑπεξελθεῖν, καὶ μεθ' ἡμέραν ἐς Μιτι-

λινέους ἐφεραναιμάντας, καὶ παιανίζοντας, νίκαις

ἀγγέλλοντας ἤκειν. Επεάνικος μὲν ἔθυεν εὐαγ-

γέλια. Et lib.2. Άλλὰ μὴν καὶ αὐτὸς περῆλ-

θει ἐπεφανεμένος, ἔθυσεν εὐαγγέλια, διέπεμψε

τοῖς φίλοις μερίδας ἀπὸ τῆς ιερείας. Sic Xe-

nophon in priori historia ἑλλ. a. καὶ οἱ

μὴν ταῦτ' ἐποίησαν. Αὐτὸς δὲ ἐπειδὴν ἐκέντοι

κατέπλεον, ἔθυε τὰ εὐαγγέλια, καὶ τοῖς γρα-

πώταις παρήγειλε μειπνοποιεῖσθαι. Τοῖς δὲ

καλλιερήσοσιν τὰ Διαβατήρια θύσαι di- quando di-

cebantur γενέας τὰ Διαβατήρια. Xenon cantur γε-

phon ἑλλ. γ. Ο δὲ Πανσανίας, ἐπεὶ τὰ Διαβατήρι-

Διαβατήρια ἐγένετο αὐτῷ, καθεῖζόμενος σὺ εἰα.

τῇ τε γένεᾳ, τὸς τε ξεναγῆς διέπεμπε, καὶ τὸς

ἐκ τῶν πειχαρίδων πόλεων γραπτάς πειχέ-

μεν. Nam & iis dicūtur γίνεσθαι τὰ ιερά qui sacrificantes litant. Veluti arab. &

& ἑλλ. γ. atque alibi sæpius. Plenius

quandoque dicuntur γίνεσθαι καλὰ, sed

non elegantius. *Aeschylus* επι. θέτις γένε.

-- πόρον δ' Ισημεῖον ἐκ ἑαυτοῦ περάν

οὐ μάντις. & γάρ σφάγια γίνεται καλά.

Strabo lib. 3. σύνταῦθα δὲ θύσαταις, μὴ γενομένων καλῶν τὰς ιερείων αἰακάμψιαι πάλι.

Et ib. μὴ γενομένων δὲ πάλιν καλῶν τὰς ιερείων ἐπανελθεῖν οἴκαδε. Onosander: γενομένων δὲ καλῶν τὰς ιερῶν, αρχέσθω πάσις πράξεως, καὶ καλεῖται τὰς ήγεμόνας πολιτας θέτις τὰς ὄψιν τὰς ιερῶν. dicuntur etiam

χρηστά προχωρεῖν. Σενάνιον προχωρεῖν Herodoto, Musa 5. ἐπει

τε οἱ τὰ ἵρια & προτεχθέεις Σενάνιον θυμένων θέτις Κρότωνα. dicuntur Thucydidi & προχωρεῖν simpliciter, lib. 5. ὡς δὲ αὐτοῖς τὰ Διαβατίαια θυμένων & πρόχθρει, αὐτοὶ τε ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου, &c. Alia φερίστ idem dixit eodē libro. τὰς δὲ θηγυγγομένης χειμῶνος λακεδαιμόνιοι, μελλόσαντες εἰς τὰς Αργείας σρατεύειν, ὡς αὐτοῖς τὰ Διαβατή-

τὰ τοῖς ὄριζεια ιερῷ σὺν τοῖς οὔροις οὐχ ἐμίγνετο, αἱεχό-
δις οὐκ εγύρησαν. Xenophon iterum ἐλλι. δ. Οὐ δέ
νετο. int. 177

Ξεναγοί.

Ξένοι.

Ἀγκοί πολις, ἐπειδὴ γέννω ὅπι εἴη αὐτῷ ἡγιτέον τῆς Φρυγίας, καὶ τὰ Διαβατίαια θυμένων ἐγενέτο. Ξεναγὸς dicit Xenophon loco suprà laudato τὰς τὰς μαδοφόρων αρχοντίας. Ξενός γάρ ἐκάλει τὰς μαδοφόργυς, inquit Scholia ad Thucyd. lib. 2. Δακεδαιμονίων

τε οἱ

ποι ξεναγοί ἐκάπης πόλεως ξωμεφετῶτες
ιώαγκαζονές τὸ ἔργον. Diod. Sicul. lib. 16.

Οὐ μὲν, ἀλλ' ὅτοι μδὺ ἐκαροδόκην τὸν τῆς
Συρακουσίων περιάρτεσιν, καὶ μετὰ πολλῶν
χειριάτων ἀπέστειλαν πιάς τὸν ἐκ τὸ γερύ-
σιας τύς ξενολογήσοντας ἢπο τῆς Εύρωπης.

Idem Μιαδοφόρος ξενολογῶν dixit lib. 15.

περὶ δὲ τύτοις, μιαδοφόρος πολλὸς ἐξενο-
λόγη, ἵνα χειριάτων δαψίλειαν. Et ibidem
τὰς ξενικὰς διωμέταις dicit, τὰς ἐκ τὸν μι-
αδοφόρων ξωμεφετῶτας. Παρ' Επαπόμνη δὲ
τῷ Καείᾳς διωμάτῳ λάθεα συμπεριποτος
αὐτῷ, χειριάτων ἔλαβε πλῆθος εἰς Διορθο-
φίῳ ξενικῶν διωμέταιων. Adscribam & hūc
locum ex eodem libro: πολλὸς δὲ ξενο-
λογήσας ἐκ τὸν ἑλληνίδων πόλεων, ἐπεινεὶ καὶ
Λακεδαιμονίης συμμαχῶν. Ξεναγὸς autem
ἐ Laconum peculio: qui & iidem ξείς ξένοι bar-
bari dieti Laconibus.

9. τῶντα λεγότων τὸν ἀγγέλων, οἱ Εὔροοι
ἐπιποτοι ἐπ' ὄρκους καὶ διηδοκεῖσιν εἶναι τὸν Ορετέα
τείχοντας ὅπει τοις ξείνισι. Ξείς γάρ ἐκά-
λεον τοις βαρβαροῖς. Et iterum. Νεικέων δὲ
ὁ Αμομφάρετος, λαμβάνει πέπτον ἀμφοτέ-
ρησι τῆσι χεροῖς: καὶ πθεῖς περὶ ποδῶν τὸν
Πανσανίεω, τάντη τῇ Φίφῳ Φιρίζεος ἐφη,
μὴ φεύγειν τοις ξείνισι. λέγων τὸν βαρβαροῖς.

Barbaros dicens. Sic enim seipsum interpretatur Herodotus. Malè igitur interpres, *Appellans barbaros.* Sed à Xenophonc nondum discedo. Non intelligitur ab interpretibus hic locus 3. ἐλλινοίς δέ τοις δ' οὐ καὶ τὸ εἶδος νεανίσκος, καὶ τὸν φυχὴν ὁμοῖοι apud εὐρωπούς, καὶ μάται τὸν ὁμοίων. Ομοίοις appellati latos fuisse Lacedæmone viros bonos, & benè audiētes doceo. Dicebātur autem ὁμοῖοι, quia viris bonis idē erat ius ciuitatis, nulla fortunæ, aut generis habita ratione. Idem Xenophon lib.

fr. 329 Δακεδαιμονίων πολιτείας. Επέθηκε δὲ καὶ τὸν αἰνιπότατον αἰάγκην ἀσκεῖν ἀπαστὴν πολιτείην αρετῶν. τοῖς μὲν γάρ τὰ νόμιμα ἔκτελγον ὁμοίως ἀπασι τὸν πόλιν οἰκεῖαν ἐποίοσε, καὶ διέδειν ὑπελογίσατο δύτε σωμάτων, δύτε χρημάτων ἀδενείας. εἰδέ πις ἀποδειλιάσεις τῷ τὰ νόμιμα Δακεπονεῖται, τῷτον ἐκεῖ ἀπέδειξε μήτε νομίζειθαι ἐπι τὸν ὁμοίων εἶναι. Idem codem libello: συσκινθσι δέ καὶ ἄλλοι τρεῖς αὐτῆρες τῶν ὁμοίων. διότοι τύχοις ὑπημελεύνται ταῦτα τῶν ὑπετιθέντων, ὡς μηδεμία ἀσχολία ἦ αὐτοῖς τῶν πολεμικῶν ὑπημιλεῖθαι. Sed & eorum meminit αἰαβ. δ. ὑμᾶς γάρ ἔγωγε, ὃς χειρίσσε, ἀκέψω τοὺς Δακεδαιμονίους, ὅσοι ἐξε τῶν ὁμοίων, εὐθὺς ἐκ τῶνδων κλέπτειν μελε-

Nota
ὁμοίως.

ADVERSARIORVM. LIB. I. 19
rāy. Quāmuis igitur furto ἐν τῷ δῶνι stu-
derent, ἐξ ὁμοίων nihilominus erant &
inter viros bonos, καὶ δοκίμως ἐπέλουσ.

C A P. VI.

Quædam in glossario emendata, illustrata.

Exequiae. Prosequi. προσπέμπειν. ἐκπέμ-
πειν. οἱ πέμπειν. Mos antiquus notatus.

Ire. Exportare. ἐκφέρειν. ἐκχομίζειν. οἱ πέ-
μπειν. Mortui extra urbem sepelieban-
tur. Potentiores olim in urbe ipsa: Quin
& in templis.

R Euertor ad glossarium. Littera 5.
legitur: Endofestabat εσειει: Lego
ἐσειει. Endofestabat pro infestabat pue-
ris notum. Enecat, ἀπονηπτει. Lego, θη-
πτηπτει. Etoridà, ἡ τῷ μεταξύ. Scripsferat
antea Entorideà. Entorideà pro inter- Entorideà.
eà, ut Postideà pro posteà. Plaut.in Aul.
sc. Nunc defecato demum.

Nunc quò profectus sum, ibo: Postideà domū
Me rursum quantū potero, tantum recipiam.

Exequiæ, ἐκφοργι. Rectè. Seruius: Funus Exequiæ.
est cadauer iam ardens: Quod dum portatur,
Exequias dicimus: Crematum, Reliquias &
Bustum: Conditum iam, Sepulchrum. Rectè,
dum portatur exequias dicimus. Puto, quia vnde dictæ.

tunc amici corpus, quod effertur, sequuntur, & exsequuntur. Hoc enim verbo ita M. Tullius usus est. Teretius:

-- *Funus interim*

Procedit: Sequimur: Ad sepulchrū venimus.

Prosequi. Prosequi eodem sensu omnino com-
modè. Seneca: *Bassus noster videbatur mi-
hi prosequi se, & componere: & viuere tan-
quam superstes, & sapienter ferre desiderium
sui.* (Vbi componere etiam verbum fune-
bre, notum satis.) Petronius: *Hæc ergo
cum virum extulisset, non contenta vulgari
more funus passis prosequi crinibus, aut nu-
datum corpus in conspectu frequentia plan-
gere, in conditorium etiam prosequuta est de-
functum, &c.* Apul.lib.8. Metam. *Funus*

Verò, toto feralē pompā prosequente po-
pulo, deducitur ad sepulturam. & lib.9. Per-
actisque feralibus officiis, frequentique pro-
sequente comitatu, tradunt sepulture. Sed
hoc verbum ad omnes pompas accom-
modatissimū. Apul.lib.10. Metam. *Dies
ecce muneri destinatus aderat. Ad conseptum
caueæ, prosequente populo, pompatico fauore
éπέμπτv. deducor. Prosequi est éπέμπτv, ἀεπέμ-
πτv, Ἀδεπέμπτv.* Euripides:
τὸν δ' αὖ θαύματα, καὶ πόνον πεπαυμένον,

ep. 30.

χαίροντας, εὐφημοῦτας, ἐκπέμπειν δόμων.
Vertit M. Tullius i. Tuscul. quæst.

*At qui labores morte finisset graues,
Omnes amicos laude & latitia exsequi.*

Ergo τὸ ἐκπέμπειν Exequi vertit. Aeschylus εἰπ. ὅπερ γένεται.

Πῶς τολμήσω μήτε σε κλέψειν,
Μήτε προπέμπειν ὅπερ τύμβω;

προπέμ-
πειν.

Et paulò post:

Ηὐεῖς μὴν ἕμην, καὶ συνθάψομεν
Αἴδε προπομποί.

Plut. in Numa: Σηλωτὸν δὲ αὐτῷ καὶ τῷ παρα-
τάρῳ τὸν βίον ἐποίησεν οἵτε σύμμαχοι, καὶ πέμπειν.
Φίλοι δῆμοι συνελθόντες ὅπερ τὰς ταφὰς,
ἄμα δημοσίους ὅπερ φορεῖς καὶ τεφαίους, οἵτε
πατέρικοι τὸ λέχος ἀργύριοι, καὶ συμπαρόν-
τες οἱ τῷ θεῷ ιερᾶς, καὶ προπέμποντες.
Επιφοργὰς & τεφαίς dicit, flores, odores,
corollas, & similia, quibus corpus, siue
lectū, quo efferebatur, ut & bustum, ac
tumulum ornabant. Dionys. Hal. lib. II.

Ant. Rom. ἐξεπίθεων γάρ ἐκ πῶν οἰκεῶν γυ-
ναικές τε, καὶ παρθένοι τὸ πάγος ἀποδυρόμηναι,
αἱ μὲν αὐθιν καὶ τεφαίς, βάλλυσαι καὶ τῆς
κλίνης, αἱ δὲ πελαμῶνται, η μέρες, αἱ δὲ
ἀφύρματα κόμης παρθενικαὶ, καὶ πώ πτερα καὶ
πλοκάμων ἀποκειργόμηναι βοστρύχας. αἱ δρες

τὸς οὐχοὶ. λαμβάνοντες ἐν τῷ πλισίῳ ἔργα-
σκείων, τὸν εἰδὸν ἀνῆ, τὰ δὲ χάριτα, συνεπεκόσ-
μουσ τοῖς περιφόροις δωρήμασι τὴν ἐκκο-
μδίαν. Tibullus eleg. 3. lib. 1.

*Non soror Assyrios cineri quæ dedat odores,
Et fleat effusis ante sepulchra comis.*

Virgil. 6. Æneid.

-- *Et subiectam more parentum*

*Auersi tenuere facem: congesta cremantur
Thurea dona, dapes, fuso crateres olio.*

Sed & amicissimi corollas & odores, ac
flores eiusmodi quotannis tumulo im-
ponebant. Tibullus lib. 2.

Atq; aliquis senior veteres Veneratus amo-

Annua cōstrūcto ferta dabit tumulo. [res,

Virg. lib. 5.

*Hic duorūtē mero libans carchesia Baccho,
Fundit humi: duo laete nouo, duo sanguine sa-
Purpureosque iacit flores, ac talia fatur: [cro.
Salue sancte Paren's iterum, &c.*

*Quod & antiquis Christianis olim fa-
ctitatū. Prudentius hymno in exequiis
defunctorum.*

Nos tecta fouebimus ossa

Violis, & fronde frequenti,

Titulumque, & frigida saxa

Liquido spargemus odore.

B. Hieronymus, ep. ad Pammachium.

Cæteri mariti super tumulos coniugum spar-gunt violas, rosas, lilia, florésque purpureos, & dolorem pectoris his officiis consolantur.

Sed ut ad propositum reuertamur *Ire* *Ire*. simpliciter eodem penè modo accipi-tur. Nam *Ire* ad exequias omnino priuilegium. *Efferit*, *Imus*. Vbi Donatus: *Efferri propriè dicūtur cadauera mortuorum*: & *Ire propriè ad exequias*. Virgil. II. Aen.

*Ite, ait, egregias animas, quæ sanguine nobis
Hanc patriæ peperere suo, decorate supremis
Muneribus.*

Apuleius lib. 3. Florid. Proin quoniā poëta optimus personam vitæ deposuerit: rectâ de auditorio eius exequias eundum: legēda eius esse nunc ossa, mox carmina. Sic dixit, Exequias eundum, ut lib. 4. Exequias venire.

Aspexit in pomeriis ciuitatis funus ingens locatum, plurimos homines, ingenti multitu-dine, qui exequias venerant circumstare, omnis tristissimos, & obsoletissimos vestitus. Dicit Seruius, *Dum portatur Corpus*. Non male. Quamuis enim Efferre hanc sibi onus ei-ori suo veluti iure vindicare possit: Exportare tamen apud Virgil. in eodem Exportare. sensu reperias. Donatus ad locum Te-

24 DESID. HERALDI
rentij suprà citatum. Effertur, inquit, ἐκ-
φέρεται, græcum est. Quod vitans Virgilius,
ne diceret Effertur, inquit:

-- Tum corpora luce carentum

Exportant teclis, & tristia funera ducunt.

Ferre foras. Plautus simplex ferre pro eodem usur-
pauit. sed non simpliciter. foras enim
sc. Velim te addidit. Efferre autem nihil aliud est,
arbitrari. quām foras ferre. In Aul.

Quæ cras veniat: perendie foras feratur, soror.

ἐκκομίζειν. Αὐτὴ τῷ ἐκφέρειν utuntur & propriè τῷ
Βασιλέων ἐπ' ἐκκομίζειν Græci. Ælianus lib. 8. ποικ.
ἐκφοραν. ιτορ. c. 4. Πολιάρχῳ φασὶ τὸν Αθηναῖον, εἰς
Synes. Ep. τοσστον ὁρεύεται τευφῆς, ὡς Ιερῷ καὶ κιβώτῳ,
III. καὶ ἀλεξανδρίας ἐκείνης, οἷς ἐχαίρειν, ἐκκομίζειν
Σποτανόντας δημοσίᾳ. καὶ θητὲ τιῷ ἐκφορᾷ
αὐτῶν ταρεχέλῳ τοὺς φίλους. Scholia Æs-
chyli ad hunc locum ἐπὶ θητῷ θίσῃ.

ἀπιμον εἶναι δ' ἐκφορᾶς φίλων ύπο.

Ἐκφορῆς, inquiunt, ἐκκομιδῆς. σημείωσαι
ὅπι τὸ συγκομίζειν καὶ ἐκκομίζειν, καὶ αἴσακο-
μίζειν θητὲ νεκρῶν λέγεται. καὶ συκομιδὴ μὲν
λέγεται ή τοῦ τῷ τάφῳ πάσα θητιμέλεια.
ἐκκομιδὴ, ή τοῦ τῷ τάφῳ ἀπαγωγή. αἴσακο-
μιδὴ, ή ἐκ τάφου εἰς τάφον μεταθεσία. He-
raclides ωὲ πολιτ. Παρ' αὐτοῖς ὅδύρεοδη
καὶ ἐπὶ θητοῖς τελευτήσασιν. ἀλλ' ἐπειδὴν

ἐκκομίσωσιν, εὐαγχοῦται. Eunapius τῷ θεό- παρεκο-
κομίσας ἂγα μετὰ etiā eodem pacto usurpauit, μίσασας.
in Iamblichō. Άλλω ὁδὸν πορευάμεθα: Ne-
κρὸς γάρ τιτεῦθεν εἴαγχος τῷ θεού κομίσας.
Νατα σημείωσις: quia mortuos vel ex ædi-
bus efferebant: vel extra urbem sepelie-
bant. Nota lex duodecim Tabul. *Homi-*
nem mortuum in Urbe ne sepelito, neve Urto.

Verūm antiquitūs in propriis ædibus Antiquitūs
sepeliebantur. Seruius ad hunc locum in propriis
6. Æneid. Sedibus hunc refer antè suis, & ædib. sepe-
conde sepulchro. Apud Maiores, inquit, om-
nes homines in suis domibus sepeliebantur.

Vnde ortum est, ut Lares colerentur in domi-
bus. Vnde etiam umbras, Laras vocamus.

Potentiores etiam, & qui magistratibus Potētiores
functi de Rep. benè meriti erāt, in urbe olim in ur-
sepeliebantur, & saepius propè forum. be sepeli-
bantur.

Sed ante latae leges duod. Tab. Quin
& post leges latae. M. Tull. 2. de Legib.

A. Quid? Qui post duodecim in Urbe sepulti
sunt clari viri? M. Credo, Tite, fuisse, aut eos
quibus ante hanc legem virtutis causa tributū
est, ut Publicolæ, ut Tuberto: quod eorum
posteri iure tenuerunt: Aut eos, si qui hoc, ut
Fabritius, virtutis causa soluti legib. cōsequunti
sunt. Sed in Urbe sepeliri lex vetat: Sic decre-

DESID. HERALDI
 tum à Pontificum collegio, non esse ius in loco
 publico fieri sepulchrum. Sed & prioribus
 illis temporib. minus nobiles extra vr-
 bem sepeliebantur. Dionys. Hal. lib.5.
 Ant. Rom. de P. Valerio Publicola.
 Άλλ' ἐμέλισσαι αὐτὸν οἱ συγενεῖς φάλως
 πως, καὶ ὡς ἔνα τῶν ὑπηρεχόντων ἐκκομισα-
 τες ἐκ τῆς πόλεως καθίειν τε καὶ θάψαιν. ή μήτοι
 βγαλὴν μαθύσσαν ὡς εἶχεν αὐτῷ τὰ τερέβητα
 θάπορας, ἐκ τῆς δημοσίων ἐψηφίσαντο χει-
 μάτων ὑπηρεχομένην τὰς εἰς τὴν ταφὴν
 δαπάνας, καὶ χωρίου εἴθα ἔκαθητο, καὶ ἐτάφη,
 μόνω τῆς μερζεῖς ἐμός γενομένων ὑπηρετῶν
 αὐδρῶν, εἰ τῇ πόλει σωματεῖς τὸ ἀγρεῖς ἀπέ-
 Et s̄epius δειξεν τὸ ελέγχον. Vide Plut. in Publ. vi-
 iuxta forū. Propter vias publicas s̄epius conde-
 bantur. Iuu. sat. I.

-- Experiā quid concedatur in illos

Quorū flaminia regitur cinis, atque Latina.
 Nota res vulgò. Sed & in Græcię vrbib.
 quibusdam, quos honorifice sepelire
 volebant, eos in vrbē media, & propè
 forum s̄epius ἔθαψον. Xenophon lib.7.
 ἐλλων. de Euphrone à Corinthiis sepul-
 to. Οἱ μήτοι πολίται αὐτὸν ὡς αὐδρα ἀγα-
 θὸν κομισάμνοι ἔθαψαν τε εἰ τῇ ἀγρεῖ, καὶ
 ὡς αρχιγέτην τῆς πόλεως σέβονται. Thucyd.

lib.5. Μετὰ δὲ ταῦτα, τὸν Βερσιδάνοι ἔγκυ-
μαχοὶ ταῖτες σὺν ὄπλοις ἐπιστόμηνοι, δη-
μοσίᾳ ἔθαψαν εἰς τῇ πόλει τοφὴν τῷ ἀγρ-
εῖς ὅσοις. Plut.in Themistocle: καὶ τάφου
μὲν αὐτῷ λαμπρῷ εἰς τῇ ἀγορᾷ μάγιστρος
ἔχοσι. Plut.in Arato: καὶ τὸν Αχαϊὸν φι-
λοπιμούμενον ἐκεῖ γενέθη ταφαῖς, καὶ μητρεῖα
τοφέποντες τῷ Βίῳ τῷ αὐτοῦ. Σικυώνιοι συμ-
φορρήν εποιουσῶν μὴ παρ' αὐτοῖς τεθῆναι τῷ
σῶμα, καὶ τοὺς μὲν Αχαϊὸς ἐπεισαγόντες
Νόμυμος δὲ ὄντος αρχάγειρος μηδέπα τάπτεσθαι
τεχνῇ ἀπότολος, ἵσχυρας τε τῷ νόμῳ δεισιδαι-
μονίας περισσότερος, ἐπειμψαν εἰς Δελφὸς ὑπὲρ
τούτων ἐρισσόμενοι τὸν Πυθίαν. ή δὲ αὐτοῖς
ἀνερεῖ τὸν χρηστὸν τόνδε.

Βυλεύη Σικυών ζωάγρου αὐτὸν Λεράτου
Αμφ' ὁσὶν θαλάτῃ τε καλογομήνοιο αἴγακιος.
ὅς τὸ βαρυπόμενον τῷ δέ αἰρει, καὶ τὸ βαρύνον,
Γάμης ἔστιν ἀσέβημα, καὶ ὑρανὸς ἡδὲ θαλάσσης.
κομισθέσοις δὲ τὸ μαλεῖας, οἵτε Αχαϊοὶ σύμ-
παντες ἱσθησαν, καὶ Διαφερόντων οἱ Σικυώνιοι,
μεταβαλόντες εἰς ἕορτὸν τὸ τείθος, εὐθὺς ἐκ
τῷ Αἰγαίῳ τὸν νεκρὸν, ἐπεφανωμένοι καὶ λευχει-
μονοῦτες ὑπὸ παιάνων καὶ χορῶν εἰς τὸν πόλιν
ἀνηγόν. καὶ τόπον ἐξελόμενοι τεθέσπιον, σύστημα
οἰκιστέων, καὶ σωτῆρα τὸν πόλεως ἐκδίδεσσαν. καὶ
καλεῖται μέχει τὸν Αράπον. Sed quamvis

alibi sepelirentur potentiores, funus tamen per forum ductabatur. Apul. lib. 2. Metam. Ecce iam ultimum defletus, atque *conclamatus processerat mortuus, riuque patro, utpote unus de optimatibus, pompa funeris publici ductabatur per forum.* Quin & in templis quidam antiquioribus temporibus, iisque saepius e potentiorib. sepeliebantur. Arnobius lib. 6. aduersus Gentes. Quid quod multa ex his templo, quae tholis sunt aureus, & sublimib. elata fastigii, auctorum conscriptionibus comprobatur contingere cineres, atque ossa, & functorum esse corporum sepulcras? Lege sis quae sequuntur.

C A P. VII.

In glossario multa correcta. fauor, φόρος, id est, forum Græci recentiorib. Απολὴ, Εκσολὴ. Απολάλειν. Theocriti scholia leuiter correcta. Iracundia. ὥραιος. Λεα. Longatio. Lares. Nundinae. Obpopa. Οβιλεγίη: & de obilegio plura.

Fauor. **I**n glossario perpetam scribunt, Exalantem εκπνήσει. Legendum fortasse εκπνέονται. Litera 6. habetur, Fauor, ρότος. Rectè. Beatus Hieronymus, ep. ad Demetriadem: *De seruanda virginitate.*

Equorum cursus fauore pernicior fit: Pugilum fortitudo clamorib. incitatur: Paratas ad pralium acies, strictosque mucrones, sermo Imperatoris accedit. Sequitur, Forum, Αγρεα, Φορας. Dicebam legendum φόρος: & sic omnino scriptum inueni posteà in codice manu exarato: qui tamē impresso multò corruptior est, & in hoc unico loco sanior, ut credo. Istius copiam nobis fecit I. Peregrinus doctor Regius doctissimus, & humanissimus. φόρος autem dixerunt Græci recentiores voce à Latinis detorta τὸν ἀγραν. Curopalates: Κατὰ μὴν τὸν πρώτην τὸν Σεπτεμβρίαν, τὸν πατριάρχη μετὰ λιταῖς, καὶ τὸν ἀγίων εἰκόνων εἰς τὸ πορφυροῦ κύριου τὸ Θαυματούργον, ἐφ' ὃ ὁ ταῦτα ἵσταται, ὁ πάλαι φόρος ἐχελεῦτο. Forum dicit, cuius & Cedrenus meminit. Glossarium posteà, Furiosus, οἰχροπλῆξ. Scholia Sophoclis ad hunc Electrae versum:

τῆς οἰχροπλῆτος ἄλσος Ινάχῳ κόρης.
 τῆς οἰχροπλῆτος, inquiunt, τὸ οἰχρῷ, πλῆρος
 μαριά πληγείσης. Grullatores, πανικά φοροῦτες. Lege Grullatores, & videsis Fer-
 stum. Arnobius lib. 2. aduersus Gen-
 tes. Quid cursores, Quid pugiles, quadri-

30 DESID. HERALDI
garios, desultores, grallatores, funambulos,
præstigiatores? Goruthum λοκη: Con-
ieceram legendum βελοθήκη, & sic
postea scriptum reperi in repetitione
huius vocis. Grumari, καταρέψαι, δορ-
ται. Lego, διοργῶσαι. Litera 9. Glossarij
scriptor Iacturam interpretatur, αποβο-
λω, ἐκβολω. Rectè: Nam quæ Latinis
propriè Iactura, ea Græcis ἐκβολὴ. Ari-
stot. 3. Nicom. τοιχτον δὲ πι συμβάντι καὶ
αδεῖ τὰς εἰ τοῖς χειρῶσιν ἐκβολας. ἀπλῶς
μὲν γέρον, γέρεις ἀποβάλλεται ἐκών. Τοις σω-
τηεία δ' αὐτῇ καὶ τὸν λοιπόν, ἀπαντεις οἱ
γουῶ ἔχοντες. Aeschylus ἐπι. Τοις θίσ.

αφερουμα δ' ἐκβολα φέρει
αὐδρῶν ἀλφητῶν
οὐλέος ἄγαν παχυθεῖς.

B. Lucas in act. Apost. cap. 27. σφοδρῶς
δὲ χειραζομένων ἡμῶν, τῇ ἐξης ἐκβολῶν
ἐποιουμένῳ. καὶ τῇ πείτη αὐτόχειρες τίῳ σκευει
τῷ πλοίῳ ἐρρίφαμεν. Hinc quod Latini Ia-
cturam facere, Græci eadem metaphora
ἀποβάλ-
λειν. Αποβάλλειν dicūt. Xenoph. πατ. η. Οὕτοι,
οἱ Σάχα, οἵ τοις ἡδύ έστι τὸ ἔχειν γείματα, οὓς
αἰταρὸν τὸ ἀποβάλλειν. Et αἰα. τ. Διὰ τῷ τῷ
δὲ κίνδυνος εἴη, μή καὶ τίῳ αφειργασμένο
δέξανται αποβάλλοι. Plut. in Camillo. οἱ δὲ

ἀσχολίας πολλὰ τὸν χόραν τόπε καθιστέοσαν-
τες, καὶ θέσης τακτα τὸν τυρρηνικὸν πόλεμον
εἰσοχλήσαστες, ὑπερισθησαν ὑπὸ τῆς Καρίλλης,
καὶ σωμετάλησαν εἰς τὰ τείχη, πολλὸς ἀποβα-
λόντες. In glossis, Infuscat μελάγχη, μελοι.
Lego, μελάγχη, ασιλοῖ. Inspectæ θέσηο-
ργασεν, δοκιμασθει. Lege, θέσηοργαση,
δοκιμασθεῖσαι. Intestabilis ἀπελῆς. Ut ac-
cipitur Intestabilis à Plauto iocose. Nam
ἀπελῆς id designat. Contrà τέλειος, εἴρηται ἀπελῆς.

χρον. Scholia ad Theocritum τὸν ἀνόρχαν

interpretantur, τὸν ὄρχεις μεγάλας ἔχοντα,

τὸν τέλειον, οὐ μὴ τομίαν. Sic enim legen- Scholia ad
dum, non τὸν ἡμιτομίαν. Glossarij auctor Theocritū
correcta.

Iracundiam male interpretatur ὄργιλον Iracundia.

Ἐπίμονον. Neque enim Iracundia pro-

Iracundia. priè est ira ipsa, ὄργη: sed ἐξι τῷ ὄργιλον,

ὄργιλότης scil. Sen. de ira. Plut. θεοὶ Αὐρυ-

σίας. οὐ μὴ οὐδὲ σωέχεια τῷ ὄργης, καὶ τὸ θεο-

χρέειν πολλάκις, ἐξι ἐμποιεῖ πονηρὰν τῇ φύ-

χῇ, οὐδὲ ὄργιλότητα καλύπτειν, εἰς ἀκροχολίαν,

καὶ πικρίαν, καὶ μυσκολίαν τελευτῶσαν, ὅταν

ἔλκαδης καὶ μικρόλυππος ὁ θυμὸς γείνται καὶ

φιλάπτος ὕπὸ τῶν τυχόντων, ὡς σίδηρος λεπτὸς καὶ ἀσθετὸς αἰαχαρεστόμηνος. Unde

rectè postea γλωσσογράφος, Iracundus ὄργιλος. Iratus ὄργιλος. Litera II. ὄργιλος

accentu priuatur iniuste. Scripsit γλωσ-
σογέαφος, Lasciuus (vulgò Lasciuius)
ἀρεγίος. Qui vocem græcam hac signifi-
catione nō legerant, locum corruptum
existimarūt. Malè. Scholia ad Theocr.
in enarratione huius versus,

ἀραιός χ' ὁ δώνις ἐπεὶ χ' μᾶλα νομένει.
ἀρεγίος, dicunt, αὐτὸν τῷ πευφερός. ὅθεν καὶ
Ἱρύκηθεν, ὥραιζεν Φησὶ Μέλανθρος. ὥραι-
ζεθ' ἡ τύχη περὶ τῶν βίγε. Eadem litera,
Liber, βιβλίον, φοιτ. Legendū φλῆς: quod
est contractum ex φλόος. i. φλοιὸς. Sic au-
tem propriè Liber. Laea λειψα. Lege
Lea, λέαγνα. Philargyrius ađ hunc Virgi-
lij versum,

*Torualea lupum sequitur: lupus ipse ca-
pellam.*

Hoc nomen, inquit, licet veteres latinum ne-
gent, auctoritate tamen valet. Dicebant enim
Leonem masculum, & fœminam. Ut Plautus
in *Vidularia*:

Nam audiui fœminā ego leonē semel parire.
Cic. de Gloria lib. II. sic ait: Statuerunt glo-
riam leænae. Leam verò Varro ad Ciceronem
dicit lib. 3. Sicut nocet Panthera, & Lea.
Longao κωλείτερον. Lego vel, Longabo,
vel, Lōgauo. Vattro lib. 4. de lingua Lat.

Tertium

Tertium fartum est Longabo, quod longius
quam duo hila. Arnobius lib.7. aduersus Longauo.
Gentes. Quid, inquam, sibi hæc volunt,
Apexabo, Isicia, Silicernia, Longauo? Quæ
sunt nomina, & farciminum genera, hirquino
alia sanguine: comminutis alia inculcata pul-
monib. Lares vocat γλωσσαφος, ιερες
χριστινιος: quemadmodum & Priscia-
nus lib.5. de arte Grammatica. Lar quod Lares.
significat χριστινιος ιερος Laris facit geni-
tium. Verum non solùm ædibus: sed &
viciis integris, atq; itineribus Lares præ-
fidere existimabantur. Arnobius lib.3.
aduersus Gentes. Possumus si videtur, sum-
matim aliquid & de Laribus dicere, quos ar-
bitratur vulgus vicorum, atque itinerum Deos
esse, ex eo quod Græci Vicos cognominant lau-
ras. Lege quæ sequuntur. Sed & litera
duodecima à nobis lustrabitur; & ali-
quid in ea illustrabitur. Munus dicitur
φιλοπικη, φιλοξενη. Legendum existimo
φιλοξενιο. Perperam scribunt Nundinæ
ἀγρεοι, ἀτελεοι. Rescribo Αγραι, ατελεια.
Postea, Nundinarum, εορτων, ταυτηρεων.
Recte εορτων. Nam in Nundinis olim & In nundinis
feriæ & ludi. Lege sis bene longam de feriæ.
hac re disputatione apud Macrob.lib.1.

Saturn. c. 16. Varro Marcipore: *Vtri magis sunt pueri hi pusilli nigri, qui spectant nundinas, ut magister dimitat lusus.* Hic idem locus corruptè legitur alibi apud Non. dict. *Nundinæ: quem emendabis.* Litera 14. legitur, *Obpopa ὄρυξ.* V pupā dicit. Antiqui enim V per O efferebāt. Operæ pretium λόγχα ἀξιον: Sic enim lacuna replenda. Ossilegij meminit γλωσσογάφος & Ossilegiū interpretatur græcè ὄστολόγιον. Diod. Sicul. ὄστολογία dicit, lib. 4. Μετὰ δὲ τῶν οἰ μὲν τὸν Ιόλαον ἐλθόντες ὅπερ τὴν ὄστολογίαν, καὶ μιδέν ὅλως ὄστεον εὑρόντες, ὑπέλαβον τὸν Ἡρακλέα τοῖς θεοῖς ἀκολύθως ἐξ αὐθρώπων εἰς Γεοὺς μετεῖσθαι. Ossilegium erat cum post bustum ossa colligebant. Maro,

Ossaque lecta cado texit Corinæus aheno.

Et sepeliebant. Dionys. Hal. lib. 8. Ant. Rom. ἐπειτα κατεσφάξαντες τε αὐτῷ βοσκήματα, καὶ τὸ ἄλλων ἀπάρξαμνοι τῶν των, ὅσουν αὐθρωποι βασιλεῦσιν, ἡ ἀράπαις ἡγεμόσιν ὅπερ πυρᾶς ἀπάργυρηα, παρέμεναν οἱ μάλιστα τὸν αὐδῆρα ἀσαλέωμνοι μέχει τῷ μαραθίνῳ τῷ φλόγᾳ. κατεπειτα Λιανιζόντες τὰ λείψανα, ἐθαψαν σὺ τῷ αὐτῷ χωρίῳ, χώμαπι ἴψιλῷ μέσῳ πολυχειρίας ἐργασθέντι, μητῆρα

De ossile-
gio.

θρίσμοις ἐγχαράκησι. Sed non solum tumulum, quod docebamus anteā, verū & ossa collecta, odoribus, vino, lacte, & cæteris eiusmodi irrigabant. Tibullus el. 2. lib. 3.

Ante meum veniat longos incompta capillos,

Et fleat ante meum mœsta Neæra rogum.

Sed veniet charæ matris comitata dolore,

Mœreat hæc genero, mœreat illa viro.

Præfatae ante meos manes, animamque, rigatae,

Perfusæque pias antè liquore manus:

Pars quæ sola mei superabit corporis, ossa

In cinctæ nigra candida veste legant.

Et primum annoso spargant collecta Lyæo,

Mox etiam niueo fundere lacte parent.

Post hæc carbasis humorem tollere ventis,

Atque in marmorea ponere sicca domo.

Ilic quas mittit diues Panchaïa merces,

Eoique Arabes, diues & Assyria:

Et nostri memores lacrimæ fundantur eodem;

Sic ego componi versus in ossa velim.

Videtur Tibullus antiquam antiqui osfilegij formam posteris depingere voluisse. Ossa autem legebant propinquiores, & amici. Propertius lib. 2.

Noli nobilibus, noli conferre beatis:

Vix venit extremo qui legat ossa die,

Et mulieres amicæ ea sæpius in sinum
legebant. Tibullus lib. 1.

Abstineas mors atra precor: Nō hīc mihi ma-
Quæ legat in mœstos ossa perusta sinus. [ter,
Propertius lib. 1.

An poteris siccis mea fata reponere ocellis?
Ossa que nulla tuo nostra tenere sinu?

C A P. VIII.

Glossarium à litera P ad finem usque percur-
ritur. Multa in eo emendantur, illustrantur.
Paludamentum. φοινική. Russæ tunice mi-
litares. Peruversus ἐπαείγερος. Plostrum. Po-
pulares φραπιώται. Puluix. Puppæ. πλαγ-
γόνες. Númfai. Sedule. Lucilius fortasse
emendatus. Tibicinae.

P. Fabri ve-
ra laus.

P. Faber Aruernus vir magnus, neque
vnquam sine laude appellandus;
Cùm glossarium quasi aliud agentes, &
animi gratiâ vnâ aliquando inspicere-
mus; legendum mihi dixit pro Abetua-
rium, ἀπίμετρον, Abctuarium: quod est
Auctarium. Quam lectionem reponē-
dam censeo. Idem pro Pabulamentum
φοινική, legebat Paludamentum. Cor-
Paludamē- rectio hīc est in procliui. Paludamen-
tum enim & φοινική optimè inter se cō-

ueniunt. Nam utrumque vestimentum militare. Festus: *Paludati, Armati, Ornati.* Omnia enim militaria ornamenta *Paludamēta dicebant.* B. Hieronymus ep. ad Saluinam: *Nihil nocuit militanti paludamentum,* & *baltheus, & apparitorum ceteræ: quia sub habitu alcerius alteri militabat.* Idem ep. ad Exuperantium: *Quis enim non diligit eum, qui sub paludamento, & habitu militari agat opera prophetarum?* Lucill. sat. 10.

Ponē paludatus stabant rorariū veles.

Quod autem Paludamentum Latinis, Id φοινίκις Græcis. Nam φοινίδων φοινίκις. usus erat in bello ex instituto Lacedæmoniorum: qui vestibus puniceis usi sunt, ut coloris similitudine vulnerum suorum cruentem occultarent: ne hostibus aliquid fiduciae adferrent, si fuissent vulnerati. Xenophon στὴ τῇ Λακεδαιμ. πολιτ. εἰς γε μὲν τὸν στοις ὄπλοις ἀγῶνα τοιάδ' ἐμπλανήσατο: εὐλὺν μὲν ἔχει φοινίδα, καὶ χαλκῖν ἀσπίδα. Ælianus lib. 6. ποικ. ἴστρ. cap. 6. φοινίδα δὲ ἀμπέχεται καὶ τὰς μάχας, αἵραγκη οὖ. ἔχει δὲ τὴν χρόαν καὶ σεμνότητος π. ἀφέται τῷτη γε μὲν τῷ ρύσῃ τῷ ἐπιγειομένῳ αἴματος ἐκ τῆς τελουμάτων ἐπὶ γε μᾶλλον ἐκπλήττειν τὸς αἰπιπάλοις, βαθυτέρας τὸ ὄψις γι-

Russæ tunice militares.

νομόντις φορεωτέρας μᾶλλον. Vestis hæc etiā ad Romana castra translata. B. Hieronymus ad Iulianum. *Iam demissō synthemate equus publicus sternebatur, & nobilēm iuuenem punicea indutum tunica baltheus ambiebat, & tamen ille apposito notario cogebat loqui.* Flavius Vopiscus in Aurelianō: *Cape igitur tibi pro rebus gestis tunicas ducales russas quatuor.* Trebellius Pollio: *De nostro ærario priuato dabis huic salarium: Tunicas russas militares annuas.* Vnde & Russatus Lacerta Iuu. sat. 7. Legitur postea in glossario, Pallatus μελανόμελον, Leggo Pullatus. Particula πτυμαρον: Rescribo, πολλοστημόελον. Pecuniam dici existimauit γλωσσογάρος à permutatione pecorū. Dicit enim Pecunia γένιατα, πόπι πιμῆς κύκλων. In hac sententia quidam: Alij à signo monetæ impresso Pecuniam dictam autumant. Nam antiquitus alteram νομίσματος partem boue: Alteram regia imagine signabant. Pecunia igitur semper à Pecoribus. Sed duæ sunt τὰ ἐπύμη rationes. Didymus: Οἱ γάρ αρχαιοὶ πιμῶντες τὸν βοῦν ἀφικόμελα μὲν, καὶ ὅπι δέ τειρόν ζεῖν, τερχόμελον τῷ μὲν ἐν μέρει τὰ νομίσματος, βοῶν: τῷ δέ

In vita D.
Claudij.

Pecuniavm-
de dicta.

ἐπέρω, τὸ τῷ βασιλέως περίσσωπον. Plut. in Publicola. Σημίας γάρ ἀπειθίας ἔταξε βουῶν περίπετα, καὶ μνοῖν περιβάτων ἀξίαν. Ήτο δὲ πιμή μὴν περιβάτης ὁ οὐλοί δέκα: βοὸς δὲ ἐκατόν. Τὸ πώ νομίσματι περιβάτων πολλῷ τότε Παρμάγων, ἀλλὰ περιβάτειας καὶ κλησιοφορίας εὐθίωνταν. Μίδον καὶ τὰς θύσίας ἀχει νῦν πεντάλια καλλύτεροι. καὶ τὸ νομίσματον τοῖς παλαιοτάτοις βουῶν ἐπεχάρακτον, ή περιβάτων, ή σωῦ. ἐπίθετο δὲ καὶ παισὶν αὐτῷ, συίλλυς, καὶ βυζάντιος, καὶ παρασίτης, οὐρόματε, καὶ πορκίας. Sed Pecunia aliter primū signata in Latio. Macrob.lib. I. Saturn. cap. 7. Hic igitur Janus cum Saturnum classe peruectum exceperisset hospitio, & ab eo edocetus peritiam ruris, ferum illum, & rudem ante fruges cognitas fructum in melius redigisset, regni eum societate munerauit. Cum primus quoque æra signaret, seruauit & in hoc Saturni reuerentiam, ut quoniam ille nauī fuerat adiectus, ex una quidem parte sui capitinis effigies: Ex altera vero nauis exprimeretur: quod Saturni memoriam in posteros propagaret. Ita fuisse signatum hodieque intelligitur in aleæ lusu: cum pueri denarios in sublime iactantes, Capita aut nauia lusu teste verustatis exclamant. Sequitur in glossario, Pepigit συνέθετο, καὶ ἐπάντιω-

40 DESID. HERALDI
οτι. Lege γε ἐπάντωσεν. Nam Pepigit postremo modo sumitur à Pangendo, priori à Paciscendo. Scribunt Perpetratio κατόρθωσις. γε δρᾶσμα τοπια: Lego δρᾶσμα, ἀποπία. Hesychius, δρασμάτων πανγρυμάτων. Additur Peruersus, ἐπαείτερος. Recte. Pomp. Mela lib. i. c. 9. de Αἴγυπτοις. Suis literis peruersè utuntur. De iisdem Herodotus: γράμματες γράφοι, γε λογίζονται ψήφοισι, Εὐλίνες μὲν, όποιοι δέ εἰσερῶν έπι τὰ δεξιά φέροντες τὴν χεῖρα: Αἰγύπτιοι δὲ όποιοι τὰ δεξιῶν έπι τὰ δεξιά φέρεται. Eadem litera vulgo legitur, Plausibile αἰγυπτικρίτον. Lego, Αἰγυπτίκροτον. Plebs πλῆθος. δημος. ομικρός. Lege δημος ομικρός. Plostrum ἄμαξα. Sic scribebat antiqui. Priscianus: Au transit in O productam more antiquo: ut Lotus, pro Lautus: Plostrum pro Plaustrum: Cotes pro Cantes: Sicut etiam contrà per O Au, ut Austrum pro Ostrum, Auseculum pro Osculum: frequentissimeque hoc faciebant antiqui. Populares τραπιώται. A Populando. Sic accipio nomen in versu Accij à Nonio laudato, dictione Perperus.

Describere in theatro perperos populares. Nam eiusmodi describi solent in co-

Peruersus
ἐπαείτε-
ρος.

Plostrum.

Populares
σρατιώ-
ται.

mœdiis Milites, bardi, stulti, gloriosi,
perperi. Popus, πυνιον. Scribe Navio. Po-
pus & Pupus, puer paruus. Probabilia
interpretatur glossarij auctor, εὐαπόδεικ-
τα, πιθανά. εὐαπόδεικτα latè accipit. Alias
ἀπόδεικτα & ἀπόδειλητα longè differunt
ἢ τὸ τέλος πιθανῶν. Puluix κονιορτός. Si ge-
nuina lectio (quod persuasū nō habeo)
Puluix γλωσσογέραφω dicitur ut Pistrix
τροπὴ τῷ s in x. Priscianus: *S mutatur in*
x, Aiax pro Aias, & Pistrix pro Pistris. In
quo sequimur dores. Illi enim Οὐρίξ pro Οὐρίξ.
Pindarus. Αὔχριτα γέρυτον Διὸς ωρής ὄπ-
ριχα θεον. Pindari locus est ad manum.
Puppas interpretatur glossarij scriptor
πλαγγένας. Hesychius: πλαγγών, κήενόν
πι ωρηόσμιον. Persius:
Sat. 2.

-- Veneri donatae à virgine pupae.

B. Hieronymus ad Gaudentium: Atque Poppa.
ut voce tinnula ista meditetur, proponantur
ei crustula, mulsa præmia, & quidquid gustu
suave est, quod vernat in floribus: quod ruti-
lat in gemmis: quod blanditur in puppis, ac-
ceptura festinet. Νύμφαι quoque dicuntur νύμφαι.
Græcis. Julianus Imperator in Cæsarib.
Πολλὰ, ἐπει ὁ Σειλιωὸς, καὶ θεῶν ὄντας σω-
τήρων ἔργα δέοντα σωεφόρησεν θεος ὁ κορο-

πλάγης. εἴ τα ἔφη, Διάπι τῷ τὸ ὄνομά μοι
γελοῖον γέπως ἔθη; Ή γάρ δὲ ἐπλατεῖς ἡμῖν,
εἴπει, ὡς τερ ἐκεῖνοι τὰς νύμφας, ὡς Σεβαστή,
θεάς; Litera 16. legimus, Quassum σα-
θρὸν, σαβακοῦ. Lege σαβακόν. Hesychius:
Σαβακός, ὁ σαθρὸς, χίος. Litera 17. Riginus,
κρότων. Lego Ricinus. Suidas, Κροτώνων,
κυνέων φθειρῶν. Isidorus: *Ricinus*, vermis
est canis. Litera 18. Sedulè αὐγδαῖος di-
cit auctor glossarij regulariter. Donatus
ad Andriam Teretij. Et vocalitatis causa
sic dixit falsò: ut Sedulò, Optatò, Certò: quasi
Sedulè, Optatè, Certe. Locus hic corruptif-
simus est, Sectæ, συμιλοσοφωνθεὶς. Scriben-
dum puto, εἴδη φιλοσοφουώτων. Postea,
Sesqualteria ἡμόλια: Lego Sesqualtera.
Solipago, ἥλιόκεντρος. Lege Solipunga:
ut Solipuga. Socordia ἀφόδευμα νός.
Lege Sacerda: Quod est pro Sacerda.
Infrà, Sacerda χοιρέα κόπεος. Lucill.
apud Nonium.

*Hic in stercore humi, fabulisque: fimo, at-
que sureodis.*

Lucilius
fortasse e-
mendatus.
Sonticus.

Lego, stabulique fimo. Glossariū deinde,
Sontius ἀληθῆς: Lege Sonticus. Glossæ
Isidori: Sonticus, verax. Festus: Sonticum,
Iustum. Nænius, Sonticam esse oportet caus-

sam, quamobrem perdat mulierem. Sonticū
 ergo τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ δίκαιον, ut & Verum.
 Multa sāpē confundit γλωσσογάφος.
 Stagnum, καστερον, λίμνη. Confundit
 Stagnum cum Stanno. Postea, Specu-
 lator, επόπτης, καστορος, δύμας. Confun-
 dit Speculatorem cum Spiculatore. B.
 Hieronymus de muliere septies icta.
*Iam spiculator exterritus, & non credens fer-
 ro, mucronem aptabat in iugulum, ut qui se-
 care non poterat, saltem premente manu cor-
 pori conderetur. Strenua εὐαρχιστὸς, Lege,
 Strena. Stuppa ναίναπις, συλλην, Lego,
 κύπη. Suit πάπια, ηπάτη. Iniuste τὸ ηπάτη
 accētu priuarunt. Superauit ἐφλέγματα.*
 Lege Suppuravit. Sutile τραυγρυν, ρτον:
 Lego πάπια. Lit. 19. Tæniosus κελατης:
 Lego κειματης. Tibicines αἰτνεῖδες, δο-
 κοι. Sæpius Tibicines. Vide Festum. Ar- Tibicines.
 nobius lib. 2. aduersus Gentes. Quando
siderum motus, aut ratio cepta est genethlia-
ca sciri? Non post Theutin Aegyptium, aut
post Atlantem (ut quidam ferunt) gestato-
rem, baiulum, tibicinē illum, ac destinam cœli?
 Lit. 20. Vindigestæ, τὰς εἰς ἀμφισσηνός
 πράγματα. Lege Vindiciæ. Festus: Vin-
 diciæ appellantur res eæ, de quib. controuer-
 sia est.

Oροσάγαι apud Persas, sunt εὐεργέται Græcis. Thucydides explicatus. Νεκροὶ των πολεμόδοις νεκροὶς των πολεμόδοις δύνανται, δύνανται. Mos antiquus τῆς αἰαίρεσσος notatus. Φυλαγωγίας antiqua consuetudo. Virgilius illustratus: & fortassè emendatus. Luctus mortuis prodeesse credebatur. Quare capillos tumulis apponenterent. Lecto efferebantur mortui. Hunc lectum κλίνει Græci dixerunt. Fulcro eum eburno potentiores fulciebant: Simul cū corpore comburebant.

Οροσάγαι. **Q** Vi de Rege, & regno Persarū bene meritī erant, Oροσάγαι ab iis dicebantur. (εὐεργέται Græci vertēre) & eorum nomina codicib. regiis inserebantur. Quod nos & sacri, & prophani scriptores docent. Vide cap. 6. lib. Estheræ. Herodotus Musa 8. Φύλακος δὲ, εὐεργέτης βασιλῆος αὐτοχάρη, καὶ χώρας οἱ ἐδαφῖθη πόλι. Οἱ δὲ εὐεργέται τῷ βασιλῆος, Oροσάγαι καλεόνται προστάται. Hinc intelliges quod ab eodem scriptum est Musa 3. de Sylosonte: qui cùm amiculū rutilum Dario priuato donasset, ad eum regnantem aduenit, καὶ οὐτοὺς περιέθυεν τὸν βασιλῆος οἰκίαν, καὶ ἐφη εὐεργέτης εἶναι. Vide sis locū.

Sic quoque accipiens hic Diodori Siculi locus lib. 17. Απεδείκνυον δ' αὐτοῖς τὰ τὸν Βαρσάρων πεφρονικότας καὶ τὴν Ελλήνων. καὶ γάρ θέτε Ξέρξης συμμαχιώτας τοῖς Πέρσαις ἐτραπεικέναι καὶ τὴν Ελλάδας, καὶ μόνον τὸν Ελλήνων ὡς εὐεργέτας πιμαθεῖ τοῦτο τοῖς βασιλεῦσι τὸν Περσῶν, καὶ τοῦτο τὸν βασιλέων τοῖς ωρεσθεύσοι τὴν Ιησοῦν τίθεται θρόνον. Vide sis eiusdem lib. p. iterum eodem lib. p. 605. exemplarum ab H. Stephano.

Hinc intelligemus epistolā Xerxis ad Pausaniā: quam legimus apud Thucyd.lib. 1. ὅδε λέγει βασιλεὺς Ξέρξης Πανσαρίᾳ. Καὶ τὴν αἰδρῶν οὓς μοι πέργεν θαλάσσης ἐκ Βυζαντίου διέσωσας, καί σεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ήμετέρῳ οἴκῳ ἐσσεῖ αἰάχαπλος, καὶ τοῖς λόγοις τοῖς ἀπό σου αρέσκομεν. Interpretes hæc verba nō intellexerunt: Καί σεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ήμετέρῳ οἴκῳ αἰάχαπλος. Idem autem est, ac si dixisset: εὐεργέτης αἰάχαπλος, καὶ κληψίσης ἐν τῷ ήμετέρῳ οἴκῳ. Quod explicabis è mente Regis, iis, quæ ad hunc locū intelligendū quasi τεροδοποιοῦ ἡ τε premissimus, diligenter obseruat. Sed & Themistoclis ad Regē eundē epistolā, quā codē lib. nobis exhibuit idē Thucydides, illustrabimus. Θεμιστοκλῆς οἴκων τοῦτο σὲ, ὃς κακὰ μὴ πλεῖστα ἐλλήνων εἴργασμα τὸ ήμετέρου οἴκου, οὗτον τερόν τὸ σὸν

πατέρες ὅπιούται ἐμοὶ αὐτόκητον οὐκανόμενον. πολὺ
 δὲ ἐπὶ πλείω ἀγαθά, ἐπειδὴν τῷ αὐτοφρελεῖ
 μὲν ἐμοὶ, ἐκείνῳ δὲ τῷ ὅπιονδικώῳ πάλιν ἡ
 ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο. καὶ μοι εὐεργεσία ὁφεί-
 λεται(χράψας τὸν τέκνον τὸν Σαλαμῖνον προάρ-
 γεισον τὸν αἰαχωρίστεον, καὶ τὸν τὸν γερυρῶν,
 ἵνα φευδᾶς προσποιήσατο τόπον δὲ αὐτὸν, δὲ
 θάλασσαν) καὶ νῦν ἔχω σε μεγάλα ἀγαθὰ
 δεσμού, πάρεμοι, διωκόμενος πρὸς τὸν ἄλ-
 λινον οὐχὶ τῷ σὸν φίλοισι. Themistocles
 igitur mala fatetur, & damna, quæ Persis
 inuexerat: sed ea beneficiorum con-
 trā oppositione obliterate tentat. Non
 frustra. Siquidem laudabilem hūc mo-
 rem obseruabāt Persæ, ut hominē lege
 multādum, si plura benē fecisset anteā,
 quam malē posteā, vel contrā, suffragiis
 omnib. liberarent. Herodotus Musa I.
 Αἰνέω μὲν νῦν τὸνδε τὸν νόμον. αἰνέω δὲ καὶ
 τὸνδε, τὸ μὴ μῆνις αἴτινος εἴνεται μήτε αὐτὸν τὸ
 βασιλέα μηδέτα φονεύειν, μήτε τὸν ἄλλων
 Περσέων μηδέτα τὸν ἐωτὸν οἰκετέων ὅπερι μῆι
 αἴτιη ἀνίκετον πάθος ἔρδειν. ἀλλὰ λογισάμενος
 ἵνα εὐείσκη πλέω τε καὶ μέζω τὰ ἀδικήματα
 ἐόντα τὸν ὑπεργυμάτων, τῷ τῷ θυμῷ χρεῖται.
 τότῳ τῷ ἔθει ἐπανολογθῶν Darius Istiæum,
 qui Ioniam ad defectionem horta-

tus erat, à fratre Artaxerxe cruci affixum fuisse doluit, καὶ τὸν πεφαλὺν τὸν
Ιπάνης λόγοις τε καὶ ὁρμέταις εὐ-
τερπώς ἀντείλατο θάψαι, ὡς αὐδρὸς μεγά-
λως ἔσαντῷ τε, καὶ Πέρσης εὑργέτεω. Prius
enim de Dario optimè meritus erat:
cūm impedierat quominus pontem Io-
nes soluerent, & Dariū reditu ē Scythia
prohiberent. Locus aliis est insignis
Musæ 7. τὸν δὴ ωρέτερον τυπέων βασιλεὺς
Δαρεῖος ἐπ' αὐτῷ τοιῆδε λαβὼν, αὔξανός τε,
ἔστα τὸν βασιλεῖον δικαστέων. ὅπις οὐδείς
ἐπὶ τοιότατος ἀδικον δίκην ἔδικτος. αἴσχε-
μαθεῖτος ἦν αὐτῷ, αἴσλοντος μήρος οὐ Δαρεῖος,
εὗρε οἱ πλέω ἀγαθὰ τὸν ἀμαρτημάτων πε-
ποιημένα εἰς οἶκον τὸν βασιλεῖον. εύρων δὲ τῦτο
οὐ Δαρεῖος, καὶ γνώσας ὡς ταχύτερα αὐτὸς, ἢ σο-
φῶτερος ἐργασμένος εἴη, ἔλυσε. Huc refe-
renda λύσις τῷ Τηλεβάζῳ apud Regem
proditionis accusati:de qua vide Diod.
Sicul.lib.15. Nō in vna statione maneo:
Huc illuc vagor: & vbi cunque studiosis
aliquid fructuosum reperio, illud iisdē
aperio. Legi apud Ælianum lib.2. ποικ.
ἰστρ. c. 27. Ημεράτα τὰ φασι, τὸν Ηρακλεῖ
ωροσκοπίων τοῖς ἔσαντῷ πολεμίοις. ωρῶτοι
γέροντες τὸν εὖ αἰώνος νεκρὸς ἀποσύνδεσις ἀπε-

δουλαγ ταρπομενύς, &c. Turbant me
hæc verba, νεκρός ἀποσόνδυς ἀποδιῆσι.
Nam perpetuò, & propriè dicunt ὑπο-
σόνδυς. Et sic sanè hunc Ælianii locum
legendum puto. Quæ enim citantur è
Plut. eodem modo corrupta existimo.
Xenoph. ἐλλ. 6. ἐκ δὲ τότε ἦσαν μέ-
τινες τῇ Λακεδαιμονίῳ, οἱ ἀφόρητον τὴν συμ-
φορὰν ἡγάγμενοι, πότε τρόπαιον ἔφασαν τεῖ-
ναι καλύειν ἵστανται τοὺς πολεμίους, τοὺς τε νε-
κρός μὴ ὑποσόνδυς, ἀλλὰ τῷ μάχης
τελετῆς αἰνιρεῖσθαι. Qui vicerant νεκρός
ὑποσόνδυς dicebantur δουλαγ, & ἀπο-
δηνα. Thucyd.lib.5. Οἱ δὲ Λακεδαιμονίοι,
ἀφθέμενοι τὴν πολεμίων νεκρῶν τὰ ὅπλα,
τρόπαιον εὗθις ἴστασαι, καὶ τοὺς νεκρός εἰσιλευον,
καὶ τοὺς αὐτῶν αἰνιλοντο, καὶ ἀπήγαγον εἰς τέ-
γεα, διὸ ἐτάρφισαν. καὶ τῶν πολεμίων
ὑποσόνδυς ἀπέδοσαν. Dicebantur autē
νεκροὶ ὑποσόνδυι, quia σπουδῶν ἐγίνοντο τῷ
τὴν αἰνίρεσιν. Xenophon: Επεὶ δὲ πᾶσιν
ἐδόκει ὑποσόνδυς τοὺς νεκρός αἰνιρεῖσθαι,
διὸ μὲν ἐπεμψαν κύρικα τῷ σπουδῶν. οἱ
μέντοι Θηβαῖοι μετὰ ταῦτα καὶ τρόπαιον ἐγή-
σαντο, καὶ τοὺς νεκρός ὑποσόνδυς ἀπέδοσαν.
Idem δὲ τῷ λόγῳ εἰς Αγιστή. Οἱ δὲ Θηβαῖοι
ἐπεμψαν κύρικα, ὑποσόνδυς τοὺς νεκρός
αἴτουστες

αὐτοῦ τες θάλψεις καὶ γένεται δὴ αὐτεπονδαὶ γί-
νονται, καὶ οἱ ληστήλαοι οἴκαδε ἀπεχώρει. Plut.
in Theseo. φιλόχορος δὲ καὶ απονδαὶ τοῖς
νεκρῶν αἰνιρέστεως γενέθηται περιτάς ἐκείνας·
ὅπερ δὲ Ηρακλῆς περιτάς ἀπέδωκε νεκρὰς τοῖς
πολεμίοις, τοῖς τοῦ Ηρακλέους γέγοναται.
Virgil. hunc morem tangit lib. II.

Iamque oratores aderant ex urbe Latina,
Veluti ramis oleæ, veniamque rogantes;
Corpora per cūpos ferro quæ fusa iacebant,
Redderet, ac tumulo sineret succedere terræ.
Nullū cum vieti certame, & aethere cibis.
Tanta autem cura, & quasi religione
cæsorum corpora repetebant: quia mi-
serissimum existimabant ταφῆς μὴ τυχᾶν
ταύτæ. Ratio est apud Virgil. 6. Aen.
pueris nota. Vnde infaustū videbatur,
& mali ominis, si quis corpus socij inse-
pultum reliquisset.

Præterea iacet examinum tibi corpus amici, 6. Æneid.
(Heu nescis) totamq; incestat funere classem,
Dum cōsulta petis, nostroq; in limine pendes,
Sedib. hunc refer antē suis, & cōde sepulchro.
Et si quis corpori insepulto occurrisset,
illud terra operire lege Attica teneba-
tur. Ælianus lib. 5. ποικ. ἴστορ. c. 14. Νόμος
καὶ γῆς Αττικῶν, ὃς αὐτὸν ἀτάφῳ φέτι τοῦ σω-

ματι αὐθρώπου, τάρτως θειού λέπειν αὐτῷ γίνεται.

Horat. Od. 28. lib. I.

*At tu nauta vagae ne parce malignus arenæ
Oſſibus, & capiti inhumato
Particulam dare.*

Imperatores autem tenebantur αἰελεῖν τοὺς θανόντας. Notum Ducum, qui καὶ Αγνώσταις feliciter pugnarant, supplicium, οὐχὶ τὸ μὴ αἰελεῖν τοὺς θανόντας. Sed cur τάτα solicitudine mortuos sepulturæ mandandos curarēt Imperatores, docet elegantissimè Onofander c. 36. Προνοεῖσθω δὲ τὸ τέλος νεκρῶν κηδείας, μήτε χειρὸν, μήθ' ὥστη, μήτε τόπον, μήτε φόβον πεφραστόν μήνος, αὐτε τύχην νησῶν, αὐτε ἡ πλάνη μήνος. Οσία μὴν γάρ τιναι η περὶ τοὺς θανόντας θάνατον εὔστεια. αἰαλούμαδε τὸν τοὺς θανόντας θάνατον εὔστεια. ἔνακτος γάρ τὸ τέλος φραπωτῶν ὡς αὐτὸς ἀμελέτη μήνος, εἰ πεσὼν ἐπιχειρεῖ, τῷρος ὁ φθαλμοῖς ὄρῶν τὸν τύχην, τὸν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος καταματευόμηνος, ὡς γὰρ αὐτὸς τὸν τεθνάγην ταφοσόμηνος, ἐπαρθῆσθαι φέρει τὸν ἀπύμενον ὕπερ. Vide & orationem funebrem Pericles apud Thucyd. lib. 2. Eadem etiam reliæcī Φυγίone, Φυγαγωγία, & κενοτάφια instituta. Χαλαγίας. Hom. Od. I.

Ἐδίδει μοι πεφτέρων γῆς κίονα ἀμφιέλιασμα,

θρίν πνα τὸ δειλῶν ἐταφόν τεῖσ ἔκχετον αὐταῖ.

Οἱ θάνον τὸ πεδίον κικόνων ὑπὸ δημιώθεντες.

Vbi Eustath. ἔθος δὲ οὗ, φασὶ, τὰς τῷ θεῷ
ξένις ἀπολυμόρφων ψυχαῖς, αἰσχαλεῖν τεῖσ
τοις ἐπὶ τελευτομόρφους, καὶ δύτως ἀπεία. ὁ
ψυχαγωγίας πις οὗ. ὡς τὸ αἰσχαλούπτον, δο-
κοῦστον κατάγειν ἐκείνους, η μετάγειν εἰς τὸ
πατρίδα. Hæc autem aliis anteā notata.

Quæ faciunt (quod aliis nondum no-
tatum) ut Hylam ter scribendum existi-
men in isto Virg. loco:

Ecl. 6.

*His adiungit Hylam nautæ, quo fonte relictū Virgilij lo-
clamassent: ut littus Hyla, Hyla, Hyla omne
sonaret.*

Nam præterquā quod versus hoc mo-
do optimè se habet, antiquum etiam
ψυχαγωγίας morem respicere videtur
Virgilius. Deinde Theocritus Hylam
ter ab Hercule vocatum docet, eīd. 17.

τεῖσ μὲν γύλαις ἄύσεται, ὅσον βαθὺς ἥρυγχος λαῖ-

τεῖσ δὲ αὖτος ὁ τοῦς ἐπάκυγεται. [μός,

Eustath. in Dionys. τελευτὴν. Νύμφη
γάρ, φησὶν, οὐδενόμενον τὸν γύλαιον καθίρπασεν.
οὐ καὶ αἰσχαλέμφος ὁ πελώρειος Ηκακλῆς δέ
κακοσεῖ, ἀλλὰ μακεῖ, καὶ κεῖται βούσας ἀπηλ-
λάγη, ὡς καὶ Θεόκειτος ἴτορεῖ. ὡς καὶ παροιμία
φησὶν, εἰς τῷ (Legendum puto, θεὶς τῷ)

αἰακαλγυμ्हων τοῖς μὴ ἀκόνταις, Υἱὸς νε-
λεῖν. At apud Valerium Flaccum 3. Ar-
gon. Hylam bis tātūm Hercules vocat.
Sed ibi rem simpliciter narrasse Flaccus
videtur, nulla prædicti ritus habita ra-
tione.

*Rursus Hylam, & rursus Hylam per longa
reclamat*

*Avia: responsant sylue, & vaga certat
imago.*

Sed omnia ista propter sepulturam της
τινὸς τάφου καθέστας dicta sint. Non

Lacrymas autem solum sepulturæ: sed & lacry-
mortuis ho- marum officium morientibus gratum
norificas e- xistimabat. putabatur. Neque omnino iniuria. Si-
quidem lacrymæ desiderium arguunt;
quod non nisi rei alicuius carissimæ
amissæ. Idcirkò Solon ἀκλαυτος τὸ οἴνοπον
γάιατος esse noluit. M. Tullius in Cato-
ne Maiore: Solonis quidem sapientis elogium
est, quo se negat velle suam mortem dolore

* Nota hæc amicorum, lamentisque vacare. * Vult se carū,
verba ad di- credo, suis esse. Vide sis eundem sub finem
eti mei con- confirmationem. lib. i. Tuscul. quæst. Plut. in Publicola:

ἐπὶ τοῖς, ἢ τοῖς τελείοις Μίμερμον αὐτεπών
τελείον γένοντος ζωῆς θητεφόρητος,

Μηδὲ μοι ἀκλαυτος γάιατος μόλοι, ἀλλὰ
φίλοιος

Ποιήσαιμε θανάτῳ ἀλγεα, καὶ τοιαχαῖ.

εἰδαίμονα τὸν Ποπλιόλας ποεῖ· τελευτήσας
γάρ, ὃ φίλοις, ὃ δ' οἰκείοις μόνον, ἀλλὰ τῇ πόλε^ῃ
πάσῃ μετάσι πολλάκις, δάκρυα, καὶ πόθον, καὶ
χατῆφειαι ἐφ' αὐτῷ ταφέσχεν. αἱ γάρ Ρω-
μαῖων γυναικεῖς ἐπείθουσαι αὐτὸν, ὡς ερ πόν,
ἢ ἀδελφὸν, ἢ πατέρα κοινὸν λύπεσαλύσαν. Hic
quoque causam tanti luctus vides ne-
mini bono fugiendam. Vnde mortem
αὐτοίμων miserrimam existimabant, καὶ
ἀπιμωτάτην. Æschylus ἐπι. ὅπερε θῆσ.

Ἐπειπετεινῶν τόνδινόν ποτε οἰσινῶν δοκεῖ
ταφέντ' ἀπίμων, τὴν πιπίμον λαβεῖν.

καὶ μήθ' ὄμαρτεν τυμποχόα χειρώματα,
μήτ' ὁξυμόλποις τεραστέσσεν οἰμώγματιν,
ἀπίμον εἴναι δ' ἐκφοραῖς φίλων ὑπο.

Vbi Scholia: Μήπε θύσαι τῷ Πολυωσίκει,
μήπε κλαῖσαι ἐπαίσι τῇ τάφῳ αὐτῷ, καὶ ὁξυ-
φώνοις θρύσοις πιμάν αὐτόν καὶ γάρ καὶ τῷτο
οἱ παλαιοὶ πιμάν ὑπελάμβανον, εἴπις ὅπερ τῷ
τύμβῳ τῇ πειθεῶτος ἔθυσε, καὶ ἐκόψατο. Paulò
post idem Æschylus;

Σύγε μίλω πολλῶν τερεθντήρων
τεύξῃ κεῖγος δ' ὁ τάλας ἄγρος
μονόκλαυτον ἔχει θρύσον ἀδελφῆς
εἶσι.

Ec etiā χοηφόροις.

Πάντολμε μῆτερ, δαισις ἐν ἐκφορᾶς,
αἴεν πολιτῶν αἴστη, αἴεν δὲ τειθητήρων
ἔτλης αὐοίμων αὔδρα θάψαι.

Sophocles in Electra:

-- κέκευθε γέτε τῷ
τάφῳ αἰπάσας,
γέτε γέων ταφὴ ήμῶν.

Carus ergo luctus, quemadmodum homos, quia indicium desideratæ virtutis.
Tib. lib. 2.

*Seu veniat tibi mors, nec erit qui lugeat ullus,
Nec qui det mœstas munus in exequias.*

*At bona, quæ nec auara fuit, centū licet annos
Vixerit, ardenter flebitur ante rogum.*

Vt testarentur luctum suum, capillos resectos, tumulis mortuorum apponebant: hinc demonstrantes, tanto se dolore amicorum mortem prosequutos, vt non solùm pectus tutuderint (quod in luctu vulgatissimum erat) sed ne ca-

Antiqui tu-
mulis ami-
corū capil-
los appone-
bant. piti suo pepercerint. τὸ δὲ ὅπ notum est:
τὸ δέπο posteā confirmabo. Hom. Il. 4.

Ἐγένετο δὲ λοετρὰ καρνατος ἀστοι ιχεῖσι,
ωρὶν γ' εἰς Πάτερολον θέμνου πνεύ, σῆμα
καίρεσθαι τε κόμις. [τε χεῖσι,

Æschylus εἰς χορόροις.

Ορῶ τομῆσον τόδε βόστρυχον τάφῳ.

Sophocles in Electra:

-- ἐσχάτης δ' ὁρῶ

πυρῆς νεωρη βότρυχον τῇ μημένον.

Sunt & apud Euripidem huius antiquæ
cōsuetudinis vestigia. Apollodorus lib.

I. οὐδὲ θεῶν. κλείαντες δὲ πόλλους οἱ Αργο-
νάται, μεθ' ὧν καὶ Κύζικον, μεθ' ἡμέραν, ὡς
ἔγιωσαν, ποδομυρόμνοι, τάς τε κόμας ἐκέιρα-
το, καὶ τὸν Κύζικον πολυπελῶς ἔθαψαν. Pro-
pert. lib. i.

Illa meo caros donasset funere crines,

Molliter, & tenera poneret ossi rosa.

τὸ διόπι declarat Eustath. in locum Ho- Et quare.
meri nobis anteā laudatum. Τὸ δὲ κε-
ραῖαν κόμην ὅππιν υερῷσι, inquit, πλαθὺ ἔθι-
μον ὃν καὶ τοῖς πάλαι, οὐ καὶ αὐτὸ λύπης τε
ἔνδειξις, καθὰ καὶ τὸ πίλαιν πενθητικῶς κε-
φαλῆς τείχας. Petronius Arbiter: At illa
ignota consolatione perculta, laceravit vehemē-
tius pectus, ruptosque crines super pectus
iacentis imposuit. Luctus vehementiam &
acerbitatem arguunt etiam Siticines, ac
tibicines monumētarij: præficæque lu-
gendis, & laudandis mortuis conductæ.
Mortuos autem vehemētius lugebant,
quia τῶν τὸν αὐταρτεως τὸν υερῶν spem nō
habebant. B. Paulus ad Thess. c. 4. Où

γέλω δὲ υμᾶς ἀγροῖς, ἀδελφοῖς, ταῖς τῷ κε-
κοιμηθίσιν, ἵνα μὴ λυπῆσθε, καθὼς καὶ οἱ λοι-
ποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα. εἰ γὰρ πιστεύομεν
ὅπι Ιησοῦς ἀπέθανε, καὶ ἀνέστη, δὲ πῶς καὶ ὁ Γεός τοις
κοιμηθέτας θάψα τὸν Ιησὸν, ἀζει σὺν αὐτῷ.
& idcirco mortem terribiliorem existi-
mabant. Aristot. 3. Nicomach. c. 6. φο-
βερώτατον καὶ ὁ Γάιατος. πέρας γάρ. καὶ οὐδὲν
ἐπ τῷ πεθεῶπι δοκεῖ, δὲ περ ἀγαθὸν, δὲ περ κακὸν
ἔναι. Impia sententia. Sapientiores au-
tem, Cicerone etiam teste, qui non esse
lugendam mortem censuerunt, *quam*
immortalitas cōsequatur. Cæterū Effere-
bantur lectica mortui: quod aliis nota-
tum. Sed & Lectum dixerunt. Tibullus
eleg.i.lib. i.

*Flebis & arsuro positum me, Delia, lecto,
Tristibus & lacrymis oscula mixta dabis.*

Persius sat. 3.

-- Tandemque beatulus alto
Compositus lecto, crassisq; lutatus amoris,
In portam rigidos calces extendit.

κλίνει Græci dixere. Dionys. Hal. lib. 8.
Ant. Rom. ἐπιαλάς δὲ ταῖς τῷ ιπτέπιον,
γέλτες ὅπι τρωμαῖς εὐτρεπεῖται τῷ ισκημήνιον
κόσμῳ, τινὶ αὐτοκρεπτοειδεῖς ἔχονται ισθῆται,
καὶ τοφὴ τοις αὐτῷ φέρεσθαι κελεύσαντις,

Lecto esse-
rebantur
mortui.

κλίνει.

λάφυρε τε καὶ σκῦλα, καὶ τε φάνοις, καὶ μυήμας
 ὡν εἶλε πόλεων, ἥρατο τὸν κλίνειν οἱ λαμ-
 πρότατοι τῷ νέων στοῖς καὶ πολέμοις ἔρ-
 γοις. Et lib. II. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἐξηληπτίσαν-
 ται πολιτικὸν ὄχλον οἱ τὸ κόρης συγγενεῖς, κλίνει-
 ται κομίσαντες εἰς τὸν ἀγοραν, καὶ τὸν ὄλλον κόσ-
 μον τὸν ἔπιτάφιον οἷον ἐδιώκει πολυτελέ-
 τατοι ωδοκευάσαντες, καὶ τὸν ἐκφοραν τὸ
 σώματος Δῆλος τῷ ἔπιφανεσάτων τὸ πόλεως
 ποιοσίδημοι τειωπῶν, ὅθεν τὸ πλεῖστον
 ὁφθίστερα ἐμέλλον. Plutarchus etiā λέχος λέχος.
 dixit, more Latino, in Numa: Ζηλωτὸν δὲ
 αὐτῷ καὶ τῷ τάφῳ τὸν βίον ἐποίοσα οἵ τε σύμ-
 μαχοι, καὶ φίλοι δημοι, Σωελθόντες ἔπει τὰς
 ταφὰς, ἀμα δημοσίους ἔπιφοροις καὶ τεφάνοις,
 οἵ τε πατρίκιοι τὸ λέχος ἀρέμοι, καὶ συμπα-
 ρόντες οἱ τῷ θεῷ ιερεῖς, καὶ ωδοπέμποντες.
 Potentiorib. autem sternebatur lectus
 fulcro eburno fultus. Propertius lib. 2.

Nec mea tunc longa spatietur imagine pompa,

Nec tuba sit fati vana querela mei.

Nec mihi tum fulcro sternatur lectus eburno,

Nec sit in Attalico mors mea nixa toro.

Simul cum corpore lectus combureba-
 tur. Tibullus:

Flebis et arsuro possum me, Delia, lecto.

Ignis lecticæ supponebatur, ὡς εἴκος.

-- Et subiectum more parentum

Auersi tenuere facem.

Propert.

Deinde ubi suppositus cinerē me fecerit ardor,
Accipiat manes paruula testa meos.

Plutarchus in Publicola : κομίσαντες δὲ τὸν νεκρὸν ἐκεῖ κατέπιθενται, καὶ δῶδα πις ἡμίνις λαβὼν ὅσον ὑπέλευκει, ἔπιτα αἰσαρεῖται : μαρτυρόμενος ἕργῳ τὸ ἔξεινα, φείδεοθετεῖ δὲ τὸ πυῆς, καὶ τὸν νεκρὸν ἀποκομίζειν.

C A P. X.

Herodotus emendatus : explicatus. Quam diei horam Græci per tempus πληθυσσοντο ἀγρῆς intellexerint. Theocritus emendatus. θραύσασθαι. Adspergere, & obsipare aquam. M. Antoninus Philosophus emendatus.

Monstrum mihi Herodotus Musa prima: quia eius membra non sita naturaliter. Lege hunc locum, eo quo hic tibi exhibebitur, modo καὶ σφι γέρματα σπειρόλαπτο, τὰ ἐκεῖνα ἔξεργάσαντο. καὶ ἐφάγετο μετερόμενον τὸ τὴν παιδικέων ἔργον, εὖ μέγιστον. οὐ μὴ δὴ τούτοις τῷ σπιατοῦ, εἰς τὰ γάλα τοῖς, καὶ δύο πλέθρα τὸ δὲ εῦρος,

ὧν πλέθρος τριακούδεται. λίμνη δὲ ἔχεται τὴν
σήματος μεγάλην, τὴν λέγουσην Λυδοὶ αἰέναιον S. 93.
de la tra-
duit. de
Tarchus.

εἶναι. καλέεται δὲ αὕτη γυγαῖν. τῷτο μὲν δὴ τοιχότῳ ὄντι. Λυδοὶ δὲ νόμοισι μὲν τοῖς πλησίοισι
χρέωνται καὶ Εὐλίων. χωρὶς δὲ ὅπερ τὰ θύλαι
τέκνα καταπορεύουσι. τῷ γέροντὶ δὲ Λυδῶν δῆ-
μῳ αἱ γυγατέρες πορεύουσαι πᾶσαι, συλλέ-
γουσαι σφίσι φερναί. εἰς δὲ αὐτὴν Σινοκήσουσι
τῷτο ποιέασαι. εκδιδόσαι δὲ αὐτῷ ἑωύτας.
ἀρῶτοι δὲ αὐθρώπων, &c. Sic collocandæ
isthæ τοῦτοιδοι: quia alioqui malè dispositæ.
Videsis locum apud ipsum Herodo-
tum, & eum emendatè lege, ut est à me
emendatus. Sed non solum à librariis:
verùm & ab Interpretate malè habitus est
Herodotus, cùm alibi, tum Musa 4.
Αὐσχισέων δὲ τύπεων τὸ τοφές ἐστέρης ἔχονται
Νασαμωνες, ἔθνος ἐόν πολλόν. οἱ τὸ θέρος κα-
ταλείποντες ὑπὲ τῇ θαλάσσῃ τὰ τοφέα, Aegina.
αἰανθάνουσι εἰς Αἴγιλα χώρον ὅπωρευεστες τὺς
φοίνικας. οἱ δὲ πολλοὶ καὶ ἀμφιλαφέες πεφύ-
κασι, παῖτες, ἐόντες καρποφόροι. τοις δὲ ἀτ-
τελέσοις ἐπειδὴ θηρεύσωσι, αἰγάλαντες τοφές τὸ
πλιον κατελέγοσι. Ignorauit Interpretes,
quid Herodotus appellaret ἀττελέσοις: Herodotus
explicatus.
Cùm vox ista neque Latinis incognita
fuerit. Eustath. in Dionysium τοφητῶν,

hunc Herodoti locū respiciens: ἐθίγοι
δὲ, inquit, ἀπεσλάβοις τῷσις ἡλιον ἔηρά-
νατες. οὗδος δὲ ἀκρίδος οὐ ἀπεσλάβοις. Sed
Herodotum omittamus. Crediderunt
Quam dii quidam πληγύσας ἀγραῖ Meridiei tem-
horam an-
tiqui per tē-
pus designare, cùm dicitur πληγύσοις
που τῶν ἀγρεῖς: ut sàpè apud idoneos scripto-
θύσοις ἄ- res. Sed falluntur: atque hoc vnicō He-
rodoti loco eorū error confutari potest.
signarint.

Athenaeus, lib. XIV. init. ὅδωρ χρισμάτον εόν. τὸ τὸν μὴν ὄρθρον γίνεται
αριστοχλιαρὸν: ἀγρῆς δὲ πληγύσοις ψυχρότερον.
misticum, μεσημβρίην πέδη καὶ τὸ κάρτα γίνεται ψυ-
ορ. VII. p. 180, legitimā δέον. Vides distingui horam τῆς πλη-
γύσοις ἀγρεῖς διπλῶς τὸ μεσημβρίας. Diod.
ἀγρᾶς.

Siculus pro πληγύσοις ἀγρῆς Herodoti,
περιέστοις ἡμέρας dicit lib. 17. τότε δὲ πλη-
σίον ὑπάρχει κρίσιν, οὐδὲ τὸ συμβεβηκός ὄνο-
μαζομένη ἡλίας κρίσιν. αὐτῇ δὲ τὸ ὅδωρ ἐχει
συμμετεῖται λόμην αἵτινες ἡμερευόντες ὥραις
τέλειόντως. ἂμα ἡμέρα γέρεται εἰς τὴν πη-
γήν χλιαρὰ: περιέστοις δὲ τῆς ἡμέρας, τῇ
περιστέσσῃ τῇ ὥρᾳ αἰάλοιον κατέψυχεται, τῇ
μεσημβρίῃ δὲ κάμματος ἀκμαίει τῇ ψυχρό-
τηπ. Sanè quod ait περιέστοις δὲ τῇ ἡμέρᾳ,
non est omnino idem cum tempore
πληγύσοις ἀγρῆς Herodoti: sed hoc tē-

pus sub illo continetur. Inde tamen claram, tempus πληθύσοντος ἀγροῦ esse horis πληθούντος
aliquot ante meridiem. Pomp. Mela de οὐχ λου. Plin.
codem fonte, lib. I. c. 8. Fons media nocte Πυθ. od. 4.
feruet: Mox επει paulatim tepescens, fit luce
frigidus. Tunc ut Sol surgit, ita frigidior sub-
inde: Per meridiem maximè riget. Ergo πλη-
θύει ἀγροῦ, cum Sol surgit. Malè vulgo
legitur apud Theocrit. εἰδ. γ.

Nύμφαι μὲν σφετέροις ὅπῃ γύναισι κύρον ἔχοσαι
δακρυόειν, ἀγανοῖσι ταρεψύχοντι επέεστι. iii. > ..
Legendum ταρεψύχοντο: & sic scholia: Thœcritus
λί μὴ δὴ Nύμφαι τοι γάλαν ὅπῃ τὸ γονάπεν
αιέχοσαι ταρεψύχοντο, καὶ ταρεψυδοῦτο ἵλα-
ροῖς ποὺ λόγοις κλαίοντα. Βγκολικᾶς δὲ τὸ
ταρεψύχοντο, ὡς ὅπῃ τὸ πηγῶν. Eodem
modo dictum Theocrito ταρεψύχοσαι, ταρεψύ-
χοντι τὸ ταρεψυθεῖσα, quo Plauto, Ad-
sperrere, επει Obsipare aquam. In Bacchi- χεδαι.
dib. sc. Ibo in Piraeum. Adsperrere
aquam.

Nic. Venitne? Chrys. Venit. N. Euax adspersisti aquam.

In Cistellaria: sc. Audire vocem.

Auecta est, inquit, peregrè hinc habitatum.

Me. Obsipat aquulam.

Obsipare
aquulam.

Dictum, quia quibus animo malè est,
aqua adsperrgitur. In Amphitruone: sc.

Spes, atque opes.

*Animo malè est, aquā velim: Corrupta sum,
atque absunta sum.*

Eadem metaphora αἴσθηται apud sacros scriptores. B. Lucas Act. c. 3. Μετανοήσατε ουσία, καὶ ἔπιτρέψατε εἰς τὸ ἐξαλειφθῆναι υμῶν τὰς ἀμαρτίας, ὥπως αὐτὸι ἔλθωσι χρυσοὶ αἰαψύξεως ἀπὸ περσών τῷ περί.

M. Antoninus Imperator leuiter corruptus nobis emendandus est. Nam quamuis menda non ita magna sit, doctum tamē virum Marci Interpretē in fraudem impulit. Sic igitur lib. I. καὶ πᾶς τὸ μὴ Διατηρεῖν τὰς ἐκ τοῦ θεῶν ὑπομνήσεις, καὶ μόνον διχά διδασκαλίας. Lege μενονταχεῖ coniunctim.

C A P. XI.

In veteribus glossis multa explicata. Ducere.

Απάγειν. ἄγειν πορεύεσθαι τούτου. Pausanias auctor ἀπίκει λεξισθ. Cubile φωλεδεύνει. Consuescere ἐπεργυτικῶς. Diuidia. Dini-dua. Diuidus. Calpurnius correctus. εὐφημοῦς notatus. Rudus. Nonius notatus. Turgor. Quædam in glossario GræcoLatino emendata. Διαφθύρειν. Corrumpere. Corruptela. φθορά. Aequor noua significatione. ισόπεδον.

IN veteribus glossis multa doctè explicata, & non nisi doctis intellecta. In iis Ducendi, ἀπακήσοι. Impensè bene. Nam ut Απάγειν Græcis, & Αἴγειν τεχνές Γάϊατον, sic Ducer Latinis. Neque dubito quin τῷτο τὸ συμφωνόμνοι respexerit γλωσσογράφος. Seneca ep. 4. At si forte in manus hostium incideris, Victor te duci iubebit, eo nempe momēto quo duceris. Ibidem. Ita dico, Ex quo natus es, duceris. Sidonius Ep. 7. lib. I. Apollinaris: Illud sanè erumnosissimum (sicut narravere qui viderant) quod quia se sub atratis accusatoribus, exornatū ille, politumq; iudicibus intulerat, paulò post cùm duceretur addictus, miser, nec miserabilis erat. Rectè Απάγε-
Moschopulus: Απάγεται κυρείως ὅπερι αὐχ-
μαλωσίας, ή ὅπερι καταδίκας. οἷον, ἀπάγεται
τὸν ὅπερι Γάϊατον. Diod. Sicul. lib. 13. ὁ μὲν
οὗ Διομέδων τὰ τα διαλεχθεῖς, ὅπερι τὸν κυ-
ρωθέντα Γάϊατον ἀπίγετο μετὰ τῆς ἄλλων
ερατηγῶν. Et lib. 16. ταφέδωκε τὸν Θεττα-
λίων τοῖς ὑπηρέταις, καὶ ταφούταξε ἀφελεῖν
τὸν κεφαλὴν. ἐπεὶ δὲ ἀπαγέμνος ὁ Θεττα-
λίων ὅπερι τὸν πιμωρέον ποσοῦτον εἶπεν. Et
lib. 17. ὁ δὲ χαείδημνος ἀπαγέμνος ὅπερι τὸν
Γάϊατον, αἰεβόντες μεταμελήσθη τῶν ταχὺ^{τῶν} βασιλεῶν. Et alibi saepius. Sed & Αἴγειν

. 64 DESID. HERALDI
simplex. Idem Diod. Sicul. lib. 13. τέποι
δὲ κυρωθέντων, καὶ μελόντων αὐτῶν οὐαστὸς τῆς
δημοσίων ὅτι τὸν θαύματον ἀγελλό. Non pos-
sum cōcoquere quod in iisdem glossis,
Deducit, καταπίνει. Nam Deducere in
hoc sensu nunquam legi, quod memi-
nerim. Ducere, Educere, & Obducere
etiam non raro. Non desunt exempla:
quorū notatione supersedebimus: quia
Perducere. ea vulgo non incognita. Perducere etiā
eodem sensu dixit Apuleius 10. Metam.
*Prandio iam capto sitiens, repertum vini po-
culum, in quo venenum latitabat inclusum,
nescius fraudis occultæ, continuo perduxit*
Αἴγειν οὐδὲ haustu. Sed & Αἴγειν & Υπάγειν codē mo-
ῦπάγειν, δο Græci accepere. Eustathius Οδ. α.
αντὶ τῆς φοιτὴ Παυσανίας ὅπι Αἴγειν, καὶ Υπάγειν, καὶ
τίνειν. ὅπι τῆς πίνειν λέγεται. Pausaniam dicit
Pausanias scriptorem τῆς ἀπίκης λεξίκης. Sic enim
auctor τῆς idem Grammaticus ad Dionys. περιηγη-
τῶν. Παυσανίας δὲ, § τὸ Απίκην λεξι-
κὸν ἄλλοπερ ἐμφάνει. Scholia ad Thucyd.
lib. 6. Ισέων ὅπι Παυσανίας σὺ τῇ Διαφέπο-
ντειν αὐτῷ τῶν ἀπίκων ὄνομάτων Κωνσταν-
τῖνος, &c. In glossis, Cubile φωλεός. Ne-
mesianus Cynegetico:

Cubile.

Namque & odorato noscunt vestigia prato,
Atque

Atque etiam leporū secreta cubilia monstrat.

Eodem sensu & εὐνὴ Græci dicunt. οὐν.

Hom. Il. o.

Αὐτίλοχος δὲ ἐπόργσε κύων ὁσ, ὅτι τὸν γέρων
βληματίαν ἀξέη, τὸν τοῦ εὐνῆφι θορόντα
Θηρητὴρ ἔτυχε βαλάν.

Idecirco & κοιτᾶσα dicta ιδιώταις. Lege
hic Eustath. Cōsuescit, & Consuefacit, Cōsuescere
Cuefici. Recte. Nam Consuescere cōsuefari
γηππῶς quandoque acceptum est, ut
Assuescere. Priscianus lib. 8. Assuesco
absolutum est: Inuenitur tamen pro Assuesfa-
cio. Lucanus in 5.

Addo quod assuescis fatis.

Id est, Assuefacis. Sic quoq; Desuescere.

Nonius: Desueui illum, pro Desuefeci illum,
i. consuetudinem illi abstuli. Titinnius Gemi-
na: Parasitos amoui, Lenonem edib. absterrui,
Desueui, ne quod ad cœnam iret extra cōsilium
meum. Diuidiam interpretatur γλωσσο-

γεάφος διχόνοιας: ut Festus discordiam. No-
nius: Diuidiae, dissensiones. Accius Phœnissis: Diuidia.

Ne horum diuidiae, & discordiae dissipent, &
disturbent tantas etiam optumas ciuium diui-
tias. Postea corruptè legitur, Diuidua
ἐπάρθη. Lege, ἐπάρθει. Plautus Bacchid.
Nimio illac res est magna diuidua mihi,

Glossarium
correctum.

Subterfugisse sic mihi hodie Chrysalum.

Et alibi sapienter. Retineo autem *Diuidua* in glossario, neque quidquam mutandum existimo: quamuis *Diuidia* scribatur apud Plautum, & alios. Nam *Diuidua* à *Diuiduo*, ut & *Diuidus*. Ut enim ab Addo Adduo: sic à *Diuido* *Diuiduo*. à *Diuido* fit regulare *Diuidus*.

Diuidus.

Accius Andromeda:

Nosque ut seorsim diuidos letho offerres.
Multa confundit vel scriptor glossarij, vel descriptor. *Facūdus*, inquit, εὐγλωττος, γένιμος. *Facundū* cum *Fœcundo* manifestè confundit. *Fœcundus* autem facūdum perperam eiecisse videtur apud T. Calpurnium, ecl. 1.

Ornate, Iam dudum velut ipso numine plenus,
me quatit, et mixtus subit inter gaudia terror:
Sed bona fœcundi veneremur carmina Bacchi.

Calpurnius emendatus. Rescribendum existimo *Facundi*. Nam eius carmina eleganter, & eloquenter scripta legerant. Pro eo quod dicunt Latini *Absit*, deprecantes, & omen videntes, dicunt Græci, μὴ γένοιτο. Glossarium, *Absit*, μὴ γένοιτο. Nota satis formula. Sed & cùm pœnam aliquam demòs nota-signabant, καὶ εὐφημίους dicebant, ε-

τυρ.

μηδεὶς θεῶν ποιάσειεν. Julianus Imperator
ep.ad Iulianum auunculum. ἐπειδαί μοι
οἱ θεοὶ Διαρρήσται ἐκέλευσαν, σωτηρίαν μὴ
ἐπαγγέλλομενοι τεθομένω: μάνοντος δέ, οὐ μη-
δεὶς θεῶν ποιάσειεν. Æschylus ἐπὶ ὅπῃ θύει.

-- Αἴρυψ δ' ἐκτίναν καλας τροφας

Πύργοις ἀπειλεῖ τοῖσδ' ἡ μῆτραίοις θεοῖς.
Interceptus ἄποθανεν dicitur γλωσσογά-
φω. Sed eleganter pro eodem μεσολα-
γῆταις οὐδὲ τὸ πεφρωμένον apud Diod.
Sicul.lib.i. & alibi. Οἱ δὲ τὰ οὐδόξασιν
ἢ ὅπιζολην & Κυνετέλεσσαν, μεσολαβηθέτες
τὸν βίον οὐδὲ τὸ πεφρωμένον. Rudus, in- Rudus.
terpretatur γλωσσογάφος, Βῶλον, χῆμα,
γῆς σωρὸν. Rectè: Sicque hanc vocem ac-
cipio in hoc Lucillij loco nonio citato.

-- Viam

Sternendum, & iaciendum huc aggerem, &
id genu' rudus.

Vbi Nonius Rudus malè interpretatur Nonius
Sternus. Turges rectè σφυγμός. Sed & ^{notatus.}
Turgor Martiano Capellæ lib.2.de nu- Turgor.
ptiis Philologiæ. Et cum dicto leniter dex-
tra, cordis eius pulsum, pectusque pertractat:
Ac nescio qua intima plenitudine distentum
magno cum turgore respiciens, Nisi hæc, in-
quit, quibus plenum pectus geris, corruptissi-

Multa in *ma egestione uomueris.* In glossis Græco-glossario latinis scribunt *Αγνωτῶν* Obstigillo. Lenno correcta ge Obstringillo. Ἀφθοεξ Impubes, Impestis; Lege, Inuestis. Βέπαις Carulester: Lege, Catulaster. γαῦλος, Hoc Signum: Lege Sinum. διάρρεοις ὑπαρχόντων, Hercicitus, Lege, Heretus citus. δέσμη, Marina, fascis. Lego Manua. vt alibi δρᾶγμα, Manipulum, Manua, Dragma. δύο ἀδελφῶν γυναικες, Inanitrices; Lege, Ianitrices. δημαρχῷς, Rubicula, Popularis. Lege Rabicula, vt legendum cōiecerat doctissimus P. Faber Aruernus: optimè. Nā sic omnino scriptū inueni posteà in priori glossario. In quo etiā benè Corruptelarū αἴγαθοφῶν. Nam hīc διαφθορᾶ accipio, vt explicatur in glossario Græcolatino. αἴγαθοεξ παιδὸς, ἢ ταρθένγ, Stuprū. Sic Corruptelæ omnino apud Apul. 3. Floridorum. Rare apud illum corruptelæ: & uti errores concessi amores. Nec eo minus & leno periurus, & amator feruidus. Corrupere & αἴγαθείπεν hoc pacto scriptores frequētes ponūt. Suetonius: Fratris filiam adhuc virginem non multò pōst alijs collocatā, ultrō corruptit. Petronius: Sed Lichas memor adhuc uxoris corruptæ, contumeliarūque, quas in porticu Herculis acceperat,

Corrupte-
lx.

Corrumpe-
re.

turbato vehemētius vultu proclamat. Iuuen.

Quē patitur dormire nurus corruptor auaræ.

Et passim alibi. τῷ Αἰαφθέρειν εξει- μιαφθέ-
plum habes insigne apud Xenophontē, εἰν.

Ἐτ συμποσίῳ. Σὺ δὲ δὴ (ἔφη ὁ Χαρμίδης) ὁ
Συρακόσιε, θέτε τῷ μέγα φρονεῖς; ή δῆλον ἡ π-
θέτε τῷ πατέρι. Μὰ τὸν Δία (ἔφη) οὐ μὴ δὴ.
ἄλλα καὶ δέδοικα τοῦτο αὐτῷ ισχυρῶς. αἰσθάνο-
μαι γέρων πινας θητεῖς λεύοντας διαφθέρειν αὐ-
τόν. καὶ ὁ Σωκράτης ἀκύσσας, Ηράκλεις (ἔφη)
πί τοσοῦτον γομίζοντες ἡδικῆθαντας τὸν τὸ σοῦ
παιδὸς, ὃς οἱ εὐποκλεῖναι αὐτὸν βάλεας; Άλλ-
ος τοι (ἔφη) εὐποκλεῖναι βάλοντας: ἄλλα τεῖσαι
αὐτὸν Σωκρατεύμενον αὐτοῖς. Ibi vides δικανο-
μίαν τῷ Αἰαφθέρειν. φθορῇ eadem modo.

Diod. Sicul. lib. 3. Διόσφιν αἰαφθέίσον αὐ-
τῆς εἰς τὰ βασίλεια, καὶ τῷ πατέρος τὸ μὲν αρώ-
τον ὡς ταρθένον τεθεῖται αἰαφθέρειν, μετὰ δὲ τὸ το-
γνόντος τὸν φθοραν. Et lib. 4. Αἴλεως δὲ ἀγνοῶν
τὸ πετραγμόν, ὡς ὁ δὲ γατρὸς ὄγκος ἐμή-
νυσε τὸν φθοραν, ἐγίνεται τὸν φθείραντα. Apol-
lodorus lib. 2. τοῦ θεῶν. τῷ δὲ ἀπαρνγ-
μένῳ, λέγει τοῦτος Προῖτον, ὅπις Βελλεροφόντας
αὐτῇ τοῦτο φθορῇ τετραπέμψατο. Opti-
mè in nostris glossis, Consectatur, εξέρχεται. Consectari.
ταῖς εἰς τὸ τεθεῖται αἰαφθέρειν. Sed & Sequi Sequi.
simpliciter. Plaut. in Cas.

Non mihi licere meā rem me solum, ut volo.
Loqui, atque cogitare sine te arbitro?
Quid tu, malum, me sequere?

Æquor a- Prudentius *Aequor noua significatio-*
pud Prudē- *tium.* *ne dixit, in Psychomachia.*

Sed cadit in fovei præceps, quæ callida fortè
Fraus interciso suffoderat æquore furtum.

Æquor dixit τὸ ισόπεδον, ἐν ᾧ μάχοται οἱ
πολεμοῦντες. quæ significatio, nō multis,
ut opinor, obseruata. Sic autem & Vit-
gilius hac dictione usus est. Lib. 10.

Hæc ait, & socij cesserunt æquore iusso.
Et paulò post.

Tolle minas: fatus mediū procedit in æquor.
Ac 12.

Interea extremo bellator in æquore Turnus
Palantes sequitur paucos iam segnior, atque
Iam minus, atq; minus successu latus equo-
Iterum eodem libro. [rum.

Atque illi ut vacuo patuerunt æquore campi,
Procursu capido: proiectis eminus hastis,
Inuadunt Martem clypeis, atque ære sonoro.

Æquor dicitur: quia locus, vbi prælium
cōmittitur, æquus esse debet: ne hostis
hostem loci opportunitate superet. Xe-
nophon παρ. 2. ἐπὶ δὲ πύργοις ἔχοντες πορ-
σίασιν, ἀφ' ὧν τοῖς μὴ εὐτῶν αρηζουσιν, ὑμᾶς

* Nota hæc
verba ēn τῷ
ἰσπέδῳ
μάχεσθαι.

δὲ βάλοντες καλύσσουν * ἐν τῷ ισπέδῳ μά-
χεσθαι. Nam Ισόπεδον hanc habet signi-
ficationem apud Græcos. Idem παιδ. γ. μάχεσθαι.

Εἶπέ μοι (ἔφη) ὁ Αριδίνε, πότερα βόλει
αὐτὸς μάχων τῷ λιμῷ, καὶ τῇ δίψῃ μάχεσθαι,

ἢ εἰς τὸ ισόπεδον καταβὰς ἡμῖν Διαμάχεσθαι;

Et lib. 4. Οἵπνες δὲ ἐν ἐρύμασι ὄντες, εκλιπόντες τῷ το φεύγουσι, πῶς τόποις οἴεται αὐτοῖς μεῖναι οἰδόντας ἡμᾶς ἐν τῷ ισπέδῳ;

Virgilius eundem locum alio modo
Purum campum dicit: syluis, arbustis, aut Purus cam-
montibus minimè interceptum.

pus.

Sed stirpem Teucri nullo discrimine sacram
Sustulerant: puro ut possent cōcurrere capo.

C A P. XII.

An licuerit Atheniensibus & Persis forores
uxores ducere. Expensi duo Seneca loci in
Hercule furente. Deorum ductor. ταγῆς.
Vehere. Nauis quasi vehiculum.

Scribit vir doctus variarum lectionū
lib. 7. c. 1. mirum sibi visum, quod ab
Aemylio Probo scriptum est, Cimoni, summo
Atheniensium viro turpe non fuisse, sororem
germanam habere in matrimonio: quippe cum
ciues eius eodem iterentur instituto. Profert
Andocidis exemplum, quod huic histo-

riæ omnino repugnat. Poterat & Phocylidem opponere. Verum Aemylio accedit & Minutius Felix in Octauio. *Ius est apud Persas misceri cum matribus: Aegyptiis, & Athenis cum sororibus legitima conubia.* Quod ait de Aegyptiis confirmatur & à Diod. Sicul. lib. i. Νομοθετησαν
 δέ φασι τοὺς Αἰγυπτίους αὗταὶ τὸ κοινὸν εθος
 τὸν ἄλλων αὐθρώπων γνωμὲν ἀδελφὰς, Δῆμοι
 τὸ γεγονὸς σὺ τύποις τὸν Ι' σῖδος θητεωγυμα.
 Dicit idem se id anteā legisse de Persis,
 nusquam de Atheniensib. Ego verò sat
 scio morem fuisse Persis inusitatum, &
 lege vetitum, priusquam legi fraudem
 fecissent reges. Herodotus Musa 3. οὐ ποτε
 μὴ δὴ λέγγοι Καμβύση τὸν κακῶν αρχαὶ
 τύποι. δέ περ δὲ, εξεργάσατο τὸν ἀδελφεῖν,
 θητασσόμενοι εἰς Αἴγυπτον, τῇ καὶ Σιωνίκες.
 καὶ οὐδὲν οἱ ἀπὸ ἀμφοτέρων ἀδελφεῖν. ἔγινε δέ
 αὐτὸν ὁδός. (ὑδάμως γάρ ἐάθεσαν περιπέτερον
 τῇσι ἀδελφεῖσι Σιωνίκεις οἱ Πέρσαι.) legēsis quæ sequuntur. Sed ne hoc caput
 paulò breuius cōcludatur, duos in Hercule furente Senecæ notabo locos.

*Tibi, ô Deorum dux̄tor, indomiti ferent
 Centena tauri colla.*

Piaculum hīc penè agnoscunt, qui in

Senecam scripserunt. Sed Tauri indo-
miti Iuenci mihi dici videntur, nondū
domiti, nec subacti, aut iugo subiecti.
Sic Hom. Il. κ. Βουῶντις. i. Εὐασίαν,
ἀδμήτων pro Iuuencia dixit. [λαοῖς
ώς νῦν μοι ἐθέλγοσα παρίσασσο, καὶ με φύ-
σοι δ' αὖ ἐγὼ πέξω Βουῶντις, εὔρυμέτωπον,
ἀδμήτων, οὐ γάπα υπὸ ζυγόν τηγαγει αὐτὴν.

Deorum ductorem dicit τὸν θεῶν ἡγε-
μόνα, ταγόν, ταγόν. Aeschylus in Prometh.

-- τοιόν δ' ὁ γέος

ταγός μακέρων ἐξεῦρ' ἐπ' ἐμοὶ

ταγός.

δεσμὸν σεκῆ.

ταγός enim est ἡγεμὼν. Hom. Il. ¶.

-- οὐδέποτε δ' οἱ ταγοὶ ἀμμὶ μλυόντων.

Vbi Eustath. καίντακ δ' ἐν τοῖς καὶ ταγοῖ
οἱ ἡγεμόνες, τοῖς οἱ τάσσοντες τὰ τοῦ λαζ,
οἱ καὶ κοσμήτορες, οὐδὲ τὸ κοσμεῖν. Qui Thes-
salis imperitabant propriè ταγοὶ dice-
bantur. Xenophon ἐλλίνω. 6. εὐπετῶς αὐ-
τὸν ταγός Θεσπαλῶν ἀπάίπων κατετάγίω.
Iterum eodem lib. επεὶ δ' ἀπῆλθε πάλιν
ἐς τὴν Θεσπαλίαν, μέγας μὲν οὐδὲ, καὶ οὐδὲ τὸ
τῷ γόμφῳ Θεσπαλῶν ταγός καθετάναι. Post-
εὰ, Αποδιαύκτος μέντοι ἐκείνης, Πολύδωρος
ἀδελφὸς αὐτῷ, καὶ Πολύφρων ταγόν κατέτη-
σαν. & paulò post. οὐδὲ αὖ Πολύφρων ἔργος

Tauri in-
domiti.

μὴ εἴα σκιάστον, κατεπικενάσσατο δὲ τὸν ταγεῖαν πυρανύδι οὐδοίαν. & statim postea. ἐπεὶ δὲ αὐτὸς παρέλαβε τὸν αρχῶν, χαλεπὸς μὴ Θετταλοῖς παρὸς ἐγένετο, χαλεπὸς δὲ Φιλίπποις, καὶ Αθηναῖοις πόλεμος. Eosdem & Αρχῆς vocitarūt. Dionys. Halic. lib. 5. Ant. Rom. Θετταλοὶ μὴ γέρε αρχῆς, Λακεδαιμόνιοι δὲ αρμοστὰς καλοῦτες, φοβέροις πυράνυξ, ή βασιλεῖς αὐτοὺς καλεῖν. Sed Lacedæmonij nō eos qui vrbi, sed qui prouinciis imperitabāt αρμοστὰς appellabāt. Verūm de hac re ad Polyænum, quem emaculatum, & multis in locis auctum, atque notis nostris illustratum, breui, si Deus voluerit, emittemus. Nunc autem ad Senecam reuertamur. Eadem Tragœdia de Charonte.

Hunc seruat amnē cultu, & adspectu horripidosq; manes pallidus gestat senex. [dus, τὸ Gestat non possum ferre animo satis æquo. Malim equidem Vectat. Quo usus est summus poëta, & quem hoc loco Seneca imitatur.

*Ipse ratem conto subigit, velisque ministrat:
Et ferruginea transuetat corpora cymba,
Iam senior: Sed cruda Deo, viridisque senectus.*

Et iterum eodem lib.

*Corpora vina nefas Stygia vectare carina.
Atque ecl. 5.*

*Alter erit tum Typhis, & altera quæ vehat
Delectos heroas.* [Argo]

Et ipse Seneca, hac eadem fabula:

*Transuectus vada Tartari
Pacatis redit inferis.*

Petronius Arbiter: *Et per fidem, inquam,
Pater, Cuius hæc nauis est, aut quos vehat, di-
cere potes?* Apuleius lib. 2. Metam. Nam
& nauis ipsa, qua vehebamur, variis turbini-
bus procellarum quassata, utroque regimine
amisso, &c. Vnde & Vectores, qui nauis
vehuntur. Petronius: *Nisi fortè putatis
iuvenes casu in has plagas incidisse, cum omnis
vector nihil prius querat, quam cuius se dili-
gēti& credat:* Et iterum: *Aderat interpellanti
mercenarius comes, & unus alterque infir-
mus vector, solatia magis litis, quam virium
auxilia. Prius: Vnus fortè ex vectoribus, qui
acclinatus lateri nauis, exonerabat stomachum
nausea grauem, notauit sibi ad Lunam, &c.*
Recte veteres glossæ, Transuechi, Τρανσυ-
εχοι, Τρανσυεχοι. Et Vector, ποθ-
μεύς. Vectura, φόρεζον, ναῦλος. Petronius:
Lichas Tarentinus homo verecundissimus, &

non tantum huius nauigij dominus, quod regit,
sed fundorum etiam aliquot, & familiae ne-
gotiantis, deferendum ad mercatum conduxit,
hic est Cyclops ille, & archipirata cui vectura
debemus. Et certè Nauis quasi vehicu-
lum. Aeschylus Προμηθ.

Ταλαισόπλαγκτα δ' οὐ πιστὸς αὐτὸς εἴμαι
λιπόπλερ' εὑρε γαντίλων ὀχήματα.

Quod interpretantur glossæ Transuehi
Ἀγκομάθηαι, non solum Ἀγκομάθηαι,
ad hanc quoque significationem referri
potest. Nam Ἀγκομάθηαι in hoc sensu
frequentissimum est. Iamblichus c. 2.
de vita Pyth. ἐπεὶ δὲ ἀπεκομιδη εἰς τὴν
Σάμου ἄπο τῆς Συείας ὁ Μνήσαρχος μετὰ
πατρόλλῃ κέρδους.

DESIDERII
HERALDI
ADVERSARIORVM
LIBER SECUNDVS.

CAP. I.

*Quædam in Plauti Amphitruone illustrata,
correcta. ἐρμηνευοντος καιρὸς ἐρμηνεύσεως. Εἴρησθαι
περὶ θύρων οἰκανῶν.*

Dicit Mercurius in Amphitruonis prologo, sibi datum esse ab aliis diis, nuntiis ut praesit, & lucro.

*Nam vos quidem id iam scitis concessum, et
datum*

*Mibi esse ab diis aliis, nuntiis ut praesim, et
lucro.*

*Vnde ἐρμηνευοντος dicebant, quod fortè for-
tuna lucri, aut boni obtigerat. Eustath.*

ad hunc locum. Od. π.

Ηδη ὑπὲρ πόλιος, οὐθὶ ἔρμαγος λόφος ἔστιν.

Οὐ πάντες Ερμαγον, inquit, τὸ εὔρυμα Ερμῆ καὶ
οὐτῷ τῷ παρωνόμαστῷ κερδῶν δικλαδή, οὐθεὶς καὶ
εὐερμένη ρῆμα τὸ εὔτυχεῖν, καὶ εὐερμία ή εὔτυ-
χία, τὸ ἄλλοις δεδίλωται σαράβς. Diod.Sicul.lib.5.

α lib. III. p. 187. A. διὸ καὶ πολοὶ τῷ Ιταλικῷ ἐμπό-

ρων Διοκλῆς τῷ Σινάθη φιλοφρυνεῖσαν, ἔρμαγον
ἴγεωνται τῷ τῷ γαλατῶν φιλονίαν. Ele-
ganter quoque Hierocles: καλὸν μὲν τῷ
γεωφεύθεσθαι: καλὸν δὲ καὶ τοῖς γονεῦσιν, εἰ
δὴ τρεῖς τῶντα ή ἀμφοτέρων ἄγριοι τειχῶ,
ἔρμαγον αὖτε εἴη, καὶ ἄμαχον. Dicebatur &

σῦκον ἐφ' Σῦκον ἐφ' Ερμῆ. Eustathius: Od. n. φέρεται
ἔρμη.

δέ καὶ ταφοιμία, Σῦκον ἐφ' Ερμῆ, ίγρωσ ἔρ-
μαγον, καὶ εὔρυμα ἐκκεί μηνον ἐπ' ὠφελείᾳ τῷ
ἅπτυχόντος. Lege sis Hesychium. Sed &

κοινὸς Ερ- κοινὸς Ερμῆς partem è lucro forte fortu-
μῆς.

na oblatō flagitantis vox erat. Theophrastus τελεί βλεπείας: καὶ τῷ εὔερμο-
καὶ μηνὸν γαλακῶν ἐν τοῖς ὅδοῖς τὸ τῷ οἰκε-
τῶν δεινὸς ἀπαιτῆσαι τὸ μέρος, Κοινὸν εἶναι
φίσας τὸν Ερμῶν. Diod.Sicul.lib.5. τῷ δὲ
Ερμῇ τρεσσάπλυστι τὰς ἐν τοῖς πολέμοις γι-
νομένας κηρυκείας, καὶ Διοκλαμάχας, καὶ απονδάς:
καὶ τὸ τύπων σύστημα κηρυκεῖον, ὃ φορεῖν εἴσ-
θασιν οἱ τελεῖ τὸ τύπων τοὺς λόγους ποιόμηνοι,

καὶ Δῆμος τὸν τυγχάνοντες οὐδὲ τοῖς πολεμίοις ἀσφαλείας. θέντι καὶ Κοινὸν Ερμῆν ἀνομίαθα, Δῆμος τὸ τέλος ὡφέλειαν ἀμφοτέροις εἶναι κοινὸν τοῖς σὺν τῷ πολέμῳ τέλος εἰρήνην μεταλαμβάνει. Meminit & Aristot. in Rheticis. Cùm igitur quid boni fortuitò obtigerat, id Mercurio appendebatur. Æschylus ἐπι. θεοὶ γῆς.

Ανὴρ καὶ αὐδοντα τόπον ἡρεύθη, φέλων
ἐξιστρησαν μοῖραν, σὺν γείᾳ τύχην.

Στ' εἰδος, γέτε θυμὸν, στ' οὐπλαν σχέσιν
μαρματὸς, Ερμῆς δὲ εὐλόγως Σωτῆρα γενεῖ.

Vbi Scholia: Ισέον ὅπις παντα τὰ ὄδαῖα καὶ
τὰ ἔρμαῖα, καὶ καὶ τύχην σύμβεβηκότα τοῖς
Βροτοῖς, τῷ Ερμῇ ταῦτα αἰαπθέασιν ἔλλινες.
ἐπεὶ οὐ καὶ τύποις Σωτῆν τυχηρῶς πως ἀλλίλοις αἰνιτάξασθαι, τότε εἴρηκεν. Inde fa-
ctum existimo, ut Ερμᾶς σὺν τοῖς προθύροις Quare ερ-
γάζεται στατούς, & collocatos haberent, μαῖαν ἐν τοῖς
ἀγαθοῖς χάριν οἰωνῆς, scilicet, & θεοὶ κέρδεις προθύροις!
ἔλπει. Thucyd. lib. 6. Εν δὲ τύπῳ ὅσοι Ερμῆι
ἴσασι λίθινοι: σὺν τῷ πόλῳ τῷδε Αγίωνάντων
τούτων οἰκαναν collocare-

(εἰσὶ δὲ καὶ τὸ θεογόνειον, ή τετράγωνος ἐρ-
γασία, πολλοὶ καὶ σύντοις προθύροις, καὶ σύντοις)
μιᾶν τυχίην οἱ πλεῖστοι προθύροις τοῦ
προθύρου. Æmylius Probus in Alcibia-
de: Id cùm appararetur, priusquam classis,

80 DESID. HERALDI
exiret, accidit, ut una nocte omnes Hermæ,
qui in opido erant Athenis, deicserentur, præ-
ter unum, qui ante ianuam Andocidis erat,
Andocidisque Hermes vocatus est. Meminit
& Plutarchus in Alcibiade. Sed ut ad
Amphitruonem redeamus, scenâ pri-
mâ legunt:

*Facit ille, quod volgò haud solent, ut quid se
sit dignum sciat.*

Codex meus manu exaratus habet,
sciant. Neque fortassè male. Postea le-
gunt;

Dispertiti viri, dispertiti ordines.

Lego omnino, ut est in meo codice, *Di-
spositi ordines. Disponere & ratiōne hīc opti-
mē: & sic versus bonus. Sosias solus ab
hero domum præmissus erat, absque so-
cienco vlo: Malē igitur Mercurium
annunciare iubet familiares aduenisse. Id-
circō lego cum meo codice,*

*At nunc abi sanè: Aduenisse familiare dici-
Benè quoque hīc, [to.*

-- Eloquere, ubi patera nunc est?

Recepta lectio est, *Eloquitus est. Vbi, &c.
Sc. Age tu, malē legunt,*

*- Prius multò ante ædis stabam, quam illò
adueneram.*

Legen

Legendum omnino stabant: quod atten-
tiori lectori manifestū est: & sic omni-
no scriptum in meo codice. Illò dicit
pro Illuc more antiquo: ut & Hoc pro Apud No-
niū in ver-
bo conten-
dere.

-- *Gere meas fortunas mater, Hem*

Qua causa hoc opere maximo contenditur?

C A P. II.

*In Asinaria Plauti quædam illustrantur, eme-
dantur.*

Fame domantur fera multa anima-
lia. Hinc Plautus in Asinaria, sc. Sic-
cine hoc fit.

*Reddam ego te fera fame mansuetam: Me
specta modò.*

Cui loco similis hic Æschyli versus in
Agamemnnone:

λιμὸς ξυνομὸς μαλαγαρόν σφ' ἐπόφεται.

Sc. Nequeo ego te interdictis.

*Ecastor nobis periculum magnum, & fami-
lia portenditur,*

*Dum eius expectamus mortem, ne nos mo-
riamur fame.*

Codex meus habet, Demeneti si expecta-
mus, &c. Ferocientes equi aliquid de
cibo amittunt: Iis demitur de hordeo,

vt cōtractiore ventre minus laſciuant.
Facetē nugator ille ſc. *Cur me retentas?*

-- *Hem quid iſtuc? Vt tu incedis.*

*Demam hercle iam tibi de hordeo tolutim
ne badiffas.*

Vnde & κριθῶνται πῶλον dixit Aeschylus
Agamemnōne, πίora ταῖς κριθῆσ, καὶ πεν-
φῶνται.

-- τὸν δὲ μὴ πειθάνοεγ
ζεύξω Βαρείας γέπι μὴ Σερχοσφόρον
κριθῶνται πῶλον.

Sc. *Agedum iſtum, veteres libri habent,*

-- *Tu labellum abſtergeas*

Potius, quam quoiquā ſaliuum faciat palam.
Codex meus habet, Saliuim, vel pro Sa-
liuam, vel pro Salium. Et audacter ille
qui Suauium pro Saliua καὶ ταῦτη τῇ
ομηλώσῃ nobis obtrudere conatur. Sc.
Ain tu meum virum.

-- *Pol me quidem*

Miferam odio enicauit.

Malo Enecabit, quod est in nostro codi-
ce. Nihil dum enim mali ab Artemona
passa Philenum. Lepidâ ſanè metapho-
ra fraudem ſibi fieri queritur Artemona
eadem ſc.

Ille opere foris faciendo laſſus domū aduenit,

Fundum alienum arat, incultum suū deserit.
Eadem metaphora Æschylus ἔπι. θε^τ
γίη. αἵ τε Οἰδίποδος.

γένετο μὲν μόρον αὐτῷ,
πατροκλόνον Οἰδίποδα,
ὅστε μητρὸς ἀγναὶ^τ
ποίησες αὔρεαν, οὐτ' ἐπεάφη
πίζαι εἴματό εօσαν. ἔτλα.

C A P. III.

Quædam in Plauti Aulularia corriguntur, il-
lustrantur. Per bonam fidem μέγιτος ὄψος.
Capteinei duobus locis emendantur.

IN Aulularia, sc. Volui animum tandem.
legunt:

Nimirūm occidor, nisi intrò huc proprio
currere.

Codex meus habet, Nimirūm occidi. Ele-
ganti metaphora cordis sui palpitatio-
nem exprimit Auarus senex.

Continuò meum cor cœpit artem facere ludi-
Atque in pectus emicare. [cram,
Eodem penè modo Æschylus ἡ χρηφό-
λέγοις αὐτῷ: ὅρχεῖται δὲ καρδία φόβω. [ροις.
Sc. Quis hic loquitur?

Tametsi fur mihi es: Molestus non ero: i ve-
rò, refer.

Sic edidit Lambinus: At aliter editio
Santandreana.

*Tametsi fur mihi es, molestus non ero: fur
i, refer.*

Vnde legendum suspicabar: *Molestus nō
ero furi: Refer.* Quam lectionē postea in-
ueni in meo codice manus. Paulò pōst,
De alia re rescinisse cēsui, quod ad me attinet.
Codex meus habet, *Quæ ad me attineat.*
Euclio Lyconidem de aula sua interro-
gat statim postea: & vt per bonam fidem
de istac re iuret, rogat.

Dic bonā fide: Tu id aurum non surripiisti?
Iurabant & per fidem simpliciter. Petro-
nius: *Et per fidem, inquam, Pater, cuius hæc
nauis est, aut quos uehat dicere potes?* Et Per

Sanctissimū fidem. i. *Dic per fidem.* Sanctissimum erat
per fidem iuslurandum. Plutarchus in Numa: ἀρώτον
δέ φασι καὶ πίστεως, καὶ πέμποντος Ἱερὸν οἰδητοῦ αὐτοῦ,
καὶ τὴν μὴν πίστιν ὄρκου διποδεῖξαι Ρωμαῖοις
μέγιστον, ὡς γεώμετροι μέχρι τοῦ Διατελεστοῦ.

Dionys. Halic. lib. 9. Ant. Rom. ταῦτα
εἰπὼν, καὶ τὸ ξιφός αὐτεῖνας, ὡμοσε τὸν ἔπι-
χώρον τε Ρωμαῖοις, καὶ κράτιστον ὄρκου, τὴν ἀγα-
θὴν ἐκατόν πίστιν, νικήσας τοὺς πολεμίους, ἤξει
εἰς τὴν πόλιν, ἀλλως δὲ γ'. Idem lib. II.
Αλλὰ καὶ ἔπει τὴν ἐκκλησίας ὄρκυς, οἵ πέρ εἰσι

μέγιστοι εν αὐτοῖς, καὶ τὸ ἐπωνῦμον πίστεως διομοσίου μηνού. In Capteiueis legunt.

Sc. Iam ego
reuerter.

Heg. Quod erat ei nomen? Phil. Thesaurochrysonicochrysides.

Heg. Videlicet propter diuitias inditum id nomen quasi est.

Phil. Imò edepol propter auaritiam ipsum, atque audaciam.

Pro Thesaurochrysonicochrysides, legēdum
puto, Thesaurocrypsonochochrysides. Quæ dicuntur à Philocrate meam confirmingant lectionem.

Imò edepol propter auaritiam ipsum, atque audaciam.

Nam Auari est κρύπτειν τοὺς θυσαυροὺς: Au-
daciſ & factioſi ρικάνη διώδει τῷ χεύσω.
Eadem fabula perpetuò legunt Lapi-
dinas cùm Lapidicinas legendum sit. Glos-
farium, Lapidicina λατομία.

C A P. IIII.

In Casina quædam illustrantur, explicantur, emendantur. εὐφημιοῦς notatus. Marg-
eritus. Felix. ἀλόνητος αἰδράποδα. αἴπι-
σλέπειν. Hellenismus Plautinus.

E γροῦμεῖ Comicus in Prologo Ca-
sinæ:

Ea tempestate flos poëtarum fuit,

Qui nunc abierunt hinc in communē locum.

Hic & Abire, & Communis locus καὶ εὐφημοῦνται. Communis locus est, ille unde

Catullus. negant redire quenquam. Eodem modo
 πολυάνθητες πολυάδριοι sepulchretū di-
 θείοι sepulchretū cebant. Älianuſ lib. 12. ποικ. ἱστορ. c. 21.
 chretum di- ἀπιλλάχθοντο κατελιπόσαι τοὺς νεκρὸς ἡγε-
 τῶ πολυάδριοι θάψαι, ἢ λάζαροις τὰ οἰκεῖα
 νεία ἐκόμιζον αὐτούς. Idcirco & πλέονας
 mortuos dicebant. Eustathius: Οδ. a. ὥσ-
 δε καὶ νεκροῖς φέρονται τὸ, Οἱ πολλοὶ, καὶ τὸ,
 οἱ πλέον, δηλοῖ ὁ εἰπὼν τὸ, Απελεύθεροι
 καθέδραι τοὺς πλέοντας, οὐ τοῖ, θαυματοῦ πλέοντας
 γέροντοὺς τεγνεῶτας, ἐκένος ἔφη. Plautus in
 Trinummo: sc. *Quò illuc homo?*

-- *Lacrimas mihi hæc cum video,*

*Eliciunt: quia ego ad hoc genus hominum
 durauī, quin prius*

Me ad pluris penetraui.

Sed & Mortui μακείται dicebatur *Ἄγ-*
 τὸν εὐφημοῦνται. Theocr. εἰδ. β.

Καὶ μὲν ἡ Θεοχαρίλα Θεόσα τεοφός ἡ
 μακείτης

ἀγγέλουρος ναύοισα κατεύξατο, καὶ λιτάνευσε.

Æschylus εἰς Πέρσαις.

Ἴν πάντα μακεί-

τας ἰσοδιάμων βασιλεύς;

Vbi Scholia stes male notat μακαρίτας dici τας πεθνεῶτας: μακαρίς δὲ τοις ζῶντας. Neque enim hoc perpetuum. Nam & νεκροὶ μακάρειοι dicuntur eodē sensu quo μακαρίται. Julianus σεβάτης epist. ad Hermog. ἐκάπια μὴ δὴ ἐπειδὴ μακαρίτης ἐγένετο, κάφη γῆ, παθάσθη λόγος. & edicto ad Alexandrinos: ἐπέιτοι καὶ τὸ νῦν ὑφ' ἡμῶν τοῖς γαλιλαῖοις τοῖς φυγαδευθεῖσιν ὑπὸ τῆς μακαρίτης Κωνσταντίας, ὃ κέθοδον εἰς τὰς ἐκκλησίας αὐτοῖς, ἀλλ' εἰς τὰς πατριδας Συνεχωρήσαμεν. & epist. ad Aetium Episcopum. Λοιποῖς μὴ ἄπασι τοῖς ὁπωσδιῶ ὑπὸ τῆς μακαρίτης Κωνσταντίας πεφυγαδευμένοις ἐπεκεντήσων γαλιλαίων ἔπονοιας, ἀντικα τὴν φυγὴν. Sic & Felix Latinis. No-
Felix.i.μα-
tus iam Horatij versus,
καρίτης.

*Omnis composui felices: Nunc ego resto
Confice.*

Sic enim Magnus Scaliger doctorum princeps, hanc vocem ibi accipit. Sed & Nemesiani locum hunc eodem modo interpretor.

*Felix ô Melibœe vale. Tibi frondis odoræ
Munera dat, lauros carpens ruralis Apollo.
Eadem religione dicunt Græci ἀπελθεῖν*

eis τὸ ξεῖρον: & ἀπελθεῖν simpliciter. Eunapius in Iamblichus: καὶ δύτως ὑπερηγάδη τὸν αὐτόρα τὸ ἀκριβέστατον, καὶ Σωτεως, ὡς οὐ καὶ ἀπελθόντος βιον Σωτεως. Et in Ædesio. ἐπὶ γέροντος ἐκ τῆς ξείρων λογογράμφη συλλαβεῖν, ὅπι Σωκράτους ἀπελθόντος Βιώσως, γέρει ἐπιλαμπτὸν Αγίωνοις ἐπωράζειν. Pro eodem dicit καταλέπτειν τὸ αὐθρώπινον in Himerio: Ιγλιανὸς καταλέποντος τὸ αὐθρώπινον εὐδίεται τῇ ἀποδημίᾳ. Eadem cautione dixit etiam Plautus noster in Poenulo:

*Eum fecisse aiunt, sibi quod faciendum fuit.
Et eadem fab.*

*Quin mea quoque iste habebit, si quid de
me fuat.*

*Si quid de me fuat. i. Si quid mihi humanitus
acciderit. Locus hic obscurus est in Ca-
sina nostra, sc. Ut properarem arcessere.*

*Non Ecclastor vili emptus est modius qui
venit salis.*

In nostro codice manuscrit. legitur, *Modi*
Locus Plau- *qui venit salis.* Vnde suspicor legendum,
ti obscuris- *Modiis qui venit salis. Venit, i. venditur. Sic*
simus cor- *Mancipium τετραγωνῶς designatur.*
rectus, & Nam Thraches mancipia sale sibi para-
explicatus. bant. Vnde ἀλώνες dicebantur δύλαξια
τὰς εὑώνα, inquit Eustath, Il. κ. σημείωσι

δ' ἐν τόποις, inquit, καὶ ὅπις καθάποδοι λήμνοι
οἵης ὀνομάτοις αἰδράποδα, γένος ποτὲ καὶ οἱ
Θεᾶκες ἄλλοι, ὅθεν καὶ ἀλώνητα δύλασι, τὰ
εὖων. Vide præterea Hesychium, &
Suidam. Eadem Comœdia Plautus τὸ
αἴπερεν Γρæcorum exprimit.

*Maximo ego ardeo fligito : nec quid agam
meis rebus scio,*

Nec mei ut uxorem adspiciam cōtra oculis.
Pudoris autem, & metus signum, Non
audere alicui αἰπελέπειν. Xenophon
παιδ.γ. ४^ο δ' αἰτοῦσα φοβηθῶσιν αἴθρωποι,
τόποις ὅδε ωδειαμενοῖς αἰπελέπειν δύ-
ναται. Aliâs eum dicunt se non posse
ὄρθοις ὄμμασιν ὄφαν, quem exosum, & in-
uisum habent. Quibus enim infensi su-
mus, eos non rectis: sed toruis potius
oculis adspicimus. Hom.

τὸι δὲ ὑπόδρα ἴδων ωφελέφη πόδας ὄντος
Αχιλλέως.

Dionys. Halic. lib. II. Ant. Rom. ὡκέπ
γέροις αὐτοις ὄρθοις ὄμμασι δυσάιμοι ὄφαν,
ανάξιοι γεγονότα τούτης ωφελέσαν, καὶ τυρα-
νικὸν ἐξηλωκότα ωδειομίαν. Contrà αἰ-
πελέπειν ὄρθοις ὄμμασι ωφελέσεις di-
xit idem Dionys. αὐτὴν τῷ εὐθαρσῶς, καὶ
ωφελύμας. Xenophon ἔλλην. Σ. Αὐδρες

πολῖται, τινὲς ἀγαθοὶ γενόμενοι αὐτοῖς λέψανται
οὐραῖς ὄμμασιν, πόδῶν τοῖς ἐπιγιγνομένοις
τὴν πατρίδα οἴκανθρωπούς τὸν πατέρων πα-
ρελάβομεν. Seneca ep. 105. Minime quidem,
si rectis oculis intueri illa possis, & tenebras
perrumpere. Hellenismus est in his ver-
bis eiusdem Comici.

*Quis mihi subueniet tergo, aut capiti, aut
cruribus?*

ὅλον καὶ μέρος. Homerus. Il. a.

Αλλ' οὐκ Απείδη Αγαμέμνονι οὐδὲν θυ-
[μῷ.

C A P. V.

Planti Epidicus duob. locis illustrata. In Bac-
chidibus quædam explicata. Religiose ex-
ceptiones notatae: Si Diū volunt: οὐ δέος
γέλη: γεῶν τὰ ἴστανταν: σὺν γέῳ: σὺν
γεῶν δόσῃ.

Sc. St. Ta-
cete. **I**N Epidico legunt:

-- Ego abscessi solens
Paulum ab illis: dissimulabam me harum
sermoni operam dare.

Nec satis exaudiebam: nec sermonis falle-
bar tamen

Quæ loquerentur.

Malo, ut in meo cod. scriptum est, Quem
loquerentur. Eadem fabula, sc. fecisti offi-

ADVERSARIORVM. LIB. II. 91
cium iam tuum, hunc locum emendare
conantur.

Dedit mihi ad hanc rem Apæcidem: Is
apud forum manet me:

Quasi quæ amaret: Caveat.

Sed hic nihil mutandum puto præter
distinctiones: & sensum huius loci hunc
esse existimo. Me expectat apud forum
quasi quæ amaret, i. quasi amica, cui
hora dicta est. Deinde addit. Caveat,
quod minitantis est. In Bacchidibus,
sc. Ibo in Piræum.

Extexam ego illū pulchrè iam, si dīj volunt.
Nota religiosam exceptionem, si Dīj
volunt: quæ non semel apud Plautum.
Sic, Diis benè iuuantibus: si Dīj adiuuant:
Si Dis placet. Sed eiusmodi formulæ iam
sunt à viris doctis obseruatæ: Hæ non
item, quæ Græcis vfitatæ, οὐ θεὸς θέλῃ:
θεῶν τὰ ἴστα νεμόντων: σωδ θεῶν δόσι, &c.
Nota autē εἰκὼν αριθμὸς, hic οὐ θεὸς θέλῃ.
Xenophon παιδ. ε. Αλλ' αἵπει μὴ τέτου,
ἴφη, οὐ θεὸς θέλῃ, ἀμυνόμενα τοῖς πολεμίσεις.
Et iterum, Αἴμα δὲ δεῖξομεν τοῖς πολεμίσεις,
εἴθα κρατῆσαι νομίζεσσιν, ἐταῦθα ἄλλοις
αὐτῶν κρείποις, οὐ θεὸς θέλῃ. Aristophanes
in Pluto:

Religiosæ
exceptiones
notatæ.

ἴσσομαι μὴ οὐδὲ αὐτίκε μάλ' ἵνα θεὸς φέλῃ.
 Iulianus Θεολόγος πληθωρικῶς dixit
 εἰ θεοὶ φέλοιει epist. ad Libanum. ἀλλὰ
 διελέχθη μὴ τοὺς ἀλλήλους, ἵστως ἐπύθη. μά-
 γοις δὲ αὐτὸι καὶ οὐδὲν ἀκόστας, εἰ θεοὶ φέλοιει.
 Συνθεῶ frequentissimum est, & notissi-
 mum. Sophocles in Aiace:

Σὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ, καθάδυρεται.
 Pindarus Olympionicanarum Od. 8.

— πολλαὶ δὲ ὁδοῖ

οὐδὲ θεοῖς εὐτραχίας.

Faceta est Diogenis canis ἀμφιβολία
 apud Diog. Laërt. εἰσελθὼν εἰς διδάσκαλον,
 καὶ μάστις μὴν ἴδων πολλαῖς, μαθηταῖς δὲ ὀλί-
 γοις, Συνθεῶ, ἔφη, διδάσκαλε, πολλάς μα-
 θηταῖς ἔχεις. Sed & συνθεῶ δέσθ dicebant.
 Aeschylus στοχοφόροις.

Αλλ' εἶμι, καὶ τοῖς ταῦτα πείσσομαι λόγοις:
 γείοιτο δὲ ὡς αἴρεια συνθεῶ δέσθ.

Quin & per ἐπανόρθωσιν dicebant συνθεῶ
 δέσθ εἰρίσεται. Aristophanes in Pluto:

Οἵμαι γάρ, οἵμαι, ξὺν θεῷ δέ εἰρίσεται,
 ταῦτα ἀπαλλάξειν σε τὸ ὄρθαλμίας.

Θεῶν τὰ ἴστα νεμόντων frequens formula
 apud Herodotum. Veluti Musa 6. καὶ
 οὐμένεις θεῶν τὰ ἴστα νεμόντων, Κασσάνδρη
 ἢ δὲ συμμίχειν τοὺς πολεμίους, ἢ συμμίσγειν τοὺς

ADVERSARIORVM. LIB. II. 93
πολλὸν ἐλασσώσεθαι. & iterum eodem
libro. οὐ δὲ συμβάλωμεν τῷ περὶ τὴν στήρην
Αθηναῖον μετεξετέροισι γενέσθαι, τεῶν τὰ
τοῦτον νεμόντων, οἵοι περ ἐσιδύντες τὴν
συμβολὴν. Sed de his satis. Malè explica-
tur in Bacchidibus locus hic.

-- *Quem Di diligunt*

*Adolescens moritur, dum valet, sentit, sapit:
Hunc si ullus Deus amaret, plus annis dece,
Plus iam viginti mortuum esse oportuit.*

Exprimit Plautus Menandri senarium,
Οὐ φιλῶσι θεοὶ πόθινοι νέοι:
Et innuit Chrysalus, Senem Nicobu-
lum Dij s esse inuisum: quod adolescēs,
dum saperet, & sentiret, mortuus non
esset.

C A P. VI.

*In milite glorioso correctus locus. Mos anti-
quus sacrificādi θεοῖς πόθινοι ad auer-
tenda insomnia, vel que insomnijs porten-
ta. In Pseudolo locus illustratus: & corre-
ctio Plautini Commentatoris confirmata.*

IN milite locus. hic leuiter corruptus sc. Nisi qui-
dem ego.
videtur.

*Edepol facinus fecit audax. Hocci ne si mi-
les sciāt?*

*Credo Hercle has sustollat ædes totas, atque
hinc in crucem.*

Lego, Atque hunc in crucem. Seipsum
δεντικῶς intelligit. Sic Terentius: *Hero*
parata sunt verba, Huic homini verbera. So-
phocles in Trachinijs:

μήδ' εἴπη θράσεις, τὸ δέ γε ζώσις ἐπι.
Id est, εὐθ., δεντικῶς. De seipsa loquitur
Deianira. Æschylus ἐπί. Θῆτας θῆτας.

σὺ δὲ αὐτὸς ἡδὺ γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖς,
ώς δὲ πολὺ αὐθεὶ τῷδε κηρυχεύματων
μέμνῃ.

αὐθεὶ τῷδε dicit, αὖτις τὸ ἐμοὶ. In eadem
fabula Palæstrio Philocomasium cōpre-
cari iubet, viso infausto somnio. Illud
enim de more. In Amphit. sc. Satin
parua res est.

Recte dicit, ut commeminit: somnium nar-
rat tibi.

Sed mulier postquam experrecta es, prodi-
giali Ioui,

Aut mola falsa hodie, aut thure compreca-
tam oportuit.

Nam cùm triste quid in somnis viderat,
prodigiali Ioui, γέροντος πόζοπάραιος ἐθυον.
Notum est Martialis epigramma hunc
morem confirmans. Xenophon ἀντι-
ποσίω. Οὐκοῦν (ἐφη Καλλίας) ἡγεῖ εὔχη μη-
δέποτε πλάγταιν, γέραι τοῦ ὄντος ἀγαθὸν ἴδης,

ADVERSARIORVM. LIB. II. 95
τοῖς ἀποροπόνοις θύοις; Æschylus δὲ Πέρ-
σας:

καὶ ταῦτα μὴ δὴ τυχὸς εἰσιδεῖν λέγω.
Ἐπεὶ δὲ αὐτέτικον, καὶ χεροῖν καλλιρρόη
ἔψαυσα πηγῆς, σὺν τῷ πόλῳ χει
βαμῷ τερψέτικον, ἀποτρόποιον δαιμονού
θελγοσα θύσαι πέλασον.

Et paulò post:

-- θεὸς δὲ τερψέτοπόης ἵκυριον,
εἴπ φλάμπον εἶδες, αὐτῷ τῶνδιν ἀποτρόπων
λαζεῖν.

Dixit priori loco Æschylus καὶ χεροῖν καλ-
λιρρόης ἔψαυσα πηγῆς: quia sacrificaturi
manus lauabant: & præcipue post som-
num: quia dicitur etiam nox solo somno pol-
luere. Vnde est, Et noctem flumine purgat, in-
quit Sæuius ad hunc locum 8. Æn.

--- Nox Aeneam, somnusque reliquit.

Surgit: & aetherei spectans orientia Solis
Lumina: ritè cauis undā de flumine palmis
Sustulit: ac tales effudit ad aethera voces.

Iamblichus cap. 28. libelli De vita Py-
thagoræ. λέγει δὲ (Pythagoras scil.) καὶ
εἰς ἑρῷον εἰσείσας δεῖν καθαρὸν ἴματιον ἔχειται,
καὶ σὺ ὡς μὴ ἐγκεκοίμηται πισ, τὸν μὴ ὑπνον
ἢ ἀργίαν, καὶ τὸ μέλαν, καὶ τὸ περρόν: τινὶ δὲ
καθαρότητα τὸν τοὺς λογισμοὺς ἴσσετος

καὶ διηγοσίων μαρτυεῖαι ἀποδίδῃς. Sic enim lege hunc locum, & distingue: quem nullo modo intellexit Interpres parum sagax. Sed (ut ad rem redeamus) prædictæ religionis meminit & Tibulus lib. i.

*Ipse procuraui ne possent sœua nocere
Somnia, ter sancta deueneranda mola.*

Et lib. 3.

*Somnia fallaci ludunt temeraria nocte,
Et pauidas mentes falsa timere iubent:
Et vanum ventura hominum genus omina
noctis,*

Farre pio placant, & saliente sale.

Sunt etiam apud Euripidem, Theophrastum, Aristophanem, & alios huius consuetudinis exempla. Sed & eiusmodi somnia Soli narrabant. Sophocles in Electra:

τοιῶντό τις παρόντος, ἦντις ἡλίῳ
δέκχεται τοῦτο, ἔκλυον ἐξηγουμένης.
Vbi Triclinius, θεὸς οὐ τοῖς παλαιοῖς, ὅπότε
καθ' ὑπνοὺς ὄντα δεινὰ γεάσαντο, ἀμα πρω^τ
πρεῖς τὸν ἡλιον λέγειν, οὐ ἐπειδὴν εἰσαντίος
ἔτος ἔτι τῇ νυκτὶ, ἀποπεπλὴ ἐργάσηται
τύπον. Carnifaces, & fontes qui duce-
bantur, tintinnabula habebant: Vnde

Tintin

Tintinnaculi homines Plauto nostro dicti.

Zonaras: τοὺς γέροντας πινακοπίμαπι γαταδικασθέτας θανεῖν, νεόμυτο καδωνοφορεῖν,
ἴνα μηδεὶς βαδίζεσσιν αὐτοῖς ἐγχειπόμηνος
μάσματος αὐτά πινπληγταῖ. Sic quoq; ac-
cipiendus hic Plauti locus in Pseudolo.

Sc Pseudole

Lanios inde accersam duos cum tintinna-
bulis,

Eadem duo greges virgarum inde ulmea-
rum adegero.

Eadem sc.

Quid ais quantum terra tegit periurissime?
Rescribunt, *Quantum terra gerit. Quam*
correctionem confirmat hic Pœnuli lo-
cūs in Prologo:

Venitque has omnes, & meretricem, &
virgines,

Præsenti argento homini: si homo est leno:

Quantum hominū terra sustinet sacerrimo.

C A P. VII.

Plautus correctus in Pœnulo, Persa, Sticho.

Sæpe illustratus. Vulgata in Trinummo le-
ctio cōfirmata. Oculos effodere. ὄφθαλμὺς
ἐξορύσειν.

IN Pœnulo nugatur miles militum Sc. Di illum
omnes in-
more: & præmia in aëre volatilia for- felicitat.

G

imat. Sed eius nugæ penè euauerunt.
Verùm quia eas viuere voluit Plautus,
quidni ei gratificemur?

-- *Ita ut occæpi dicere*

*Lenulle, de illac pugna pentethronica
Qua sexaginta milia hominum uno die
Volaticorum, manibus occidi meis.*

Sanè pro *Pugna pentethronica*, legendum
puto, *Pterornithica*, propter ea quæ se-
quuntur, *Hominum volaticorū*, &c. Eadem
se. Iā istuc fabula, Vetus vinum facetè describit
ego reuer- Plautus.
tar.

*Vbi tu Leucadio, Lesbio, Thasio, Coo,
Vetustate vino edentulo etatem irriges.*

Alexis codē modo apud Eustath. O. B.
Οἶνος ἦ μάλα πολύς γε ὁδόρτας οὐκ ἔχει.
ἴδη σα περίγει γέφων δαιμονίων. οἶνος ὁδόρτας
οὐκ ἔχει est *vinum edentulum* Plauto. Et
in Persa nugæ:

*Vaniloquidorus, Virginis vendonides,
Nugipolyloquides, Argentiextenebronides.
Legendum puto, Argentiexterebronides.
Exterebrare pro exsculpere, siue extor-
quere, & exprimere anteà acceptum
est. Vide Nonium. In Sticho. sc. Qui
manet ut moneatur.*

-- *Quanta mea sapientia est,*

*E malis multis, malum quod minimum est,
id minimum est malum.*

Rescribo, *Malum quod minimum est, id
minime est malum.* Sic enim sententia mul-
tò argutior: quæ eadem prorsus apud
Aristotelem in Rhetoricis. Eadem fab.
sc. famem fuisse.

*Nunc si ridiculum hominē queret quispiam,
venalis ego sum cum ornamentis omnibus.*
Dicit *Cum ornamentis omnibus*, quia Or-
namenta siue vestimenta separatim ven-
debantur. In Persa, sc. *Satin' Athenæ.*

*Heus tu etiam pro uestimentis huc decem
accedant minæ.*

In Trinummo locus est facillimus: sed
qui Plauti Interpretes mirè torsit.

*Salsipotenti, & multipotenti Iouis fratri,
Neptuno, & Nereo,
Lætus, lubens, laudes ago, & grates: gra-
tiasque habeo, & fluctibus salsis,
Quos penes potestas boni, misque foret, &
vitæ meæ.*

Quid sit *Misque* intelligere nequeunt:
& nescio quæ mōstra lectionum nobis
obtrudere conātur. Sed pueri, paruulos
pusiones dico, norunt *Mis* esse genituū
tv̄ Ego. Quod si quid mutādum fuisset,

100 DESID. HERALDI
scripsisse Necisque. Eadem fabula, Oculum effodere dicit.

Oculum ego tibi effodiū, si verbū addideris.
Sic in Aul. sc. *Exi inquam.*

Oculos Hercole ego istos improba effodiam
Et in Capt. sc. *Miser homo est.* [tibi.

Nam Hercole ego huic diei, si liceat, oculos
effodiam labens.

Et alibi saepius. Sic Græci dicunt, ὁφθαλμὸς εἰσορύαστεν. Herodotus Musa 8. ἐπεὶ
δὲ αἰεχόρησαν ἀστέες ταῦτες ἐξ ἐόντες, εἰσώρυξε αὐτέων ὁ πατὴρ τοὺς ὁφθαλμοὺς. Aeschylus in Eumenid.

ἄλλ' οὐ καρκινῆπες, ὁφθαλμῶρυχοι
δίκαιοι, σφαγάμε τε.

C A P. VIII.

Pindari locus explicatus.

Constans opinio est, Habitationem
sub circulo æquinoctiali Antiquis
fuisse prorsus incognitam. Sed qui diligenter Pindarum leget Od. 2. Olymp.
Μακρέων νήσοις inueniet sub ea zona à
Lyrico collocatas.

Ἴσσοι δὲ νύκτεας οὐεῖ,
Ἴσσα δ' οὐ ἀμέροις ἄλι-
ον ἔχοντες, οὐ ποντερού ἐσλοι
νέμονται βιοτον.

Hunc locū vulgò male accipiunt. Sanè qui haētenus in Pindarum scripscrunt, pessimè de eo meriti sunt: tantoq; poëtæ tenebras potius offuderūt, quām lucem dederūt. Nemo tam inceptus imperitus-ue magistellus est, qui non Pindarum legat, interpretetur: & quotusquisque est Græculorum nostrorum, qui Pindarum intelligat? Sed ad rem. Beatorum igitur habitationem sub circulo æquinoctiali statuit Lyricus. Sic enim hæc verba accipio. Ισον δὲ νύκτεας ἀγέντι Ισον δ' ἡμέρας ἀλιον ἔχοντες, &c. Vulgo existimant, sententiam Pindari fuisse, Solem semper adlucere beatis: neque Nocti locum dare. Sed longè falluntur. Dicit igitur Ισον ἔχοντες ἀλιον νύκτεας ήταν ἡμέραι (lubens legerim ίσαις δ' ἡμέραις.) Si ergo ήταν ἡμέραι, vel ήταν ήμέραι Ισον ἔχοντις ἀλιον νυξίν, sunt sub æquatore, vbi perpetua ionœcia. Hunc autem locum hoc interpretor modo: quia existimo, Imò σεφῶς οἰδα, Pindarum virum magnum respicere ad Insulas ab Iābulo multis ante sua tem-
pora seculis inuentas: de quibus si quæ dicuntur à Diod. Sicul. lib. 2. cum hoc

Pindari loco conferes : de meæ sententiæ veritate nullo modo dubitabis. Dicit igitur Diod. Insulam ab Iambulo inuentam, existimatam ab Æthiopibus (qui Iambulum ad eam καθαροῦς χάρει miserant) εὐδαιμονα, & eius incolas θηλεῖς αἰθρώπους. Hoc enim de iis elo- gium ab oraculo ipso. Deinde docet εὐχρατότατοι εἴναι τὸν ἀέρα παρ' αὐτοῖς, ὡς αὐτὸν καὶ τὸ ιππεεῖν τὸν οἰκονοματας. εἴναι δὲ Δῆμος παντος παρ' αὐτοῖς τὸν ἡμέραν οὐλι τῇ νυκτὶ καὶ καὶ τὸ μέσον τὸν ἡμέρας μὴ γίνεσθαι παρ' αὐτοῖς σκιὰς μηδενὶς, Δῆμος τὸν καὶ κορυφὴν εἴναι τὸν Ήλιον. Siti ergo illi sub æquatore, ut dicebamus, ἵστον νύκτεσσιν αὐτὸν οὐαίς Καὶ ἀμέρεξις ἀλιον ἔχοντες. Præterea quod ad- dit Pindarus Incolas Beatarum insulanum μὴ ταργάσσειν θόνα ἀλικῶν χερῶν, fructus absque labore, & agricultura sponte nascentes percipere, de iisdem insulanis à Diodo-ro dicitur : cùm ait, τῷ τοις Καὶ τοῖς λειψασ- σιαζεῖν, πλὰ τὸν χόραν ἐχόσοντες τοὺς Δῆμοφιν. Δῆμος γάρ τὸν αρεταῖν τὸν νησού, καὶ τὸν εὐχρατοῦν τὸν ἀέρος γεννᾶτος τροφὰς αὐ- τομάτοις πλεύσεις τὸν οὐρανόν. Præterea eos- dem docet esse εὐστόεις, καὶ θηλεῖς καθ' ὑπῆρχολιὰ, vnde etiā εἶπε ἐπειπαρ' αὐτοῖς

ADVERSARIORVM. LIB. II. 103
μείραται τοὺς ωῖς τὸν Ἰαυόλον ἐκ Σληνῆς
ἀκούτας, ὡς κακόργοις, καὶ πονηροῖς ἔθισμοῖς
Συπέφεραμενούς. Addit Pindarus τοὺς μά-
καρας ἀδακριούς νέμεσθαι αἰώνα. Nota αἰώνα,
quem ἄφειτον βιοτον anteā dixerat. Nam
Αἰών αἰternitatis est: quod pueris notum.
Diod. quoque scribit prædictos Insula-
nos εἶναι πολυζεονίς καθ' Σαρρολίῳ, ὡς
αὐτὸν ἀγέι τὸ ἔκατον αἰτήκοντα ἐπῶν ζῶντας,
καὶ γνωμήν τοῦ αἰώνος καὶ τὸ πλεῖστον. Septem
autē esse eiusmodi insulas idem ibidem
testis est. Cæterūm iisdē penē notis εὐσε-
βοῦ suam πόλιν describebat Silenus. Vide
Ælianū lib. 3. πομ. içop. c. 18. Hæc dicta
sint ad illustrandum elegātem Pindari
locum: quem scioli magistelli iuuenum
ingenia nugis suis occupantes, & cor-
rumpentes non intellexerint. Sed inte-
grum in tantum poëtam commentariū,
breui, si Deus voluerit, emittemus: vn-
de quām inepti sint πολλοὶ τῶν πινδαρι-
ζόντων facillimè cognoscetur.

C A P. I X.

Dionysius τελευτὴ multis in locis illustra-
tur. Θῆσαι ὥγησι. iepōs δέμος. Dij habi-
tare dicebantur in templis. Aethiopes εὐσε-

G iiii

*Cēs. Notata supersticio antiquorum lapil-
lis ad auerruncandos κακοδαιμόνας θε-
tium.*

Dionysio Afro poëtæ festiuissimo caput hoc dicatum. Sic autem ille de duobus promontoriis, quæ in mari Cretico.

*Aīτ' ἄμφω ξυνίασιν ἐναρτίαγ· ό μὴν εἴθομ
ἐγγύθεν, ἀλλ' οὔτον οὐληχές ὅπει τείτοι οὐμαρ
ἀνύσην.*

Nota hic ὅπει τείτοι οὐμαρ. Non dicit spatiūm trium dierum: sed duorum cum dimidia parte tertij. Tantum igitur inter se distant hæc duo promontoria, quantum nauis confiscere potest ὅπει τεί-
τοι οὐμαρ, *intra triduum*: non tribus diebus integris. Nam Strabo lib. 2. hæc duo promontoria inter se distare ait spatio 2500. stadiorum. Nauis autem spatio trium dierum 3000. circiter stadia confiscere potest: passus 75000. (siquidem stadium est passuum 125.) Ptolemeus enim 1000. stadia vnius diei nauigationem esse dicit: & in eadem sententia est Strabo. Nam lib. 10. dicit à Cyrene a regione ad Criū metopon δυοῦ οὐμε-
ρῶν καὶ νυκτῶν εἴραγ πλουῶ: ibidemque

ADVERSARIORVM. LIB. II. 105
docet Eratosthenem hoc interuallum
2000. stadiorū spatio metiri. Ερυτραῖς
δὲ ἀπὸ μὴ τῆς κυριωμάτος, inquit, μέχρει
Κείσ μετάποτε δισχιλίου φοιν. Ergo ὅπῃ
τρίτον ἥμαρ hō rectē *Intra triduum* dices.
Nam hæc præpositio *Intra* πελείωσιν τῆς
ἴλης συμπλοκῆς nō designat necessariō.
Macrob. lib. 2. c. 4. Cūm audisset (Au-
gustum dicit) inter pueros, quos in Syria
Herodes rex Iudeorum intra bimatum iussit
interfici, filium quoque eius occisum, ait, Me-
lius est Herodis porcum esse, quam fi-
lium. Pueros intra bimatum dicit τοις ἀπό-
διεποὺς καπωτέρω, ut est in Euangelio
B. Matthei. Versu 249. Θίβη Ἀgyptia-
cam ὄχυρα dicit Dionysius:

ἡ μὴ ὅστις Θίβης ἐρκυδέα ναετάγοι,
Θίβης ὄχυρον, ἐκατόμπυλον.

Sic & Aeschylus c. Πέρσαις.

ὅτε τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος αρχαν
Μέγας Αρσάμης, τὰς τ' ὄχυρας
Θίβας ἐφέπτων Αειόμαρδος.

Iuu. sat. 14.

A:q; vetus Thebæ centū iacet obruta portis.
Neque sanè ~~αὐτῶν~~ λόγου Thebas antiquas
dicunt. Scribit enim Aristot. lib. 1. Me-
teor. c. 14. Ἀgyptum olim conclusam

fuisse sola Thebaide, deinde Nili allu-
zione cætetam concretam fuisse sicque
ostendit Thebaicam Ægyptiacarum
regionum esse antiquissimam. Verba
Aristotelis sunt. Οἷος συμβεῖνει καὶ φέ-
τιν Αἴγυπτον. καὶ γάρ ἐτος ἀεὶ Σηρόπερος ὁ
τόπος φάνεται γηγόνωμνος, καὶ πᾶσα ἡ χώρα
τῷ ποταμῷ περισχωσις θαλασσῆς Νείλου. Διὸς
γάρ τὸ κτήμα μικρὸν Σηραίνομέν τοις ἔλαιοι,
ποιητικὸν εἶσον κίνδυνον, τὸ τῷ ρέοντι μηκος
ἀφίρηται τὸν αρχῶν. φάνεται δὲ οὐδὲ καὶ τὰ
ἔργα πλάνα πλινθεῖσα τῷ Καλαύδῳ, χει-
ροποίησα, καὶ τῷ ποταμῷ ὄνται. καὶ τὸ αρχαῖον
ἡ Αἴγυπτος, Θῆρα καλέμενη, &c. Quod
autem ibi dicit Aristot. Ægyptum esse
veluti Nili περισχωσιν, confirmatur à
Diod. Sicul. lib. 3. καθόλου γάρ τὸν νῦν
θαλασσαν Αἴγυπτον λέγγοντι τῷ χόρᾳ, ἀλλὰ θά-
λατται γεγονέναι, καὶ τὸν ἐξ αρχῆς τῷ πόμοις
σύρασιν. ὑπέρον μέντοι τῷ Νείλῳ κτήματα
βάσεις τέλος ἐν Αἰθιοπίᾳ ίλιῳ περιφέροντος,
ἐκ δὲ κατ' ὅλην περισχωσιῶν, &c. Lege-
sis quæ sequuntur. versu 255. Διὸς μέλα-
θρον Iouis templum dicit.

τῆς περισχωσιοῦ Ζεφύροιο, Μακρόνιον περι-
λιεθρον

εἴθα συνωπίσας Διὸς μεγάλοιο μέλαθρον,

Ἄρνος πριήνητι κεκασμένον. Όπ' αὐτὸν ἐκείνης
τὴν εἰς αὐθρώπους θεότητον ἄλλον ἔδοι.
Quod dixerat anteā μέλαθρον, dicit post-
ea τὸν. An μέλαθρον αὐτὸν τὸν ναὸν, οὐ τὸ
μελάγχεστε τῷ καπνῷ τῷ ἐκ τῆς θυμῷ σεν, καὶ
κακομένων; An quia iερὸς δόμος templum iερὸς θεού-
Dei alicuius? Hom. II. x. μος.

Oἰξαστε κληῖδι θύρας iεροῦ δόμοιο.
Æschylus ἀγνῶς δόμοις dicit ἐπιθέτη τίθενται.

-- ὁδὸς ἐπεύχεμαι

Τίσειν τρόπαια, πολεμίων δὲ ἐσθίματα,
λάρναξ δαιῶν δύρυπληγές ἀγνοῖς δόμοις.
Herodotus Musa 8. templo deorum θεῶν
οἴκες vocat. ἀλλὰ θεοῖσι τε συμμάχοισι πί-
σινοι μηνὶς ἐπέξιμοι ἀμισόμενοι, καὶ τοῖσι ἥρωσι,
τὸν ἐκεῖνος ὑδεμίου ὅπιν ἔχον, στέφοντες τοὺς
τε οἴκους, καὶ τὰ ἀγάλματα. &c paulò post.
τερῶτα μὴν καὶ μέντα, τὸν θεῶν τὰ ἀγάλ-
ματα, καὶ τὰ οἰκήματα ἐμπετερησμένα τε καὶ
συκεχωρημένα, τοῖσι ἡμέας αἰαγκάσιοις ἔχει
πιστεῖσιν εἰς τὰ μέντα μᾶλλον, ἢ τῷ δόμολο-
γέῳ τῷ ταῦτα ἐργασμένῳ. Theocr. eis. 12.

Αλλὰ πολὺ μὲν ἔχοντι θεῶν ἐργασμένοις οἴκοις.

Hinc etiā Dij habitare dicuntur in tem- Dij habita-
plis. Arnobius lib. 6. aduersus gentes. re dicuntur
Templum (inquit) hoc Martis est: hoc Iuno- in templis.
nis, & Veneris: Apollo hic habitat: in hoc

manet Hercules : illo Summanus. Ista non
prima, & maxima contumelia est, habitatio-
nibus Deos habere adstrictos ? vers. 252.

ηδ' οσοι τοπερησιν επ' ηγόνεστι θαλάσσης
παρραλίων νάύσιν ἔστω Σερβανίδος ἀλμυρός.
Non temerè dixit ἀλμυρός. Nam εἴτη ή
λίμνη ἀλμυρά, ut docebit te Strabo.
Hunc lacum innuit Aristoteles, cùm
ait lib. 2. Meteor. c. 3. Εἰ δὲ οὐκ, ὡσπερ
μαρτογύγσι πνευσί Παλαιστίνη τοιάντη λί-
μνη, εἰς τὸν οὐρανόν πέμψαλλη Σινδής αἰθρωπον
ἢ Καστορίουν, θεῖτη πλεῦν, καὶ τὸ καταδύεσθαι
καὶ τὸ οὔδατον, μαρτύειν αὐτὸν εἴη τοις εἰρη-
μένοις. λέγετο γὰρ πικρὰν δύνατον εἶναι τὴν
λίμνην, καὶ ἀλμυρὰν, ὡς Ιερομένα ιδεῖν εγ-
γίνεται. τὰ δὲ ιμάτια ρύπαντα, εάν πις διασείσῃ
Βρέχας. Aethiopes à nostro Geographo
pietatis testimonium accipiunt: quod
iisdem prius exhibuerat Homerus.

Ητοι μὲν νάύσοι βοοβόφον ἀμφ' Ερύθραια
Ἄτλαντος τῷει χεῦμα θερδέες Αἰθιοπῆνες
Μακροβίων ψῆνες ἀμύρωνες.

Homero & Dionysio lucis aliquid ad-
ferret Diod. Sicul. lib. 3. φασὶ δὲ ταφ-
αντοῖς τρώτοις καταδειχθῆναι θεύς πιμάν, καὶ
θυσίας θεῖτη πλεῦν, καὶ πομπᾶς, καὶ ταπηγύρεις, καὶ
τάλλα δι' ὧν αἰθρωποι τὸ θεῖον πιμῶσι. διὸ καὶ

ταῦτα αὐτοῖς εὐσέβειας οὐχίσθηται τόποι
πάντινοι αὐθέρωποις, &c. Vtēbanitū antiqui
lapillis quibusdam præcipueque iaspī-
de pro amuletis aduersus κακοδαιμονας
Dionysius noster.

Φέρε δὲ κρύσταλλον, ἵδιον περόεασται ἴαστη
ἐπὶ Θρήνῳ Εμπύσησι, καὶ ἀλλοι εἰδώλοισι.

Plin.lib.37.c.9.Totus verò Oriens pro amu-
letis traditur gestare eam, que ex ijs smaragdo
similis est, & transversa linea alba media præ-
cinctitur, & grammatis vocatur: quæ pluri-
bus polygrammos. Libet obiter vanitatem ma-
gicam hic quoque coarguere, quoniam hanc
concionantibus utilem esse prodiderunt.

C A P. X.

Strabonis locus explicatur.

Locus est obscurus apud Strabonem
Geographiæ lib. 1. quem illustrare
conabor. τούτῳ δ' ἐοικέσθαι τοὺς Αρμένις, καὶ
τοὺς Αἴραβας, καὶ Ερεμίς, τάχα τὸν πάλαι
ἔλλινων δύτιον καλουώντων τοὺς Αἴραβας. ἄμα
καὶ τὴν ἐπύμηνιν Σινεργοῦντος περὸς τύτο. οὐπὸ
γὰρ τὴν εἰς τὴν ἔραν ἐμβαίνειν τοὺς Ερεμίς
ἐπυμολογοῦσιν δύτιος οἱ πολλοί, δύτιος μεταλα-
βόντες οἱ ὑπερον οὐπὶ τὸ σαφέστερον Τρωγυλο-
δύτιας ἐκέλεσαν. δύτοι δέ εἰσιν Αρείβων, οἱ οὐπὶ

110 DESID. HERALDI
δάπερ μέρος τῷ Αρχείῳ κόλπῳ κεκλιμένοι,
τὸ ωρὸς Αἰρύπτῳ, καὶ Αἴθιοπίᾳ. Locum ha-
bes integrum: ubi aliquid difficultatis.
Quomodo enim probari potest τῷ ἐπύ-
μῳ τῷ Ερεμῷ, Arabas dictos fuisse
Erembos? Ratio Geographi sic conci-
pienda mihi videtur.

Troglodytæ sunt Arabes;

Erembi sunt Troglodytæ:

Ergo Erembi sunt Arabes.

Maiorem ponit, cum ait, ὃ τοι δέ εἰσιν
Αράβαι, &c. Pro assumptione, eius pro-
bationem habes, his verbis, ὅτι γὰρ τῷ
εἰς τὴν ἔρην ἐμβάντες, &c. Probatio mi-
noris inde vim habet, quod quę habent
eandem notationem videntur esse ea-
dem. Vnde cum Erembi, & Troglody-
tæ idem ἐπύμοι habeant: non quidem τῷ
Φωνῇ: sed τῷ ὄντι καὶ τῷ συμφυομένῳ: di-
stinguendi nō videntur. Argumentum
igitur est probabile, καὶ οὐ λεπτὸν, non
ἀποδεικτὸν. Dicit ergo Ερεμῆς dici
ὅτι οἱ εἰς ἔρην ἐμβάντες: quemadmodum
Τρωγλοδύται dicuntur οἱ περίγλας τῶν
διδυκόπες. Malè autem hæc verba con-
uertit nouissimus interpres, ἀμα δὲ τῷ
ἐπύμῳ, &c. Sic fuere conuertenda, In-

ADVERSARIORVM. LIB. II. III

uante etiam nominis notariōnes. Nam ἀπὸ τοῦ
εἰς τὴν ἔραν ἐμβάνειν, Eremorum etymon
multi petunt: quos, nominis vi clarius explica-
ta, posteriores Troglodytas appellantur. Parti-
culam δὲ, referto ad Ερέμος: vocem
ἔρως lubens inducerem. Pro μεταβαλόν-
τες putat vir eruditissimus legēdum esse
μεταβαλόντες: sed prior lectio mihi po-
tior. Moneor auctoritate Eustathij, qui
non solum in Homerum: sed & in Dio-
nysium ἀειητίῳ vulgatam lectionem
retinet, & interpretatur. Sic enim ille:
Οὐ πᾶγχι τῷ ἑώρᾳ Αἰθιόπαιοι Ερέμοι,
οἱ κατὰ σαρετέραν μετάληψιν, ἥδου με-
τερμένεσσιν, λέγονται καὶ Τρωγλοδύται. Ve-
rūm obiectio nascitur ex ipsius Strabo-
nis libro 16. contra maiorem proposi-
tionem syllogismi à nobis formati. Ibi
enim Troglodytas ab Arabibus perspi-
cuè distinguit. Vnde aut falsa vide-
tur prædicta propositio, *Troglodyte sunt
Arabes*: aut Strabo sibi non constat.
Αλλὰ μᾶλλον, inquit, ἀεὶ Ερέμοι ἡ ζή-
τοις, εἴτε τοῖς Τρωγλοδύτας ψυχοντέον
λέγοσιν καθάπτοι οἱ τὴν συμολογίαν βι-
ζόμενοι, ἀπὸ τοῦ εἰς τὴν ἔραν ἐμβάνειν, ὅπῃ
δέντι εἰς τὴν γῆν, εἴτε τοῖς Αἴγαστοις. Sic vi-

112 DESID. HERALDI
des Troglodytas distingui ab Arabibus.
Sanè Troglodytæ totam Arabiam non
habent: neque ex iis cum Arabibus po-
test effici κατέφασις αὐτίροφος. Quamuis
enim Troglodytæ sint Arabes; non se-
quitur tamen, Arabas esse Troglody-
tas. Quæstio igitur est, an Erembi di-
cendi sint Troglodytæ, & sic Arabes
καὶ εἴδος tantum: an Arabes καὶ γένος.
Sic Arabes, & Troglodytæ non distin-
guntur, ὡσεὶ πάμποι οὐρανοφέροντες: sed
quia alij γένος constituunt: alij εἴδος.
Colligit tamen Strabo cum Posidonio
Erembos esse Arabas γενικώτατα.

C A P. XI.

Aristotelis locus emendatus: alius explicatus.

A Pud Aristotelē lib. 1. Post Analyt.
Ac. 4. definitiones traduntur eorum,
quæ καὶ αὐτὰ dicuntur: quarum non-
nullæ nō satis intellectæ. Describit Phi-
losophus ea quæ dicuntur per se quar-
to modo (ut loquuntur) his verbis. Εἴπ-
οι δὲ ἄλλοι τρόπον, τὸ μὲν δι' αὐτὸν πάρχει ἐχέ-
ται, καὶ δὲ αὐτό. τὸ δὲ μὴ δι' αὐτὸν, συμβεβη-
κός. οἷον, εἰ βαδίζοντο ἥτραψει, ἀλλὰ συμβε-
κόντες τῷτο. εἰ δὲ δι' αὐτὸν, καὶ δι' αὐτὸν. οἷον,
εἴπεις

εἴπις σφαγήμνος ἀπέθανε, καὶ τὸ τίν σφαγὴν, ὅπις οὐχὶ τὸ σφάγεσθαι, ἀλλ' ὡς ζωέσην σφαγήμνον ἀποθανεῖν. Pro δι' αὐτὸν πάρχον legendum omnino censeo δι' αὐτὸν, mutato spiritu. Quamuis enim ea dicantur ὑπάρχειν καθ' αὐτὰ, τότοι τὸν τεόποι τῆς ὑπάρξεως, quae vel subiecti causam continent: vel in subiecto causam habent, loquitur tamen Philosophus expressè tantum de iis, quae sunt οὐχὶ τὸ ὑποκείμνον: quod exempla satis demonstrant. Et certè ea tantum κατηγοροῦται, quae ἐνυπάρχει τῷ ζωκείμνῳ καὶ αὐτότιτα. Vnde ἐνυπάρχει & κατηγορεῖθαι, συνωνύμως sāpē accipiuntur ab Aristotele. Adfert exemplū Philosophus huius modi τῷ κατηγορεῖσθαι. οἶον, inquit, εἴπις σφαγήμνος ἀπέθανε, καὶ τὸ σφαγὴν. Vides causam τῷ θανότος εἴναι τὸ σφαγήμνον: sine τῷ θανάτῳ τὸ σφαγῆν: & idcirco τὸν θανόντες dici οὐχὶ τὸ σφαγήμνον per se: quia ὑπάρχει seu ἐνυπάρχει τῷ ζωκείμνῳ δι' αὐτὸν: propter ipsum subiectum, & οὐχὶ τὸ σφαγὴν: Ergo non propter se ipsum. Legendum igitur, δι' αὐτὸν non δι' αὐτὸν: Et male Interpretes, *Quod propter se inest unicuique.* Dicendum enim

erat, Quod unicuique propter ipsum inest. Sed vulgatam lectionem sequuti sunt. Sic igitur lege totum hunc locum; ἐπὶ δὲ ἄλλον τρόπον, τὸ μὴ δι' αὐτὸν ὑπάρχον ἐκάτω, καθ' αὐτὸν τὸ δὲ μὴ δι' αὐτὸν, συμβεβηκός. οἷον, εἰ βαδίζοντο ἡγραφεῖς, συμβεβηκός. Ἀγάθῳ δέ τὸ βαδίζειν ἡγραφεῖς, ἀλλὰ Σωέτῃ, φαῦλῳ, τέτο. εἰ δὲ δι' αὐτὸν, καθ' αὐτὸν. οἷον, ἐπὶ σφαγήμνος ἀπέθανε, καὶ κατὰ τὸ σφαγὴν, ὅπερ δέ τὸ σφαγεῖσθαι (Nota Διὰ τὸ σφαγεῖσθαι: Ergo δι' αὐτὸν τὸ θωκείμνον) ἀλλ' ἐ Σωέτῃ σφαγήμνος ἀπέθανεν. Tertius quoque modus eorum quæ καθ' αὐτὰ insunt: non omnino bene ab aliis explicatur. Aristotelis verba sunt, ἐπὶ μὴ καθ' θωκείμνος λέγεται ἄλλος πινός οἷον, τὸ βαδίζον, ἐπερόν πούν, βαδίζον ζῆτι, καὶ λευκόν. ή δ' θοία, καὶ οὐα ποδέ ποιμένει, ἐπερόν πούτα, ζῆτιν ὅπερ ζῆτι τὰ μὴ δι' καθ' θωκείμνος, καθ' αὖτα λέγω. τὰ δὲ μὴ καθ' θωκείμνος, καὶ συμβεβηκός. Sententia horum verborum hæc est. Ea per se dicuntur, quæ non dicuntur καθ' θωκείμνος ἄλλος: i. de subiecto in diuersa categoria locum habente. Et hoc pacto solæ secundæ substantiæ dicuntur per se κατὰ τέτον τρόπον τῷ κατηγορεῖσθαι καθ' αὐτὸν. Nam

ADVERSARIORVM. LIB. II. 115
de quocunque dicitur Substantia naturaliter (distingue enim inter attributionem naturalem, & attributionem, quæ contra naturam) Illud idem est substantia. Ut Corpus dicitur de Animali, de Planta, de Homine, de Lapi-de, &c. At Accidentia dicuntur de subiecto; quod in diuersa categoria: Cùm de ipsa Substantia dicantur. Causam autem demonstrat Philosophus δι' οὐδὲν γοῖαν λέγεται ναὶ ἀλλαγῆς: & id fieri dicit; quia γοῖα, καὶ οὐσία ποδέ πι συμβάντ, γοῖα εἴτε πόνησθαι εἴτε οὐπέρ εἴτι. Neque enim Substantia significat aliud præter id, quod est, i. non adsignificat præterea subiectum. Argumentum, quo vtitur Philosophus, reuocari potest ad hanc formam;

Quæcunque, cùm aliud non sint, sunt id quod sunt, i. quæ non adsignificant aliud præter id quod sunt, non dicuntur de subiecto diuerso:

Atqui Substantiae cùm aliud non sint, sunt id quod sunt.

Ergo Substantiae non dicuntur de subiecto diuerso.

Maiorem omittit in contextu: Sed eius

locum replet probatio obscurè subindicata. Dicit enim Philosophus, Accidētia idcīrcō dici de subiecto diuerso; quia præter suam significationem aliud etiam adsignificant. οἷον τὸ βαδίζον ρεῖ λευκὸν. Nam τὸ βαδίζον, ὡςτερ ρεῖ τὸ λευκὸν, præter legitimam suam significationē, i. præter accidens, quod designat, adsignificat prætereā subiectum. Accidētia enim quod aiunt Scholastici, significant modo connotatiō. Substantias autem nihil aliud, præter id quod sunt, significare clarum est. Quia neque primis, neque secundis hoc cōuenire potest. Decepti sunt quidam his verbis, οἵσαι τοὺς πι σημαῖνει. Existimarunt enim Philosophum agere de modo per se existendi, ut loquuntur, non per se prædicandi: quia meminit primarum substantiarū, à quibus nulla est prædicatio: cūm tamē per se existant. Sed animaduertere debuerūt, hæc verba ab Aristotele addita, ut clarius efficeret, Secūdas substantias non significare aliud. Hoc igitur demōstrat ita proprium esse Substantiæ, ut neque primis, neque secundis cōueniat. Substantiæ igitur, inquit,

καὶ ὅσα ποδέ π ομοιόντι, i. τρώται γοῖς (Vide cap. de Subst. lib. Categ.) non significat aliud præter id quod sunt. Cæterum locos alios non paucos, qui à barbaris sophistis, & linguae Græcæ ignaris intellecti non sunt, aliâs, Si Deus voluerit, explicabimus. Nunc autem minutos, & diabolares philosophos

Discipulorum inter iubeo plorare cathedras.

C A P. XII.

*Diogenis Laërtij expensus locus in Anaximene-
nis vita. Alius in Anaxagore vita illu-
stratus.*

Diogenes Laërtius in Anaximenis vita de Anaximene scribit: οὐς αφχεὶν ἀέρι εἶπε, καὶ τὸ ἄπειρον. Sic igitur duo principia constituit Anaximenes, Aërem, καὶ τὸ ἄπειρον. Atqui Aristoteles i. Metaphys. cap. 3. Cicero in Lucullo: Plut. τὸ τὸν αἰρεσιόν. τοῖς φιλοσόφ. c. 3. Augustinus 8. de Ciuit. Dei, c. 2. docent Anaximenem ex iis fuisse, qui vnicum tantum principium κατέτησαν. Idecirò legendum aliquando existimaui, οὐς αφχεὶν ἀέρι εἶπε τὸ ἄπειρον. Mouebar Ciceronis auctoritate, qui sic in Lucullo:

Thales unus è septem, cui sex reliquos consensisse primos ferunt, ex aqua dixit constare omnia. At hoc Anaximandro populari, & sodali suo non persuasit. Is enim infinitatem naturæ dixit esse, è qua gignerentur. Post eius auditor Anaximenes, Infinitum aëra: sed ea, quæ ex eo oriorentur, definita. Putabam igitur Diogenem scripsisse ἀέρα τὸν ἄπειρον, quia videbam M. Tulliū dixisse Aërem infinitum cōstitutum ab Anaximene pro principio rerum naturalium. Sed nihil mutandum censeo: existimoque huius loci explicationem petendam esse ab Aristotele 3. Phys. c. 4. vbi docet Physicos nō constituisse τὸν ἄπειρον pro principio καθ' αὐτὸν: (& sic eos disaggregat à Pythagoreis & Platonicis, qui τὸν ἄπειρον principium καθ' αὐτὸν existimabant) sed καὶ συμβέβηκός: quatenus scilicet Aërem infinitum, vel Aquam infinitam pro principio agnoscebant. Oī δὲ τοῖς φύσεως (inquit) ἀποκτέντες αὐτὴν οὐ ποτίθεασιν ἐπέραν πίνα φύσιν τῷ ἀπέιρῳ τῷ λεγομένῳ τοιχεῖῳ, οἷον ὕδωρ, ή ἀέρα, ή τὸ μεταξὺ τόπων. Vbi Simplicius: οἵτοι οὐδὲ οἱ φυσικοὶ τῶν ὑλικῶν ποτίθεντες τοῖς γνωμήνοις καὶ τοῖς αὐτῶν τὸν ἄπειρον τεωροῦντες, εἰκότως θύκεπι ὡς φύσιαν,

AD VERSARIORVM. LIB. II. 119
ἀλλ' ὡς συμβεβηκὸς ἔλεγον τὸ ἄπειρον. τότε
δὲ οἱ μὴν εἴ ποιχεῖον καταπιθεῖτες, τοῦτο
ἄπειρον ἔλεγον τῷ μεγέθει. ὡς εἰρ Θαλῆς μὴν
ὑδωρ, Αναξιμένης δὲ καὶ Διογείνης ἀέρα. Αναξι-
μένηρος δὲ τὸ μεταξὺ. Idem Aristoteles eodē
lib. textu 49. καὶ Άφε ποῦτο δύθεις τὸ εἰς γε
ἄπειρον πῦρ ἐποίησεν, γδὲ γε, τὸν φυσιολό-
γων: ἀλλ' οὐδὲν, οὐδὲν, οὐδὲν τὸ μέσον αὐτῶν.
Vbi legendus etiam Simplicius. Recte
igitur Diogenes Anaximenes scripsit
duo principia constituisse: alterum καὶ
αὐτὸν: alterum καὶ συμβεβηκὸς. In Anaxa-
goræ vita scribit noster Diogenes Ana-
xagoram existimasse ἥλιον, μάρτρον εἶναι
Ἄφεπυρον, καὶ μείζω τὸ Πελοποννήσου. Μά-
ρτρον Άφεπυρον dicit λίθον πυρεὺν. Xenophon
ἀπομνημ. lib. 4. φάσκων δὲ τὸν ἥλιον
λίθον Άφεπυρον εἶναι, καὶ τῷ το ἡγεμόνει ὅπλιθος
μὴν ἐν πυρὶ ὁν, δὲ τε λάμπει, &c. Recte igi-
tur Suidas μάρτρον Άφεπυρον interpretata-
tur, λίθον πυρεὺν. Μάρτρος καὶ λεῖται ὁ
πεπυρεχτιωμένος σίδηρος, τοῦτο μὴ καὶ
ὑδωρ, ut legitur in Scholiis ad Aeschylum.
Sic igitur hunc Diogenis locum
accipe: de quo sensit aliter vir magnus.

Ciceronis locus explicatus. Diogenes Apolloniates emendatus.

Velleius Epicureus apud M. Tulliū lib. i. de Nat. Deorum sophisticè argumentatur. Locum explicabo. Post Anaximenes (inquit) aëra deum statuit, eumque gigni, esseque immensum, & infinitum, & semper in motu: quasi aut aér sineulla forma Deus esse possit: cum præsertim non modò aliqua: sed pulcherrima specie esse deceat: aut non omne, quod ortum sit, mortalitas consequatur. Scriptores superiori capite laudati, qui sententiam Anaximenis exposuerunt: de diuinitate ab eo aéri attributa ne γε quidem adscripserunt. Sententia tamen hæc colligetur ex scriptis Diogenis Apolloniatæ. Dicit enim Diogenes Anaximenis discipulus, aërem rerum omnium esse principium, eumque γέ ζῆν, γέ ψυχήν ἔχειν, γέ νόσον. Et posteā: γέ μοι δοκεῖ τὸ τινὸν ἔχον, εἴρην δὲ αὐτῷ καλέσθων τὸν τούτον αἰθρώπων: γέ τὸν τότου πάντας γέ μερινδόν, γέ πάντων κρατεῖν. Απὸ γάρ μοι τότου δοκεῖ γέος εἶναι, γέ δὲ πάντας αριστεῖν, γέ πάντας θεοπερίειν, γέ τοι πάντας θεούντας. Sic

enim rescribendum: Cùm vulgò legatur, *Aπὸ γέρων μοι τύπου δοκεῖ ἔθος εἶναι.* Sed iam difficultas suboritur. Anaxi-

Diogenes
Apollonia-
tes emen-
datus.

menes enim dicitur à Velleio aëra gigni existimasse: cùm Simplicius huic sententiæ refragetur his verbis, i. Phys. *Γαυμαῖον δὲ ὅπι, οὐκεῖται, καὶ ἐπεροίσσιν τὸν ἀπὸ αὐτῆς λέγων τὰ ἄλλα γίνεσθαι, αἰδίον ὄμως αὐτό φησι, λέγων, καὶ αὐτὸ μὴ τῷτο καὶ αἰδίον, καὶ ἀθανάτοι σῶμα. τὸν δὲ τὰ μὴ γίνεσθαι, τὰ δὲ θηλεί πειν: καὶ τὰ ἄλλα, αλλὰ τῷτο μοι δῆλον δοκεῖ εἶναι, ὅπι καὶ μέγα, καὶ ισχυρόν, καὶ αἰδίον τε καὶ ἀθανάτοι, καὶ πολλὰ εἶδος ἔστι.* Non ergo aërem gigni dixit Anaximenes: siquidem eum existimauit αἰδίον. Nam ex præceptoris sententia Diogenes discipulus loquutus est. Sed τὸ *Gigni* distinguendum est. Neque enim dubito, quin Anaximenes γένεσιν accidentariam, καὶ τὸν κατὰ πν intelleixerit, cùm aëra gigni dixit. Non est ergo aér ἀγένετος generatione accidentaria, ex Anaximenes sententia: sed generatione simplici, &c substantiali. Confirmant admodum coniectionem meam hæc Ciceronis verba, *Anaximenes aëra deum statuit, eumque gigni ait, &c.* Nota verba. Non dicit, Eumque genitum esse: sed gigni,

i. ἀμοιῆς, & generari κατά π. quasi dixerit Anaximenes, aëre esse immēsum, & infinitum, ac gigni, i. alterari, & per condensationem, atque rarefactionem gigni, i. fieri aliquod aliud elementum. Hinc patet Vellei paralogismus τὸ σχῆμα τὸ λέξεως. Argumentatur enim à generatione secūdum quid, tanquam à generatione simplici. Nam fieri potest, ut aliquid gignatur generatione simplici, quod tamē sit ἄφθατον ex Antiquorum sententia. Mirum autem non est Anaximenem aëra Deū existimasse: cùm antiqui illi, καὶ νοῦν αρχῆς Elementa omnia Deos putarint: Nam & per ca Zigabenus iurabant. τῶν τὰ δὲ ὁ ποιόμενος ὄρκου, δῆλος in Sarracen.

ζεῖ θεὸς αὐτὸν νομίζων. ὁ γάρ ὁμούσιον, καὶ τὸ μείζονος εἴδετε ὁμούσιον. Μὴ καὶ ὁ θεὸς, μὴ εἴχει τὸ μείζονος ὁμούσιον, καὶ τὸ ἑαυτῷ ὁμοσει. Unde Seruator noster apud B. Matth. c. 5. ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, μὴ ὁμόσαι ὅλως: μήτε τῷ τῷ γραμμῇ, ὅπι θρόνος ζεῖ τῷ θεῷ: μήτε τῷ τῷ γῇ, ὅπι τοσπόδιον ζεῖ τῷ ποδῶν αὐτῷ. Vbi recte Theophilactus: οὐ ποιήθησαι αὐτὸν γάρ τὸ φορεῖσα τὸν τὸν εἰς αὐτὸν ὁμιλούνταν. Theocritus εἶδυλλ. ζ.

Οὐ δᾶν, τὸ γάρ πω καὶ ἔμὸν νόον, τὸν τὸν Σικελίδαν νίκημα τὸν ἐκ Σάμων. [εοթον]

CAP. XIII.

Ciceronis locus illustratus. Praecones ludorum olympicorum qui fuerint. αὐαχηρύθει. Pindari locus illustratus. Aeliano lux.

Notum est Alexandri Achillem μαρτυρίσαντος dictum, quod apud M. Tull. oratione pro Archia poëta. Atque is tamen cum in Sigæo ad Achillis tumulum adstisset, O fortunate, inquit, adolescens, qui tue virtutis Homerum præconem inuenieris. Hic locus nemini homini, siue potius puerō, siquidem Latinè vñquā didicit, ignotus est. Verùm eius elegantia plerisque, ut opinor, ignota. Præconem dixit Alexander translatione facta à ludis olympicis, vbi victores præconum voce laudabantur. Neque temerè Præconem in verbis Alexadri πρεγάλετο M. Tullius. Nam & cæteri, qui huius clogij meminerunt, κύρικος dicunt. Arrianus: Οἱ δὲ, ὅπ πώ τὸν Αχιλλέως αἴρα τάφον ἐτερψάσθωσε, κύριδαι μόνισσεν αἴρα (ὡς ὁ λόγος) Αλέξανδρος Αχιλλέα, ὅπ Ομήρυ κύρικος εἰς τὴν ἐπειργα μνήμην ἔτυχε. Plutarchus in Alexandro: ἀνάβας δὲ εἰς Γέλιον, ἐφυσε τῇ Αγλεᾷ, κύριοις ἕπεισεν. τὴν δὲ Αχιλλέως σῆλιν ἀλειφάνδιον λίπα, κύρια τῷ ἐπαίρεν Cuvare-

δραμών γυμνὸς (ῶστερ ἔθος ὅτιν) ἐπεφαίωσε,
μακρεῖσας αὐτὸν, ὅπι καὶ ζῶν, φίλη πτέρυ, καὶ
τελευτήσας, μεγάλη κύρους ἔτυχεν. Κύρους
simpliciter dicunt Plutarchus, & Arria-
nus. Et sanè qui κύρους simpliciter di-
cebantur in ludis Olympicis, non solū
nomē victoris magna voce pronuncia-
bant: sed & Ἐπιγίνους caneabant: coro-
namque victori imponebant. Vnde &
de ipsis postea iudicabatur: quiq; inter
eos præstantissimus non φωνὴν (hoc enim
leuissimum, & vilissimum) sed φρεῖα, καὶ
λογοποτα, ante ludorum missionem co-
rona donabatur. M. Tullius ep. ad Lu-
ceum: Accedit etiam, ut minor sit fides, mi-
nor auctoritas: multi denique reprehendant,
& dicant verecundiores esse præcones ludorū
gymnicorum, qui cum cæteris coronas imposue-
rūt victoribus, eorumque nomina magna voce
pronunciauerunt, cum ipsi ante ludorum mis-
sionem corona donentur, alium præconem ad-
hibeant, ne sua voce ipsi se victores esse præ-
dicent. Hinc intelligendus Pindari locus
od. I. Olymp.

— ἐμὲ δὲ σεφαῶσαι
καῖνον ἵππικῷ νόμῳ
αἰολῆδι μολπᾶ.
Ζεῦ.

Ἄλλος τέτοις τοὺς κύρυκας, αὐτακηρύξεως & κα- ἀνακηρύ-
ρύξεως propriè sāpē in his ludis. Aristoteles in Pluto-

phanes in Pluto:

εἰ γάρ ἐπλάστι, πῶς ποιῶν αὐτὸς τὸ λυμ-
πικὸν ἀγῶνα,
ἴνα τοὺς Ἑλλίνας ἀπαντάς δὲ οἱ ἔτις πέμ-
που ξυλαγέρφι,
ἀνεκήρυξε τὸν ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας τε-
φανώσας, κοτίνγε τεφαίῳ;

Huc quoque respexit Chrysostomus:
φανερῶς μὴν ὑμᾶς τῷτες τεφαῖσι καὶ αὐτακη-
ρύξεσιν, φίλοι μόνον, &c. Ceterūm præ-
cones non solum victorem, sed & eius
parentes, ac patriam nominabant. Pin-
darus od. 5. Olymp.

-- τὸν δὲ κῦδος

ἀβρὸν νικήσας ἀνέθηκε, καὶ
οὐ πατέρα Ἀκρων ἐκάρυζε, καὶ
τὰν νεανίσκος ἐδραν. Et od. 8.

ἐξέτεπε κράτεων

πάλαι δολιχήρετμον Αἴγυνον πάτεων.

Sic quoque accipiendus hic Sophoclis
locus in Electra:

-- ὅστον γάρ εἰσεκήρυξεν Βερεῖς
δρόμων διαιώλων τεττάεθλον ἢ νομίζεται,
τύτων στρεγκῶν τῷτα τὰ πνίκα

ἀλείζεται, Αργεῖος μὴ αἰαχαλόμηνος,
ὄνομα δὲ Ορέστης, τὸ κλέινον ἐλλάδος
Αχαμένευος τράπευμά ἀγέιπαντος ποτε.

Ælianii 10- Et hinc intelligendus hic Ælianii locus
eius illustra- lib. 2. cap. 23. Νικόδηρος δὲ ὁ πύκτης ἐν τοῖς
εὐδοκιμωτάτοις Μαρτινέων γενόμηνος, ἀλλὰ
οὐ φέρει οὐδεὶς, καὶ μετὰ τίνῳ ἄγληνον, καὶ νομο-
γέτης αὐτοῖς ἐγείρετο, μακρῷ τύττῳ ἀμενον
πολιτευούμηνος τῇ πατρὶδί την κηρυγμάτων
τὴν ἐν τοῖς σαδίοις.

C A P. X V.

Planti locus in Milite glorioſo iſtillatruſtus.

Mέγας βασιλεὺς. βασιλεὺς Rex Persarum
absque adiectione. Rex. Terentius illustra-
tus. *Planti locus collatus cum loco Aristophanis.*

REDEM dicit Plautus καὶ ἔξοχών Re-
gem Persarum in Milite glorioſo:
sc. Hera eccum.

*Permīrūm Ecastor prædicas, te adisse, atque
exorasse.*

*Per epistolam, aut per nuncium, quasi Re-
gem, adiri eum auunt.*

Non Regē ἀοεῖτως quemlibet Regem:
sed Regem Persarum dicit: quem per
epistolam, aut per nuncium adibant: ut

vulgò notum. In hoc autem ἐλλειψει:
quemadmodum & Lucilius:

Apud No-
nium dict.
Cercurus.

*Ad Regem legatu' Rhodum, Ecbatanam, ac
Babylonem*

Ibo : cercurum sumam.

Nam Græci βασιλέα ἀπλῶς τὸν Πέρσην appellabant: quod ex antiquorum Xenophontisque maximè lectione clatum est. Sed & μέγας βασιλεὺς dicebatur: quod ita notum est, ut probatione non egeat. Existimo autem Regem eodem modo accipiendum, & explicandum apud Terent. in Phorm. act. i. sc. 2.

Terentij lo-
cus expli-
catus.

-- *Oh, Regem me esse oportuit.*

Nam & eodem modo Persam designauit in Heaut.

In Asiam ad Regem militatū abiit Chreme.
Scio tamen Reges dictos πλεούσ, καὶ εὐ-
δαιμόνας. Sed hic locum nullum habe-
bunt. Paupertas paucos amicos inuenit:
Dinitiæ multos. Vnde Senex Euclio
auri olla ditatus:

*Nam cùm celo sedulò omnes, ne sciant,
Omnes videntur scire, & me benignius
Omnes salutant, quam salutabant prius.
Adeunt, consistunt, copulantur dexteras:
Rogitant me ut valeam, quid agam, quid
rerum geram.*

Eodem modo Chromylus ditatus apud Aristophanem, examen nouorum amicorum θησορευκίζει. Versus Plauti cum Aristophanis versibus conferendi sunt.

Βάλλ' ἐς κόρεας, ὡς χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι
οἱ φαινόμενοι τὸ θερέτρον, ὅταν πράγματι εἴη.
νύστις γάρ καὶ φλώσιν τάπινήμα
χρεικούμενοι ἔκεισθε εὐροιάν πάντα.
ἴμε νάρ πις οὐ προσεῖπε; ποῖος δὲ οὐδὲ λόγος
τελετεφαίωσεν σὺ ἀγράπτει πρεσβυτικός;

CAP. XVI.

Duo Iuuenalis loci explicati. πομᾶν.

LEgebam nuper aliud agens hunc Iuuenalis locum sat. 10.

-- *Sænus & illum*

*Exitus eripuit, quem mirabuntur Athenæ.
Torrente, & pleni moderantे fræna theatri.
Vidi ibi doctrinam vulgo Interpretum
non cognitam. Demosthenem intelligit,
quem pleni theatri fræna moderatum dicit.
Theatrum accipiunt pro corona &
cœtu auditorum: Malè. Nam propria
& primaria significatione accipiendum
est. Cùm quid Σωτελοῦ εἰς τάγαθον ἢ κα-
κὸν Δημόσιον acciderat Athenis, populus
ad*

ad Theatrum confluens auditurus τὸν
έρωτας ὑπὲρ τὸν κοινὸν σωτηρίας: ibi iube-
batur dicere, si qui aliquid quod ē re pu-
blica foret, haberent. Notum autē De-
mosthenem de rebus publicis sēpē di-
xisse: quod eius orationes testantur sa-
tis. Iuuenali locū omnino dabit Diod.
Sicul. lib. 16. οὐδὲ φίμους εἰς πᾶσας οἰκίας
Διαδόθεντος, οὐ μὴ πάλις ὄργὴ τοῦ φόβου
ἴω. οὐδὲ δῆμος ἀπασάμι ημέρᾳ Σωέδραμον
εἰς τὸ θέατρον, περὶ τῷ συγκαλέσαι τὸν αὐ-
χωτας, ὡς ίδιος. ὡς δὲ ἦκον οἱ στρατιώται, καὶ
τὸ μισθίσαντα παρῆχον, κακέννος εἶπε, σιωπή
μὴ καὶ φόβος κατεῖχε τὸ θέατρον, καὶ τὸν εἰω-
θότων δημιουρεῖν, δύεις ἐτόλμα συμβουλεῦσαι.
πλεονάκις δὲ τῷ κίρκος καλέσαντος τοὺς
έρωτας ὑπὲρ τὸν κοινὸν σωτηρίας, δύεις παρῆ-
σύμβουλος. Αὐτοίς οὖν μεγάλης θύσις καὶ
καταπλήξεως, ἀπέβλεψε τὸ πλῆθος ὅπερ τὸν
Δημοσθένεα. οὐ δέ κατέβασι, καὶ τὸν δῆμον πα-
ρεκαλέσας θαρρεῖν, ἀπεφάνετο δέντες περί-
ζεῦμα, &c. Plut.in Phocione: καὶ μάτιοι καὶ
αὐτὸν ποτε τὸ φωκίωνα φασὶ πληρυμέργε τῷ
θέατρῳ πεπατεῖν τὸν σκηνικὸν, αὐτὸν ὅντε
περὶ εἰωτὸν τὸν Διάνοιαν. εἰ πόντος δὲ πιος
τὸν φίλων, Σκεπτομένω φωκίων ἔοικας. Ναὶ
μὲν τὸ Δία (φάνα) σκέπτομεν εἴπερ διώματα

τῇ λόγῳ ἀφελεῖν, οὐ μέλλω λέγειν τοὺς Αθηναῖς. Sed & in aliis Græciæ vrbib. turbata ciuitate ad theatrū cōfluebat, de reb. publicis disceptaturi. B. Lucas 19. πράξ. τὸν Αποστόλον. Ακούσαντες δὲ, καὶ γενόμενοι πλήρεις θυμῷ, ἐκράζοντες λέγοντες, Μεγάλη ἡ Ἀρτεμίσιος Εφεσίων. καὶ ἐπλήσθη ἡ πόλις ὅλη συγχύστως, ὥρμησάν τε ὁμοθυμαδὸν εἰς τὸ Θέατρον, Συαρπάσαντες Γάϊον, καὶ Αείταρχον μακεδόνας, Συεκδίκημεν δὲ Παύλον. Sic quoque accipiēdus hic Isocratis locus τοῦτο εἴρηντος ἔγως δὲ οἶδα μὴ, ὅπις τοσούτας έστιν ἀντίθετη ταῖς ὑμετέραις Διανοίαις: καὶ ὅπις δημοκρατίας θυσίας, οὐδὲ ἔστιν ταρροσία, πλὴν οὐθάδε μὴ τοῖς ἀφορεστάτοις, καὶ μηδὲν ὑμῶν φροντίζεσθαι: καὶ δε τῷ Θέατρῷ, τοῖς καμαδοδιδασκάλοις. Alias hic locus nullam sententiam satis idoneam habet. Heliodorus lib. 4. Ἀῃθιοπ. καὶ οἵτε φρατηγοὶ σύκλιτοι ἐκκλησίαι ἐκρίυπτον, σάλπιγγί τοις κήρυγμα τοφῆς τῶν πόλιν ὑπεισημένοντες. καὶ δημητριος αὐτίκα ταρπίων, καὶ τὸ Θέατρον ἐγίγνετο νυκτερινὸν βλαευθέλεον. Cūm hunc locum explicarem, memini & aliūs, qui sat. 2.

*Rarus sermo illis, & magna libido tacendi,
Atque supercilie brevior coma.*

Malè existimant Comam adrasisse eos

AD VERSARIORVM. LIB. II. 131
qui h̄ic à Iuuenale notantur, ne Cinædi
viderentur. Comam enim breuem de
more cæterorum philosophorum gere-
bant. Hæc tamen comæ adrasio mo-
destiæ ac continentiæ indicium crede-
batur. Nam qui lasciuiores, & insolent-
iores comam alebant. Scholia Aristó-
phanis ad hunc locum Ναφελῶν.

-- ἡ ψῆφος αὐτοῦ τούτου οὐδὲν.

τοὺς ἵππους τὸ γέωμα Διγενεράσιονός.
Ἐκ τομέναιων (inquiunt ad prædicti
loci explicationem) ὁρατῶν τὸν τὸν
ἵππων ὥχεος καὶ διεθαρημός. εἰόμενον γέρον
οἱ ἵπποι. οἱ δὲ φιλόσοφοι κάτω κείρονται.
Nota κάτω κείρονται. Sic ergo Comam
& cæsariem abradebant: capillos cōtrà
in medio capite negligēter tondebant.
Seneca: Asperum, incultum, & intonsum Epist.
caput, & negligentiorem barbam, indictumq;
argento odium, & cubile humi positum, &
quidquid aliud ambitionem peruersâ viâ se-
quitur, denita. Satis ipsum nomen Philosophia,
etiam si modestè tractetur, inuidiosum est.
Asperam quoque, & promissam fuisse
Philosophorū barbam satis notum est.
Verū comam deponebant: quia ea
insolentioribus curæ. Vnde & λαντά

132 DESID. HERALDI
ἐκόμων. Elegans est de hac re locus apud
Heliod. 2. Αἴθιοπ. ὡς δὲ ἡμέρα ἀστερος
εἶδε, ἀρώτα μὴν ἐκλέμνει τὸ κόμις τὸ ωστή-
τόπερον, καὶ ὅσον αὐτῆς εἰς τὸ λητρικότερον εἶδε
κατέβη τοῖς βυκόλοις ἕσκητο, τῷ μὴ ἀποτέ-
παιος ἡ ὑποπλος εἴναι τοῖς σιτυγχαίσι. βυ-
κόλοι γάρ ἄλλα περὶ τοῦ φοβερώτερον
φάγνεοθα, καὶ δὴ καὶ τὸν κόμιν εἰς ὄρρῳ
ἔλκυσι, καὶ σοβύσι τὸν ὄμων ὑπιβάντας, εἴ-
τῷ τοι εἰδότες, ὡς κόμι τοῖς μὴν ἔρωπιοις ἴλα-
ρωτέρας: τοὺς δὲ λητρικὸς φοβερωτέρας ἀπο-
δίκνυσι. Alludit Heliod. Plutarchi lo-
cum de Lycurgo: εἴθισε τοὺς πολίτας κο-
μᾶν, λέγων, ὅποι τοὺς μὴν καλάς ἡ κόμη εὐπρε-
πετέρας ποιεῖ: τοὺς δ' αὐστρεύσας, φοβερωτέρας.
Philosophi igitur τὸν κόμιν δὲ εἴλκον εἰς
ὄρρῳ: sed eam refecabant, cùm tamen
caput intonsum & incomptum habe-
rent, τοὺς δὲ κεφαλῆς τρίχας. Ex superba
illa τὸν κομᾶν consuetudine, κομᾶν αἵπει
σεμινώεοθα, καὶ μέγα φρονεῖν. Aristophanes:
Μέγας δὲ βασιλεὺς δέκα τῶν κομᾶς;
Theod. Prodomus εἰς τὸν κομικὸν πλάνον.
Ὥρελες ὦ πλάνοι πενέτερος ἔμριν ἀπάντων.
Ὥφελες σιδέται. Σινιζέμδην αἱθρώποισι.
μὴ δὲ κομᾶν γευσοῖ ταλάίτοις: εἴ σε κολύσει
τειτῷ ἀμέλθεμνα, ταμρὸν δὲ αἷς ὥμοι
ἀρεοθα.

At κομᾶν ὅπερι θυρανίδι, αὐτὶ τῷ θηθέθαι
θυρανίδι apud Herodotum Musa 5. οὐ
Κύλων τὸ Αθηναῖον ἀνὴρ ὀλυμπιονίκης. οὗτος
θυρανίδι ἐκόμποστος. Huius loci memi-
nit etiam Eustath. Il. β.

CAP. XVII.

Hippocratis locus illustratus. Designare. Σπο-
δεῖξαι. μίσοντες.

AKμὴ χειρὶ aliquando occurrit apud
Antiquos, pro ipso occasionis &
opportunitatis momento, καὶ αὐτὶ τῆς τῆς
χειρὸς οἰονεὶ στυμῆς. Sophocles in Electra:

τρίτη οὐδὲ πιν' αἰδηρῶν ἔξοδοι πορεῦν σέγους, 4. 20.
ξυνάπτετον λόγοισιν, ὡς ἀνταυθ' ἐμὲ
τί' ἀκέτ' ὄκνειν χειρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμῆ.

Aristophanes καὶ Πλάτων: [λειτ.

Ιτ' ἐγκοινῆτε· ποιεῖθεν ὡς οἱ χειρὸς γάχε μέλη
ἀλλ' ἐστ' επ' αὐτῆς τὴν ἀκμῆς, ηδὲ παρόν-
τας ἀμούσειν.

Sic χειρὸς ὀξὺς dicitur Hippocrati pro-
pter τὴν ἀκμὴν τῆς χειρὸς. Vnde difficultas
Medicinæ ostenditur; quia cum χειρὸς
sit ὀξὺς: statim appareat: statim effugiat:
magno opus est iudicio ad cognoscen-
dam τὴν ὀξύτητα, i. τὴν ἀκμὴν τῆς χειρὸς.
(Nam ὀξὺς χειρὸς, i. habet nescio quain
ὀξύτητα τὴν ἀκμὴν maximè obseruandam)

134 DESID. HERALDI
camque apprehendendam. Hellenismus est in hoc Terentij loco: aut saltem

In Adelph. dictio Latina Græca σύζυγος.

act. i. sc. 2.

-- Nam illa quæ antehac facta sunt

Omitto: Modò quid designauit?

Designare quemadmodū ἀποδεῖξαι, φάγειν, &c. αἰτὶ τῆς ποίησις. Aristophanes:

Βλέποι' ἀποδεῖξω σ' οὖτεροι δὲ λυγκέως.
Arrianus lib. i. aia. Αλεξ. ἀλλ' οὐχ ἔτι
οἵσις ἄλλος εἴς αὐτὴν ποσαῖτα ἢ πιλικαῖτα
ἔργα καὶ πλῆθος ἢ μέγεθος καὶ ἐλησμὸν ἢ βαρ-
σάροις ἀπεδεῖξατο. Et alibi sacerius. Sic &
αἰαδεῖξαι & ἀποφάγειν. Heliod. lib. 2.

Æth. καὶ πῶς ταῦτα αὐτοὶ εἰδεῖν; ἀπεκρίνατο.
δέ γάρ δὴ μαντικόν με τόδε τὸ σήλακον ἀνέ-
δεῖξε, καθάπερ τὸ ἀδυτον τῆς Πυθοῦ. & lib. 8.
καὶ γάρ γάρ τοι ποιητὸς ἐξ Ὀσμήσεως αἰα-
δείκνυμαι, καὶ γενομός δή μοι ταφὴ ὁμοία δὲ
μαντικῶς, &c. Iulianus Imperator in Cæ-
saribus: οὐδὲ ἐπακόσαι, εἴτα ἐπάσαι αὐτῷ
μικρὰ τὸ δουμάτων, ὥστεροι τὰς Σαμόλεξιδες
ἐπωδάς θρυλλοῦτες, ἀπίφιλεις αὐδρα ἐμ-
φρονα, καὶ σώφρονα. Diog. Laërtius μενύει
eodē sensu usurpauit hoc epigrāmate.

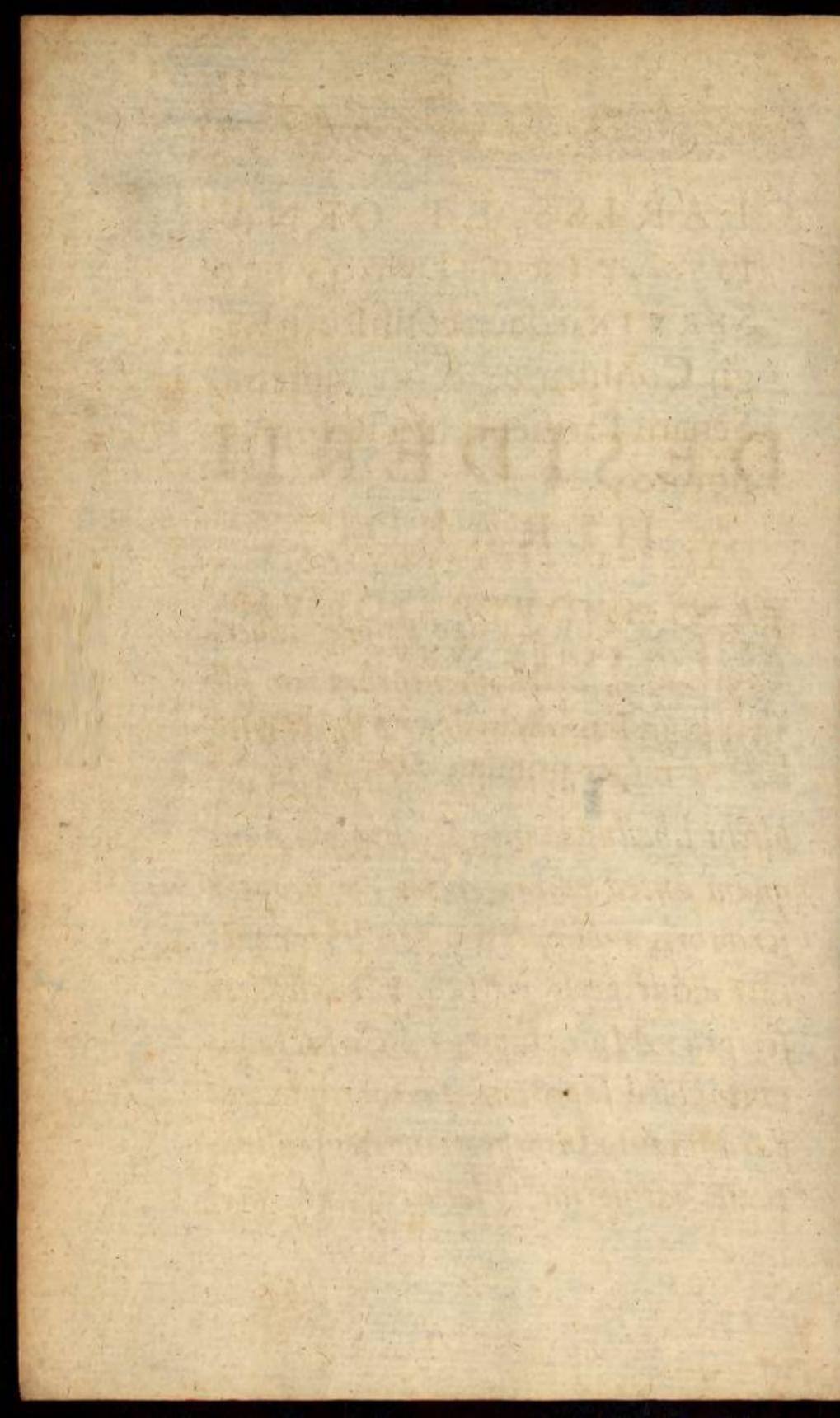
καὶ πιστὸφος ὁδός, πιστὸφος ἐργον ἐρεξε τοσῦτον,
οὔσιον ὁ πατοδάκης μενύει Δημόκριτος.

FINIS.

DESIDERII
HERALDI
ANIMADVERSIONVM
LIBER VNVS,

In librum Iamblichi de vita Pythagoræ
nuper primūm editum.

I iij

CLARISS. ET ORNA-
TISS. VIRO LVDQVI CO
SERVINO, sacri consistorij Re-
gij Consiliario, & in supremo
Senatu Parisiensi fisci Regij Ad-
uocato,

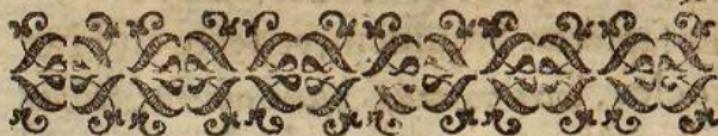
DESID. HERALDV. S.

 I B R I duo priores aduer-
sariorum meorum iam sub
prælo erant, Vir Clariß.
Cùm nobis adlatus est Iam-
blichus libellus de vita Pythagoræ, nun-
quam antea editus, quem & propter
scriptoris auctoritatem, & libri noui-
tati auidè perlegi. Multa in eo elegāter
scripta: Multa sapiēter dicta factaque
inueni: sed səpiissimè ita corrupta, ut
parūm cauto Interpreti ingētes frustra-
tiones attulerint. Placuit igitur, quas

scripsoram ad oram libri mei correctio-
nes, & explicationes, paulo attentius
discutere, easque libris aduersariorum
meorum adiungere. Nolui enim tantum
scriptorem, tot & tantis testimonii or-
natum, & commendatum, diutius fæ-
datū & temeratum aenesci nanyais lu-
cem sibi datam queri: quā scriptori tam
misere accepero quaelibet tenebræ potio-
res, & optabiliores essent. Has etiā ca-
stigationes, & animaduersiones tibi of-
ferimus, viro clarissimo, doctissimo, &
humanissimo: quas etsi mole, & re
paulo leuiores, pro humanitate tua boni
consules. Tanta enim tua est erga me
benevolentia, multis modis mihi specta-
ta, & explorata, ut tu soleas

Meas esse aliquid putare nugas.

Vale vir Clarissime, & maius aliquid
a nobis expecta.

DESIDERII HERALDI

A N I M A D V E R S I O N U M
I N L I B E L L U M I A M B L I C H I
de vita Pythagoræ, liber vnuſ.

C A P. I.

Precationis uſus. θεῖος Πυθαγόρεας. Iamblichus emendatus: illustratus. ὑπολογίζεται.

Ella, & pia consuetudo, cuius meminit Iamblichus statim initio libelli de vita Pythagoræ. Επὶ πάσοις μὲν φιλοσοφίας ὄρμης θεοὺ δίκηγα παρεχελεύθεροι ἀπασι τοις γε σύφροσι. Consuetudo ex Demosthene, Cicerone, & aliis notissima. Sed & Pythagoras, & Pythagorei omnes, nihil nisi precibus præmissis suscipiendum existimarunt,

-- ἀλλ' ἔρχεν ἐπ' ἔργον
θεῖοιν ἐπενδάμνος τελέσσει.

Et sapiēter. Siquidem, ut recte ait Hierocles, ἔοικε τὸ παρ' ἡμῶν πυθαγόρειον εὐτελέμονη χειρὶ πεῖσ λῆψιν τὸν καλῶν. τὸ δὲ πεῖσται θεῶν Σωτελέμονον χορηγία εἶναι, καὶ πηγὴ τὸ δόσεως τὸν ἀγαθῶν. Epithetum, quo eodem cap. Pythagoras ornatur, θεῖος Πυ- non temerè positum est. ὅπερ δὲ τῇ τῷ θεῖοις οὐαγόρειος. Πυθαγόρειος δικαιόως ἐπαργύρω, &c. Nam θεῖος appellabatur Pythagoras à suis discipulis, cum adhuc viueret: mortuus ἐκεῖνος δὲ ἀνὴρ. Iamblichus noster cap. 35. ὅπερ μὲν γάρ τῷ μηδείᾳ τὸν Πυθαγορείων ὄνομα ζειρ Πυθαγόρειον, ἀλλὰ ξῶνται μὲν, ὅποτε βόλοιντο μηλῶσαι, καλεῖν αὐτὸν θεῖον. ἐπειδὴ ἐπελεύθισεν, ἐκεῖνον τὸν αἰδρα. Ex hac consuetudine hīc etiam, quanquam μακαρίτης, θεῖος dictus Iamblico. Natum epithetum, & Pythagorē adnatum, ex illa, quā sibi apud omnes conciliarat, existimatione. Diogenes Laërtius: οἱ δὲ Σαινόμονοι τοῖς λεγομένοις, ἐδάκρυσόν περ καὶ φύσασκον, καὶ ὅπερεν εἴναι τὸν Πυθαγόρειον θεῖον πιστα. Nec que solūm θεῖον πιστα: sed etiam θεόν πιστα. Talis autem existimabatur δι' αρετῆς τοῦ Καρδιολίου. Nam, ut ait Aristot. 7. Nicomach, cap. 1. ἐξ αἰθρώπων γίνονται θεοὶ δι' αρετῆς τοῦ Καρδιολίου. Vnde quem maximè virtu-

ANIMADVERS. IN IAMB. 141
tis mirabantur, θεῖοι appellabant. Idem
Aristoteles eodem loco. ἐπεὶ δὲ σπάσιον
καὶ τὸ θεῖον αὐδρα εἶναι, καθάπτω οἱ λάκανες
εἰσάθασι περσαγορεύειν, ὅταν ἀγαθῶσι σφό-
δρά του, Σεῖος ἀνὴρ, φασίν. Locus hic qui
sequitur apud nostrum Iamblichum le-
uiter corruptus est, οὐκ εἴπειν ἄλλως, ἡ Διὰ
τῆς αὐπλανθείσθαι. Lego δὲ αὐτῶν. Utin-
tur postea τῷ Κατολογίζεσθαι elegantι ^{ὑπολογι-}
metaphora, à mercatorib. τὰ λόγγα ἀξία
in rationes suas referentib. sumpta. οὐδὲν
Κατολογίζομνοι, inquit, τὸ πολὺ χρόνον
ὑμελῆσθαι τιὰ ἀρέσον τάῦτην, &c. Xeno-
phon δὲ τῇ λακεδ. πολιτείᾳ. τοῖς μὲν γέρο-
τὰ νόμιμα ἐκτελεῖσιν ὅμοιως ἀπασι τὰ πό-
λιν οἰκεῖαι ἐποίησε, καὶ οὐδὲν ὑπελογίσατο γέ-
σωμάτων, γέτε χειράτων ἀθερείαν, i. οὐδὲν δὲ
λόγω, οὐδὲν δὲ αριθμῷ ἔθετο.

C A P. II.

Iamblichus emendatus. θεῖοι καὶ κλίσαι αἴτι-
ται ποιῆσαι: Concinnare apud Latinos.

Locus hic corruptus est cap. 2. nostri
Iamblichi. Θείτηπειοι γέροντες Επιμήδη-
σις, καὶ Εὔδοξος, καὶ Ζευκράτης, Κανονοθυτες
τῇ Παρθενίδι τότε μηχινα τὸν Απόλλω, καὶ
κυρόντις αὐτῶν, εἰ μὴ γέτως ἐγένοντο, κατέστη-

σάν τε, καὶ προσαγγλέλαμπτος ἐν φίπποις.
 Lego omnino, οὐ πανούστες τῇ Παρθενίδῃ
 τόπε μηγίνωμεν τὸν απόλλωνα κυρίου αὐτοῦ ἐν
 μήδι τῶν ἔχόντων κατεξῆσαι τε, &c. Locus
 hoc pacto planus, & absqueulla difficultate. Testatur Interpretis scriptū fuisse
 pro ei μήδι, ἐκ μήδι in manuscripto bellatulē exarato: quam lectionē bellatulus
 iste bellatulē mutauit, & hunc locum
 leuiter corruptum, grauiter corrupit.
 Suspiciunt igitur sunt, Epimenides, Eu-
 doxus, & Xenocrates, Apollinem, tum
 cum Mnemarchο ~~αρεῖλε~~, τε iam habuisse
 cum Parthenide, eamque εἰ νό grauida
 grauidam concinnasse, καὶ κυρίου αὐτοῦ
 ἐκ μήδι τῶν ἔχόντων, πήσων ἐκ μήδι κυρίου κα-
 τεξῆσαι. Dicit ἐκ μήδι τῶν ἔχόντων: quia
 Apollo Mnemarchο effatus erat, τὸν
 γυναικα κύειν ἤδη. Quod ait Iamblichus
 κυρίοις κατεξῆσαι, alia φρέσκος dicere pos-
 tib[er]eται ἀν- set κυρίου γενναῖ. Aeschylus in Prometh.
 Τί τὴν ποιη- Εὐθύντα δή σε ζεὺς πίθησιν ἐμφρονα,
 σαι. ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ, καὶ δίγων μόνον.

Et in Eumenidibus.

πέμπτοι δ' αὐτον, καὶ σεβίζοσι μέγα
 καλευδοποιοι πάντες Ηφαίστος, πούνα
 ἀνήμερον πιθεύτες ήμερωμένου.

κήσας eodem modo usurpat sēpē usū πίσται ἀντὶ peculiari. Ut paulò post locum proximū ποιῆσαι. mē citatum.

τέχνης δὲ τῇ ζευς εἰθεος κήσας φρέα.

Vbi Scholia: κήσας, ποιῆσαι. idīoma δὲ τῷ-
τῳ Αἰσχύλῳ. Et in Pers.

Στυγρᾷ δὲ Αθηνᾷ δάχνοις,
μεμιηθεῖ τοι πάρεστι, ὡς πολ-
λὰς αἴροιδας μάται ἐκτίσαν-
εῖντας οὐδὲ ἀναίρεσι.

καθίζειν eodem modo sumunt elegan-
tissimè. Theocr. eis. a.

-- τὸ παιδίον & τοπίον ἀνάστην

φαπὶ τοπίον η ἀκράποιον ὅπις ξηροῖσι καθίξῃ.

Sed hæc postrema φερότις aliis iam ob-
seruata. Eadem mente τῷ Concinnare Concinnare.
Plautus usus est. In Amphitr.

Nullares tā delirantes homines cōcinnat citō.

In Capt. sc. Quò illum nunc hominem.

Crucior lapide nō habere me, ut illi mastigiae
Cerebrum excutiam, qui me insanum verbis
concinnat suis.

Et sc. Quantò in pectore.

Tum lanij autem, qui concinnant liberis or-
bas oues.

Quæ adduntur paulò pōst, sic legenda
sunt: ἔδεις αἱ ἀμφισβητίσεις, τεκμαρόμενος

αὐτῇ τε γενέσῃ, &c. Malè enim disiuncta sunt, quæ erant coniungenda. Et male Interpres : cuius interpretationem si emendare vbiique vellem, eadem opera Augæ stabulum purgandum susciperem. Sed otio meo ita abuti non soleo. Hunc quoque locum sic legendum existimo, καὶ διεκόσμη θρησκείαις τέ, καὶ μαθήμασι, καὶ διάγονοις ἐξαιρέτοις, εὐταχέσι τε ψυχῆς, καὶ τῇ φολῇ σώματος. Vulgo legunt κατεφολῇ σώματος. καὶ τῇ φολῇ σώματος est, τῇ σάσῃ, τῇ κυνίσῃ, interprete Hesychio.

C A P. III.

Iamblichus aliquot locis correctus, illustratus.

Διόπ. Ocelli Interpres obiter notatus.

EX animi sententia dicunt Græci χρήσις: quod pueri norunt. Vnde lego apud nostrum Iamblichum, c. 3. χρήσις αὐτοῖς τῷ πλάνῳ σώμαν πνεον παραγόντες τε, ταῦτα οὐ πιθέντες τὰ τοιάδε, καὶ θεούς λογιζόμενοι, διάμορφα τεῖλον, ὡς ἀληθῶς, ἐπειδηποτε οὐ τοῖς, &c. Sic enim totum hunc locū legendum censeo. Vulgata lectio nullam sententiam habet, & Interpreti magnam frustrationē attulit. In nostra nihil obscurū. Causam autem suæ

suæ ἐπλοίας Pythagoræ tribuebant tā-
quam viro pio, & Diis charo, nautæ, &
vectores cæteri: quia existimabant an-
tiquitùs infaustum fore susceptum cum
impio iter: faustum verò, & felix cum
pio. Et quia maris itinera omnium pe-
riculosissima sunt, Idcirkò viri boni, &
pij cum impiis nauigare omnino per-
iculosum existimabant. Horat. od. 2,
lib. 3. Carm.

Est & fideli tuta silentio

Merces: vetabo qui Cereris sacrum

Vulgarit arcanæ, sub isdem

Sit trabibus, fragilemque mecum

Soluat phaselum.

Xenophon παιδ. 8. Οὐ δέ Κῦρος τὰ τῆς
μετ' αὐτῷ εὐσέβειαν καὶ ἔαυλῶν ἀγαθῶν στόματε,
λογιζόμενος ὡς περ οἱ πλεῖν αὐτόμενοι μετὰ
τῆς εὐσέβειας μᾶλλον, η̄ μετὰ τῆς ισεβεκτίας
πι δοκούοτων. Æschylus ἐπι. θεοὶ Διὸς.

Ἐπιτάφιη ἀράγει δ' ἔοδ' ὄμηλίας κακῆς
κάκιον θάψεν: καρπὸς γ' ιομέστεος.

Ἄτης αὔργεα θαύματον ἐκκαρπίζεται.

Η̄ γάρ Σωκράτες πλοῖον εὐσέβειαν αὐτῷ
ναυτησι τερμοῖς, καὶ τακτρήνα πνι,
ὅλωλεις αὐδρῶν οὐδὲ θεοπλύτω γείδη.

Capite 5. legunt, μηδεὶς οὐδὲ αὐτῷ ταῦτα.

τεχνητος, μιδε γυναικων ορεγομενη της μαθηματων, &c. Lego τεχνητος. Locus est eodem capite male acceptus, quia à librariis, quia ab Interpretate. Sic cum lege, Και μεν το γενομένον ο σοφος, κα οπ δοκ ανέκαν επ τόποτα μη, καδ' τόποσχοιτο δι μαθήτως, καδ' ει πάτητα πάθοι, πάντα υπεπμίσατο, καδ' τόποις της τειωσόλων. Interpretes mendam leuem videre non potuit: & ideo in crassum errorem incidit. Quid necesse est, πάτητα mutare in πάσαν? Sed non intellexisti quid haec verba sibi vellent, καδ' ει πάτητα πάθοι, quae tamen clarissima. Τοπομήσαθαι hic est τεχνητος. Hesychius: Τοπομήσεως, τεχνητως. quae sequuntur pessimè ab interprete accepta sunt: quod ita clarum est, ut pueris ignotum esse nequeat. Ut autem & locis affectis medicinam facere, & obscuris lucem dare possis, obserua verba precedentium capitum saepissime coniungenda esse cum initio sequentium. His notatis, hunc locum intelliges, qui sub finem cap. 5. & μην αλλα κα οπτερον υπ αυτης πραγματων επ μηλον αυτον θαυμαζεον. ήδη γερ μεγάλην έπιδοσιν δι φιλοσοφιας έχουσι, κα δι ελλαδος απόστολος

Ταῦτα ἀντὶ τοῦ περιεργούμενος (sic enim legendum) καὶ τὸν αἴρειν, καὶ τὸ φιλοσοφῶν παντὸς τὴν Σάμον δι' ἐκείνου τοῦ Καγγητούτων, καὶ Βυλομένων κακωνεῖν τὸ παρ' ἐκείνης παιδεῖας, τὸν τὸν αὐτῷ πολιτῶν εἰς τὰς φρεσσίας πάσας ἐλκόμενος, καὶ μετέχειν αἰαγ-
καζόμενος τὸν αὐτῶν λεπουργῶν καὶ Σινιδῶν, ὃν τοῖς τὸ πατριόδοσι νόμοις πειθόμενον, χαλε-
πὸν αὐτῷ μένοντες (sic enim legendū exi-
stimo) φιλοσοφεῖν, καὶ διόπταί τε οἱ πε-
τρον φιλοσοφήσαντες, οἵτινες τὸν Βίον διε-
τέλεσαν, ταῦτα πάντα παρ' αὐτῷ θάγανθεῖς,
καὶ φεύγων τὰς πολιτικὰς ἀσχολίας, &c. Vi-
des sententiā huius loci hoc modo per-
spicuam. τὸ διόπτην accipio pro simplici ὄπι, διόπτην ἀντὶ^τ
cūm ait, καὶ διόπταί τε οἱ πετρον φιλο-
σοφήσαντες, &c. referoque ad præcedens
Σινιδῶν. Sic etiam hæc particula acci-
pienda est, & retinenda cap. 8. huius li-
belli: ἀπάρτων δὲ τὸ ὄντων τὸν τὸ ἀθανάτων
κρίσιν ἴσχυρωτάτην συγχωρούσι τῷ, ἀποδεί-
ξει τοῖς Κροτωνιάτας, οὐδὲ τὸ τὸ Ηρεκλέα
τοῖς κατωκινητοῖς οἰκεῖον ὑπάρχειν, διόπτην δὲ,
i. ὄπι. Sensus ibi clarus est, quem tamen
videre non potuit Interpres, & cap. II.
εἴπιον τινα αὐθρωπον Σινιδόντες διόπτην τὸ εὐ-
στέοις οἰκειώτατον οἵτινα τὸ γένος τὸ γυναικῶν.

Hic quoque dión̄pi aīn̄ t̄p̄ ὅp̄, & tollenda
ταρέθεσις. Sic etiam hanc particulam
accipe in hoc Ocelli Lucani loco : ἐπ̄
δὲ τὸ αἴραχον, καὶ ἀτελεύτητον, καὶ δὲ σχήματος,
καὶ τὸ κυνίστως, καὶ τὸ χρόνον, καὶ τὸ δοῖας, τὸ το
πιτύτα μίόπι ἀγείνητος ὁ κόσμος, καὶ ἀφθαρ-
τος. Hic in re facili peccauit Ocelli In-
terpres.

C A P. IIII.

Ara incruenta in Delo insula. ἐπαγωγὴ. τὰ
ἐπαγωγὰ. Iamblichus emendatus: illustratus.

Pythagoras incruenta sacrificia Diis
acceptissima existimabat. Vnde ἐθα-
μάσθι τῶν τοῖς εἰ τῇ Δήλῳ, quod cum
ibi esset θεὸς μόνον τὸν βωμὸν τῷ γενέτο-
ρος Απόλλωνος, προσκυνεῖτο, ὃς μόνος αἰών-
μαχος ἦν: ut scribit noster Iambli-
chus cap. 7. libelli, quem percurri-
mus. Meminerat & suprà, cap. 5. Idem
docet & Diogenes Laërtius: Αμέλαι, καὶ
βωμὸν προσκυνῆσαν μόνον τῷ Απόλλωνος δὲ
γενέτορος (legendum fortassè τὸν Απόλ-
λωνος τῷ γενέτορος) ὃς δέντι ὄπισθει τῷ κερα-
πίνῳ: οὐχὶ τὸ πυρός, καὶ κρίσις, καὶ τὰ πόπανα
μόνα τίθεται ἐπ' αὐτῷ αὖτε πυρός. οἱ ερεῖον δὲ
μηδὲν, ὃς φησιν Αεριστέλης σὺν Δηλίων πο-
λιτείᾳ. M. Tullius lib. 3. de Nat. Deorū:

Diogenes
Laërtiusté-
tatus.

Quanquam Pythagoras, cum in Geometria noui quiddam inuenisset, Masis bossem immolasse dicitur: Sed id quidem non credo; quoniam ille ne Apollini quidem Delio hostiam immolare voluit: ne aram sanguine adspargeret. Quid esset ἐπαγωγὴ non intellexit is qui Iamblichum interpretari conatus est. Locus est egregius cap. 8. vbi Pythagoras pueros & iuniores ad maiorum natu cultū hortatur: οὐ ποφάγων τὸ τῶν κέρων, οὐ τῷ Βίῳ, οὐ τῷ πόλεσι, οὐ τῇ φύσει μᾶλλον πικράδην τὸ περιγύγμανον, ή τὸ γεόντων ἐπόμηνον: οἷον, τὰς αἰατολίνις τὸ δύστειας, τὰς ἔως τὸ ἐστίρας. Ergo recte Iamblichus, ἐπαγωγῆς δὲ ἐνεχε ταῦτα ἐλεγεῖ: Inductione probabat magnū honorem τοῖς γρεῦσι esse tribuendum. Hanc eandem inductionem habes apud Laërtium. Quid sit ἐπαγωγὴ dicunt in scholis. Aristoteles cap. 43. lib. 2. Priorum Analyt. Επαγωγὴ μὴν οὐδὲ βέται, οὐδὲ ἐξ ἐπαγωγῆς συλλογισμὸς, τὸ οὐρανὸν τὸ ἐπέργον θάτερον ἄκρον τῷ μέσῳ συλλογίσαθε. Vide eundem lib. 6. Nicom. cap. 3. Alio modo ἐπαγωγὴ dicuntur τὰ ἐπαγωγὰ τείθειν διωάδην. Thucyd. lib. 4. Οἱ δὲ λέγειν. Ακαίθιοι πολλῶν λεγέσθαι τὸ περιτερον ἐπ' ἀμφόπερα, κρύφα ψηφισάμνοι, οὐδέ τε τὸ ἐπα-

γαγά εἰπεῖ τὸν Βρεσίδαν, &c. Et lib. 5.
 ἐπειδὴ δὲ τὸ πλῆθος οἱ λόγοι γέγονται,
 δημοσὶ δὲ μὴ ξωσεχεῖ ρῆσι οἱ πολλοὶ ἐπαγγελ-
 οῦ αἰτέλεγονται ἐσάπαξ ἀνύσσονται ἡμῶν, ἀπα-
 τηθεῖσι. τὰ ἐφολκεῖαν δὲ sensu dixit lib. 4.
 Ἐμαδὲ τὸν Αἴγινον οὐ τοῖς Βοιωτοῖς νεωτε-
 πεπληγμένων, καὶ τὸν Βρεσίδαν ἐφολκεῖσθαι
 τὸν τελέοντος, &c. Vbi Scholia, ἐφολκεῖ,
 θέοντας ἐπαγγελοῦ, inquit. Dicit Iambli-
 chus Herculem πόλεας Διαφλοῖσι πό-
 νοις: κυεῖσθαι: Nam labores Herculis οὐ-
 τοῖς ἀθλοῖσι. Clemens Alexandrinus: μω-
 τήσαντας αὐτά, οὐδὲ έοίκει, οἱ ἀγῶνες ὅπερι νε-
 κροῖσι Διαφλοῖσι. ἔχαντλειν πόνοις dixit
 Marinus in Proclo, ut Latini dicunt, La-
 bores exantlare. Δευτέρῃ δὲ ισχὺς σωματική,
 inquit, απαγγέλει μὴν τὸν χειρωτῶν, καὶ κα-
 μάτων, απερωτος δὲ καὶ τὸν τὸ μοχθρά, καὶ
 ἡμελημόνις διάτης, καὶ πόνων ἐκείνων, διενίκει-
 ται, καὶ μετ' ἡμέραν ἔξιώθη. Vbi legendum
 existimo, καὶ μετ' ἡμέρας. Aliás pleonas-
 mus minimè necessarius. Præterea quæ
 sequuntur, καὶ τοῖς ἑταῖροισι συγγενόμενοις, &c.
 non μηδὲς, αλλ' ἡμέρας ὄρεγονται. Sic &
 Αὐλῆσι τύχην dixit Æschylus scriptor
 antiquissimus, in Prometh.
 ἐγὼ δὲ τὸν παρόντα αἰτλίον τύχην.

Marinus
tentatus.

Et cō χορό.

τὰ μὲν γέρες ἄλλα τλημόνια οὐθλοντες κακά.
In adolescentia feruent cupiditates, &
quasi virent. Vnde rectè dicebat Pytha-
goras, τὸν τῆς νεανίσκων ἡλικίαν τεῖχον τῆς
φύσεως λαμβάνειν, καὶ τὸν κυρὶον ἀκμαζόντας
ἔχει τὰς ἐπιθυμίας. Sic enim legendum
apud nostrum Iamblichum cap. 8. non
ἐπιθυμίας: quæ adolescentibus nullis, vel
paucis certè attribui possunt. Tunc igit-
tur, cum maximi sunt cupiditatum acu-
lēi, continentiae suæ periculum faciunt
adolescentes: ἀκμαζόντας vero ἐπιθυμίας,
minimè. Nam *Vires nostræ* (ut ait Seneca)
nunquam certam dare fiduciam sui possunt,
nisi cum multæ difficultates hinc, & illinc
apparuerint; aliquando vero & propius ac-
cesserint. Hoc eodem capite locū, quem
non intelligebat, corrumpere tentauit
Interpres, τὰ δὲ τὸν τροπογόνον οὐκ ἔχει
αὐτὸν, &c. Pro τροπογόνῳ legēdum putat
τροπογόνον. Malè. ο τροπογόνος τὸ πλῆ-
τον nullas præterea possidet diuitias: Sed
qui eruditione sua cæteros cōmunicat,
nihilominus doctus est. Hinc locū non
obscurum intelliges. Sapiētia præstan-
tiam, & τροποχίū ex eo demonstrabat

Pythagoras, quod vix septem εξ ἀπάσοντος τῆς οἰκουμένης inuenti fuerint sapientes.

Docebat igitur τοὺς γνωσίας φιλοσοφόσαν-

* Legunt vulgo εἴτε τὸν μὲν θάλαττον τρέχοντας τὸν ἄλλον, εἰκ μᾶς πότρεχοντας, τὰ λεωφόρας τὸν ἐκείνων ἐπὶ τῷ κτίῳ τῷ (vel τῷ) οὐρανῷ πάδα εὑρεθέντας: τοὺς δὲ τὴν σοφίαν τρέχοντας τὸν ἄλλον, εἰκ μᾶς πότερον τὰς ἐκείνων εξ ἀπάσοντος τῆς οἰκουμένης ἐπὶ τῷ Κυαριθμητίῳ. Sic enim legendum existimo. Tanta igitur sapietiae, & philosophiae præstantia est, ut eam pauci assequuti sint: cumque τῷ οὐρανῷ Ολυμπίᾳ τρέχοντων septem εἰκ μᾶς τῷ Κροτωνιατῶν πόλεως (Crotoniatis enim alloquitur Pythagoras) una olympiade victores inuenti sint: vix totidem εξ ἀπάσοντος τῆς οἰκουμένης, omnibus prioribus seculis, qui sapientiae nomen implerent, numerati. Correctionem meam confirmat Strabo Geograph. lib. 6. δοκεῖ δ' ἡ πόλις (Crotona dicit) τὰς πόλεις αἰσκησαμένη τὰ τεῖχη τῷ ἀθλητισμῷ. Καὶ μᾶς γοῦν ολυμπιάδι οἱ τῷ ἄλλῳ πρεστερίσαντες τῷ ταδίῳ ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἀπαύλεις ὑπῆρχαν Κροτωνιαταί. ὡστ' εἰκότας εἰρῆθαν δοκεῖ, διόπι Κροτωνιατῶν ὁ ἕσχατος, πρώτος οὗ τῷ ἄλλῳ ἐλλιμών. Legendus etiam Eustathius ad hunc versum Dionysij πειθοῦται,

ἱμερτὸν πολιεύσον εὔτερον Κρότωνος.

CAP. V.

Iamblichus emendatur, illustratur. γνώσκειν honestè dictum. οἰκογομεῖν τὰ πολιτικὰ. οἰακούμος. Honores. πρᾶμαί αὐτὶ τὸ θυσιῶν.

Plutarchus lib. *ως ἐφιλαδέλφιας Μυ-*
sas dictas existimat, quasi ὅμοις θύσαις.
Οὐ δὲ Ησίοδος, inquit, οὐκ εἴς τοῦτον μου-
νογεῖν παῖδα τὸν πατέραν θείαληρον εἶναι, καὶ
ταῦτα τὸν Μυσῶν γενεὰς μαθητῆς, ἃς ὅμοις
δι’ εὑροισαν αἵει, καὶ φιλαδέλφιας θύσαις, θύτας
ἀνόμαλον Μύσας. Istam Musarum φιλα-
 δέλφιας agnoscebat Pythagoras, cum su-
 γείγλενεν τοῖς Κροτωνιάταις ἴδρυσας Τὸν Μύ-
 σῶν ἱερὸν (sic enim legendum existimo
 apud Iamblichum, cap. 9.) *ίνα τηρῶσι τὸν*
ὑπάρχοντα εὐροιας (Sic omnino lego, non
 ὑπάρχει). *Quæ enim ex hac lectione sen-*
tentia? *ταῦτα γέρε τὰς θύσεις καὶ τὸν τερ-*
πογείαν τὸν αὐτὸν ἀπάσας ἔχειν, καὶ μετ’
ἄλλοις τοῦτον θεάθαι, καὶ ταῖς κοιναῖς πιμένις
μάλιστα χαίρειν, καὶ τὸ Κύπελλον εἶναι, καὶ τὸ αὐτὸν
χερὸν εἶναι τὸν Μύσων. Hæc verba, *ταῦτας*
γέρε τὰς θύσεις, &c. faciunt ut legam *ἱερὸν Μύσων*, non *Μύσειον*. Nam quò referres
 aliás *ταῦτας τὰς θύσεις?* Addit deinde Μύ-
 σαι omnia τελετηφέναι τὰ τὸν ὅμονοιαν
 τοῦτον ζεῖσαι, συμφωνίας, ἄρμονίας, ρυθμὸν.

Sic enim hunc locum accipe. Sed & elegans, ac, Ita me Musæ ament, è sapiètiæ, prudentiæq; penetralib. de prompta Pythagoræ admonitio : qua τοὺς τὸ Κροτωνιατῶν ὁρεγάστας monebat, Patriam tāquam depositum ipsorum fidei à cæteris ciuib. cōmissam: & idcircò viderent, ut depositum posteris bona fide redderent. ἐπειδὴ τὸ πολιτεῖαν αὐτοὺς (inquit

* Vulgò legunt noster Iamblichus) * ἐφη δέν κοινῇ φέρεται: & hac lectio In- κατέθήκει εἶχεν τὸν πατέρα τὸντο γένος τὸν πλήν- terp̄etē mirè θεός (vulgò legunt θεός) τὸν πολιτῶν. δέν decepit.

οὐδὲ τάντινον διοικεῖν γέτω, ὃς μέλλει γοι τὸν πίστιν φέρειδότι μονονοῖς εἰς αὐτῶν ποιεῖν. ἐσεῖδε τὸ τέττο βεβαίως, εἰς ἀπασινόσι τοῖς πολιτοῖς οἵσι, γέρου μηδὲ μᾶλον, ή δικαίῳ φέρεται χωρὶ τῷ αἴθρωπῳ, εἰδότες, &c. Sic enim hunc locū & legendū, & intelligendū existimo, εἰδέναι honestum verbum est, τὸν Σωγόνιον μηλοῦ. Vnde noster Iamblichus, φράσας εἰν δὲ γέ το (τοὺς αὐτὸρας ἐκέλευεν οἱ Πυθαγόρας scilicet) ὅπως αὐτοὶ τε μόνον ἐκείνας εἰδίσωσιν, αἵτε γυναικες μὴ τοιχεύσωσι τὸ γένος ὀλιγωέα γέ κακία τὸ Σωγόνιον τον. Volebat igitur Pythagoras, ut solas suas uxores viri cognoscerent : ne illæ despiciæ, & ὀληρόμεραι alienis viris sese

edirent.

subijcerent. γνώσκειν eodem modo apud γνώσκειν.

Plut. in Romulo. ἀπαίδεις, καὶ Βεβιωτῶς
αἴεν γυμνὸς, ὄνομα Ταρρύπος. οὗτος ἐγνω-
τὴν Λαρετίαν, καὶ ὑγάπτην, καὶ τελευτῶν ἀπέ-
λιπε κληρονόμουν ἔπει πολλοῖς, καὶ καλοῖς κή-
μασιν, ὃν ἔκειται τὰ πλεῖστα τῷ δίμῳ κατὰ
Διαθήκας ἐδώκε. Heraclides πεῖ πολι. Εἰ
Κεφαλλίᾳ Προμνήσος ψὸς ἐκράτησε, καὶ χα-
λεπὸς ἦν, καὶ ἐορταζεῖ πλέον δυοῖν δύοκε-
πει, δέ δὲ πόλι διατάξει πλέον ἡμερῶν δέκα
τῷ μηνὶ, τὰς τε κόρας περὶ τὸ γαμίσκεθα,
αὐτὸς ἐγίνωσκε. Putarem legendum sub
finem huius cap. 9. quod percurrimus,
ώστε τὸν χάρειν ἀποδέσσεις εὐεργεσίας, περι-
κειν αὐτοῖς ἐφη δικγίως οἰκονομεῖν, nisi sci-
rem οἰκονομεῖν σαρπεῖτες πολιτείας τε-
latum. Iamblichus noster cap. 27. ὅμοιος
ἐπεκράτει μέχρι πνος ἢ τῶν Πυθαγορείων κα-
λοκαγαθία, καὶ ἢ τῶν πόλεων αὐτῶν βύλησις,
ώσθ' ὑπὲρ ἔκεινων οἰκονομεῖθα βύλεσθα τὰ
πεῖ τὸ πολιτείας. Diogenes Laertius: κα-
κεὶ νόμιμος θεῖς τοῖς Ιταλιάταις, ἐδοξάσθη τοῖς
μαθηταῖς: οἱ πεῖ τοὺς τελεοῦτας ὄντες,
φόνονομοι αἵρετα τὰ πολιτικά, ὥστε σχεδὸν
αριστοκρατίας εἶναι τὸ πολιτείαν. Alias Prae-
fecti ciuitatum οἰκονόμοι eleganti me- οἰκονόμοι.
taphora dicuntur. Aeschylus in Prometheo:

Νέοι γάρ οἰακονόμοι κρατήσ' ὀλύμπῳ.
Rationē metaphoræ explicat Tragicus
ipse, statim initio Tragœdiæ secundæ.

Κάδμος πολῖτας γεὶ λέγειν τὰ καίεται
ὅσις φυλάσσει τράχεις ἐν τρύμην, πόλεως
οἴακα νομῶν, βλέφαρον μὴ κοιμῶν ὑπνῷ.
Et paulò post:

οὐ δὲ ὡς ηὔος κεδρὸς οἰακοπρόφος,
φρέξας πόλισμα, τῷριν καταιγίσας πνοὰς
Ἄρεως.

Eadem metaphora ναυκληρεῖν πόλιν dixit
eadem Tragœdia.

οὐ δὲ αὐτὸς ἦδη γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖσον
ὡς ψυπόλιον αὐδρι τῷδε κηρυκευμάτων
μέμψῃ: οὐ δὲ αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν.
Βῆσ εἰλαύειν propriè dixit noster Iamblichus
hoc eodem cap. 9. Hom.

Ἐγαρέ πώπολι ἔμας βῆσ ἥλασσων, ἐδὲ μὴ
ἴππης.

Plut. in Theseo: βγλόμενος οὐδὲ οἱ Πιεσίθεοι
ἐξελέγξας καὶ λαβεῖν Δράπειραν, ἥλασσον
βῆσ ἐκ Μαραζῶνος αὐτῷ. Abigere et Auer-
tere propriè Latini dicunt. Virg. 8. Aen.

Quattuor à stabulis praestanti corpore tauros
Auertere, totidem forma superante iuencas.
Tit. Liuius lib. I. Pastor accola eius loci, no-
mine Cacus ferox viribus, captus pulchritu-

Ιακώπη.

Auertere
prædam.

ANIMADVERS. IN IAMB. 157
dineboum, cum auertere prædam vellet. Capite decimo legunt. οὐτοις ὄνται πόφιναι, * καὶ Δῆμος ^{*Pueros dicit.}
τῷ φῆσαι καὶ τοῖς αὐχμίσ τὸ πόλεων
πόστελλεν τῷ θεῷ τῷ θεῷ ὑδωρ αἰτησομένος,
ώς μάλιστα ἐκείνος ὑπακόσαντος οὐδὲ μονίσ,
καὶ μόλις Δῆμος τέλεσται ἀγρεύσοις εὔχοις ὑπαρ-
χόντος τοῖς ἵεροῖς Δῆμος. *Lego*, καὶ
μόνοις Δῆμος τέλεσται ἀγρεύσοις, &c. Nam so-
lis penè pueris licet ἀγρεύσοις τοῖς ἵεροῖς
Δῆμος, ex Philosophorum sententia:
qui non solùm in continentia, sed &c in
cœlibatu ἀγρείας agnoscebāt. Cæterum
dicit pueros πόστελλεντοι solitos ὑδωρ
αἰτησομένος τῷ θεῷ: Nam carmina ca-
nebant pueri & puellæ ad pluuias im-
petrandas. Horatius ad Augustum.

Castis cum pueris ignara puella mariti
Discretus unde preces, varē ni Musa dedisset?
Poscit opē chorus, & præsetia numina sentit,
Cœlestes implorat aquas docta prece blādus.
Cœlestes aquas dicit Horatius τὸ ὑδωρ τὸ ἐξ
θραύ γενόμνον. Nam sic Pluuia designa-
tur: & θραύς αἵτινα τῷ ἀέρος. Xenophon
αἰαῖ. δ. καὶ ὑδωρ πολὺ οὐτοῦ ἐξ θραύς. Arria-
nus: σικοποῦ πέδε αὐτῷ τὸ ἀκρας ὅτῳ ἔπιτη-
μειότατον χωρίον, ὡραὶ ἔτυς ἐξάγρυπνος χειμῶν

Θπιγίγνεται, καὶ βρονταὶ σκληραί. καὶ ὑδωρ ἐξ
χρανῶ πίπει, &c. Et lib. 2. καὶ τὸ νυκτὸς χει-
μῶν θπιγίγνεται σκληρός, καὶ ὑδωρ τε ἐξ χρανῶ,
καὶ πνεῦμα βίσσου. Polyænus lib. 7. Strat. in
Dario. ἦνεποτ τῷ Απόλλωνι ὑδωρ ἐξ χρανῶ
θύσασχέν. ὁ θεὸς ἐπίκυρος. Sacrificia Diis
propter honorem offerebantur. Vnde
πμᾶν τῷ δάιμονι dixit noster Iamblichus
cap. II. αὐτὶ τῷ θεῷ. Et sane πμᾶν, οὐ θυ-
σίαν. Xenophon ἀπομνημον. αὐτὸν τὸν πρώτον
τοὺς θεός ταῖς θύσεις τῶν εὐσεβεστάτων πρωτε-
μάλα χάρειν. πρωτῆς hīc, i. θυσίας: quod
ex verbis præcedentibus clarum est. Sic
Honos Latinis. Virgil.

— Et quisnam numen Iunonis adoret
Præterea, aut supplex aris imponat honorem?
Et lib. 3.

Sic fatus meritos aris mactauit honores.

Et :

Ne quis inter sacros ignes in honore Deorum
Hostilis facies occurrat, & omina turbet.
Pythagoras λέγεται καὶ ποιῶτον τι διελθεῖν
(ait noster Iamblichus) ὅπερει τὰ χρ-
φαὶ τῇ Κροτωνιατῶν αὐδρός μὲν αρετίων τε
γυναικεῖα Διαβεβόνται. Interpres legit αρε-
τὴ: sed αρετὴν fortasse retinendum, ac
Διαβεβόνται legendum, πλεονάζοτος τῷ

πμᾶν τῷ
δάιμονι.
πμᾶν, αἱ
θυσίαι.

οπι μοείς. Hic enim huius particulæ πλεονασμὸς iis, qui in lingua Græca mediocriter versati sunt, nouus non est.

C A P. VI.

Loci multi apud Iamblichum emendati, illustrati. & φάρα. Iulij locus male explicatus obiter notatus. & χάρφων ποίησεις.

Iocus est corruptus cap. 12. nostri Iamblichi: κύσσοφία μὲν ἡ τῷ ὄντι ἀπεγένητη πις, οὐ τοῖς τὰ καλὰ φρῶτα, καὶ γένα, καὶ ακήρατα, καὶ ἀεὶ καὶ τὰ αὐτὰ, καὶ ὠσαύτως ἔχοντα ἀσχολεύματα, οὐ μετοχὴ καὶ τὰ ἄλλα αἱ εἴποι πις καλεῖ. Legunt καὶ τὰ ἄλλα αἱ εἴποι πις καλὰ: recte καλὰ pro καλεῖ: Mendam puer nouisset: Malè αἱ αἱ pro αἱ simplici: Pro μετοχῇ lego μετοχῇ. Sic ergo hanc particulam lege, καὶ ἀεὶ καὶ τὰ αὐτὰ καὶ ὠσαύτως ἔχοντα ἀσχολεύματα, οὐ μετοχὴ καὶ τὰ ἄλλα αἱ εἴποι πις καλὰ. Sententia hoc modo clara est: Nam τῶν φρῶτων καλῶν μετοχῆς, καὶ μετουσίας, ut paulò anteā loquutus est Iamblichus, cætera καλὰ εἴναι existimabant Pythagorei. Quod iij norūt qui de Pythagoreorum doctrina aliquid unquam legerunt. Cùm hæc scripsissim, legi postea cap. 29. σοφίαν δὲ

Ἐπισήμω τῆς σὺ τοῖς θεοῖς ἀληθέας. ὃντε δὲ
ἴδην καὶ ἔλεγε τὰ ἄλλα καὶ ἀίδια καὶ μονοδρα-
σικά, ὅπερ εἶται τὸ ἀσύμματα. ὁμονύμως δὲ
λοιπὸν ὄντα καὶ μετοχὴν αὐτῶν θεοῦ καλέ-
μνα. His verbis correctionem meam
confirmatam vides. Scribunt statim ini-
tio cap. 13. Εἰ δὲ καὶ πιστεύετεν τοσότοις ἴσο-
ρίσαις τοῖς αὐτῷ, παλαιοῖς τε ἄμα θεοῖς, καὶ
ἀξιολόγοις, μέχει τοῦτον ἀλόγων ζώων αἰαλυ-
πικόν πι καὶ οὐθεπικὸν ἐλέκτητο Πιθαγόρας σὺ-
τῷ λόγῳ. Lege ἐκέκλιπτο. οὐ φάσι Græcis
est, quod Latinis Negare. Iamblichus
noster eodem cap. προσαρτός δὲ ἀντί^τ
τῷ βυκόλῳ, καὶ οὐ φίσακτος εἰδέναι βούτι εἰ-
πεῖν. Julianus Imperator in Cæsaribus.
ἐπειδὲ θεοῖς οὐ εἴσι τοῦτον ιερῶν τοιεβόλων,
οὐ Διονύσιος εἴπει, ὁ βασιλεὺς Κρόνε, καὶ Ζεὺς
πάτερ, ἀρχαὶ ξεῖον οὐ θεοῖς ἀπελέσεινά πι;

τ. β. φ. οὐ πῶ, δὲ οὐ φαμένων: εἰσαγάγωμεν οὐδὲ πιὰ καὶ
εἴναι τι ατ. Αὐτολάωσεως ἡραγόντης εἰθαδί. πῶ δὲ οὐ φα-
μένων, aliter vertit Vir Clatiss. Iulia-
ni Interpres, Quibus nihil respondentibus.
Vertendum erat, Quibus negantibus,
Thucyd.lib.8. ἐπελήθευσεν οὐ Λίχας, οὐ φά-
ράσκων οὐδεικῶν εἴναι ξυγκεῖται κρατεῖν βασιλέα
ἀπειπτὸν εἴτε πόλεων, ὁν ποτε καὶ πρότερον, ηοὶ πατέρες
ηρχονται. Atrianus: Οὐκ ἔφη γελῶμεν σὺ λόγῳ
πίθε

πίθεοθαυ Αύταράτας: εἴναι γάρ ἀπόλεμω-
πάτοις πῶν ταῦτη. Heliodorus lib. 2. Ά-
θιορ. οὐδὲ βεγχὺς αἰσιελθὼν, ἀνέτρεφε τε,
καὶ οὐκ αὐτὸν μόνος πορεύεθαν, ἐδὲ αὐτὸ-
ρίψειν τοσούτον κίνδυνον κατασκοπῆς. Herodotus Musa 6. ὡς δὲ ἐπειρρήτο συλλαμβά-
νειν, ἄλλοι τε δὴ αὐτῷ ἐγίνοντο αὐτίξοις τῶν

Herodotus, lib. I. 37.
Αἰγυπτίων, τὸ δὲ δὴ καὶ Κελὸς ὁ Πολυκρίτης οὐ φαμέ-
μάλιστα. οὐδὲ οὐκ ἔφη αὐτὸν ὑδεῖνα ἀξεῖν χαῖ-
ρουτα. Vbi etiam nota, αὐτὸν ὑδεῖνα ἀξεῖν τὸν γε πᾶ-
χαίρουτα. Venusta loquutio est: quæ &c βάσφι συμ-
in hoc Iuliani Cæs. loco agnoscitur. Ή

Δίκῃ δὲ αὐτὸν κατελείποσσα, Άλλ' ἢ χαῖρί-
σσονται, ἀπει, οἱ τύπων ἀξεῖοι. Non impune fe-
rent. Herodotus Musa 3. καὶ ἀπὸ μὴ σεωϋ-

Lucian in
τὸν ὥλεσας, τὸ σεωϋτός πατείδος κακῶς πε-
ταῖς, ἀπὸ δὲ ὥλεσας Κύρον, πειθόμενον σοι. οὐ τι χαί-
άλλ' γ' τοι χαῖρων. Sophocles in Philoct. ρων γε.

Άλλ' γ' πι χαῖρων, οὐ τοδ' ὄρθιωθῆ βέλος.

Aristophanes in Pluto,

Γ' τοι μὰ τὴν δίμητρα χαῖρίσεις ἐπι:
εἰ μὴ φεύσθε γάρ, ἀπὸ σὸν ὅλῶν κακῶν κακῶς.
γνωείμοις dicebant τοῖς μαθηταῖς. Unde
Iamblichus noster, Αετόν τε Καρπιάμδρον
ὅλυμπάσι περιπομπαῖς αὐτῷ τοῖς γνω-
είμοις ἀπὸ τύχης, περὶ τε οἰωνῶν καὶ συμβόλων,
καὶ διοσημείων. Quam significationē cūm

ignoraret Interpres, miserrimè hunc locum accepit, τοῖς γνωέιμοις ἀπὸ τύχης coniungens, interpretansque, Praeclarissimos à fortuna. Ineptissimè. ~~αφεστραμιλουῶ~~
~~τοῖς ἀπὸ τύχης~~, dicit Iamblichus, i. διηγου-
~~ατὶ τύχης~~ μήνυς καὶ τύχην τοῖς γνωέιμοις, οὐ γεννα τοῖς
μαθηταῖς ~~αφεί τε οἰωνῶν~~, &c. Απὸ τύχης hoc
modo propriè. Iamblichus noster c. 28.
~~ὑδεὶς φόντο εἰ ταυτομάτης συμβάνειν, καὶ ἀπὸ~~
~~τύχης, ἀλλὰ καὶ θεῖαν περίστοις.~~ Aristot. 2.
Phys. cap. 5. Αόριστα μὴ οὐ τὰ αἴπα ἀράξῃ
εἶναι, ἀφ' ὧν αἱ γένοις τὸ ἀπὸ τύχης. Alexander Aphrodis. ~~αφεὶς εἰμαρκύλωνς πολλὰ~~
~~γέροντος καὶ οὐδίστερον, τὰ μὲν ἀπὸ τύχης, τὰ δὲ~~
~~ἀπὸ ταυτομάτης γίγνεσθαι πεπίτευτα.~~ Et
locis aliis infinitis. Aquilæ autem à Py-
thagora mansuefactæ meminit etiam
Plut. in Numa. καὶ γέροντος εἰκῆς ἀετόν τε δοκεῖ
φραΐναι φωνῆς πιστὸν θητέοντας, καὶ κατέταγμα
~~τελείωμαν, &c.~~ Musicā utebatur Py-
thagoras ad sedandos & placandos ani-
mi motus, καὶ ~~ταῦτα τὸν αὐθερπίνων πα-~~
~~θῶν ιάσεις, καὶ ἀφυγασμός,~~ ait noster Iam-
blichus cap. 15. Idem docet & Plut. ~~αφεὶς~~
~~ἡθος αρετῆς. εἰκὼς μὲν τῇ μηδὲ Πυθαγόρας~~
~~ἀγνοῶσαν, πηματομήν της ~~αφεὶς τὴν μηδε-~~~~
~~κλινὴν αποδῆται αὐδρός, μὲν ἐπιγάγετο τῇ φυχῇ~~

καλίσεως εἴρεται, καὶ τοῦ πυρωδίας, &c. Seneca
lib. 3. De ira. Pythagoras perturbationes ani-
mi lyra componebat. Ammonius: θητιδένει
δὲ (Musica scil.) καὶ πτνα μέλη κοινίζονται
μὴ τὰ δὲ φυγῆς πάθη, διέγειρον δὲ αὐτῶν
ἐπ' αρετήν. ὅπερ δὲ τότε δύναται εἶχει μηλοῖς τὰ
ἐπι σωζόμενα ἔχει, καὶ οἷον διποτίσεις δὲ μη-
σικῆς. ἀκόντες γέροντες σάλπιγγος θυμικώτερον
ἀλεπθέμενα: καὶ Διὸς τότε σὺ τοῖς πολέμοις
ἡ σάλπιγξ θητιδένεται: ἀκόντες δὲ θεα-
τριῶν μελῶν ἐκλυτότερον. Αἰσκαίμενα τὰς
φυγὰς. Φέρεται δὲ καὶ ισοείδα τοιάντι, ὅπερ Πυ-
θαγόρας θεωρεῖκας πνὰ νέον αὐλητρία ἐκλυτον
μέλος αὐλόγονη ἐπόμενον, κελεῦσαν αὐτῶν σρέ-
ψασαι τὸν αὐλὸν αὐλῆσαν, καὶ τότου γενομένης,
πάσσαν δὲ τὴν θητιδύμιαν. Causa autem
tibi imponat Interpres: cui ἀφυγασμοί
δύχονται. Sic enim noster Iamb. c. 25. ἐπει-
δὲ καὶ ὅπερ αὖτε λέξεως μελισμάτων ὅπερ τε καὶ
πάθη, καὶ νοσήματα πνὰ ἀφυγάζον. Locus
corruptus est cap. 16. quem dum emen-
dare conatur Interpres oscitantiam
suam prodit: πολιτῶν μὴν Διὸς μορμότα
δύχος, Lege Διὸς τομμέτων. Sic enim le-
gitur cap. 33. ubi hæc sententia repetitur.
Conferto sis totum hunc locum cum

166 DESID. HERALDI.
eo capite, & inde quæ hic corrupta sunt
emenda. Scribunt ibidem: ὁ ὅρθις γέτε ὑπάρχει
ὅργης τεθολημένη τοῖς εταῖς ποτὲ φυχῇ, γέτε
τεθοδὸς λύπτις, γέτε ὑφῆς ἡδονῆς, γέτε πνοσῶλλης
αισχεῖς θειμωνίας θεολαγιμένη μὰ Δία.
Lege αἰσχεῖς θειμωνίας. Nam quorsum
θειμωνίας? Ex mœtore & gaudio habi-
tus nostri cognoscuntur: Vnde Pytha-
goras τοὺς μεθ' αἵτης φιλοσοφίσοις δοκι-
μάζων, εθεώρει καὶ τὸν χαραῖν, καὶ τὸν λύπτιν
θεῖν ποιεῖ ποιοῦντο, ut testatur noster Iam-
blichus cap. 17. Hunc locum illustrabit
Aristoteles 2. Nicom. cap. 3. σημεῖον δέ
δεῖ ποιεῖθαι τὸν ἔξεων, τὸν θειγνομόνιον
ἡδονῶν, καὶ λύπτιν τοῖς ἔργοις, &c. Paulò post,
Διὸ δεῖ οὐδέποτε πως, εὐθὺς ἐκ νέων, ὡς οὐ Πλάτων
φησιν, ἀστείον τοῦ λυπτεῖθαι οἴστε δεῖ. οὐδὲ
γάρ ὅρθι παιδεία αἴτη βέστι. Qui propter
vitia, & morum κακίας εἰ Pythagorcorū
schola electi erant, mortui credebantur
τεθοδὸν τὸν ὄμακόν: quod docet Iambli-
chus noster hoc cap. 17. Γαύλατος γάρ λο-
γικῆς γότιας, ἀθεῖα καὶ αἵρεσις, οἵς ἐπεταῖ καὶ οὐ τοῖς
τοῖς βίοις ἀμετέρος τὸν πατέρων ἐπανάστασις, ut
bellè ait Hierocles. Epistolam Lysidis
multis in locis corruptam habes apud
nostrum Iamblichum: sed eam multò

emēdationē lege ex editione H. Steph.
 Bellè πάγας accepit noster Interpres pro
 πηγας, καὶ διελούν, in hoc loco prædictæ
 epistolæ. Ὡς γέροντας οὐ πορεύετο λό-
 γως. οὐδὲ πάγας, αἷς οἱ πολλοὶ τῶν σοφιῶν
 τὰς νέως ἐμπλέκονται, πολὺ οὐδὲ κρήγυον σχε-
 λάζοντες, &c. Vident hīc pueri πάγας esse
 τὰς παγίδας. Enim uero πηγας ἐμπλέκει
 absurdè omnino diceretur. Nihil sim-
 plicius nostro Interprete: quem inuitus
 reprehendo. Aesculapium aliquē huic
 loco sanando votis exposcit in Castiga-
 tionibus suis: τοι δὲ φρέσκη μα ποιούμενοι
 τὰ τέλη διδασκαλίας πολλὰ, καὶ δειπνὰ δρῶνται,
 σαγκινεώντες ἢ καὶ κόσμον, γάλας ἔτυχε τὰς
 νέως. Quid hoc loco sanius? quid cla-
 rius? Nihil hīc Aesculapio opus: nihil
 Mercurio. At διελούν quem pueri εἰς τῷ
 δρῶντι vident, non aduertit Interpres.
 Quot autem his temporibus miseri so-
 phistæ, φρέσκη μα τὰ τῷ σοφατάτῳ Αε-
 sculapeis διδασκαλίας ποιούμενοι, πάγας
 τὰς νέως ἐμπλέκειν: eosque barbariem
 suam, & ignorantiam perdocent? Con-
 filium iερώτατον non existimabant Pytha-
 gorei: Vnde docebat Pythagoras nihil
 oportere συμβολεύειν φρέσκῃ τῷ βίλπινον τῷ

συμβολων μέρα. οερὸν γάρ συμβολὴ. Sic enim distingue hunc locum: in quo etiā frustrà fuit Interpres. Quæ sequuntur aliud Pythagoræ dictum constituunt, Αγαθὸν οἱ πόνοι. αἵ δὲ ἡδοναὶ ἐκ τῶν τοῦ περίπτωτον. Ακροματικοὶ inter Pythagoreos διεφύλαττον ἀκόσματα αἰαπόδεικτα, ότι αἴσιοι λόγων, ὅπερ τὰ φαντάσεις, καὶ τὸ ἄλλα, ὅσα ταῦτα ἐκεῖνοι ἔρρεθη. Sic enim legēdūm apud nostrum Iamblichum: non ἀπόδεικτα, cap. 18. τὰ αἰαπόδεικτα, & τὰ αἴσιοι λόγων sunt eadem: præterquam quod τὰ αἴσιοι λόγων generalius considerantur. Nam quæ neque probantur λόγοι Στρατηγοὶ sunt αἴσιοι λόγων: neque tamen αἰαπόδεικτα necessario τερητικῶς: sed Στρατηγοὶ. Recte M. Tullius: Nec verò probare soleo id, quod de Pythagoreis accepimus: quos ferunt si quid affirmarent in disputando, cum ex iis quereretur, quare ita esset, responderem solitos, Ipse dixit. Ipse autem erat Pythagoras. Tantum opinio præiudicata poterat, ut etiam sine ratione valeret auctoritas. Sine ratione est αἴσιοι λόγοι apud nostrum Iamblichum. Meminit huius rei & Quintil. lib. II. cap. I. & alij insuper multi.

I. de Nat.
Deorum.

C A P. VII.

Iamblichus multis locis emendatus, illustratus.

Apollo Deus Hyperboreorum. γνωσίου ματα.

IEgunt apud Iamblichum cap. 19.

Lηλήθε μὲν γάρ Ἀ' Σαεις οὐπό τοῦ αὐτού πορέων
ἱερεὺς τῷ ἐκεῖ Απόλλωνος πρεσβύτου καθίκεν,
καὶ τὰ ιεραπνέα σοφώτατα οὐπό τοῦ εἰλάδος
ἀποτρέψων εἰς τὰ ίδια, οὐα τὸν αργεθέατα
ζευσὸν τῷ θεῷ οὐποτῆτα εἰς τὸν τοῦ πορέων
ἱερόν. Primum pro καθίκεν legendum
suspicor καθέλκεν, ντε καθέλκεν & οὐποτρέ-
ψων coniungantur. Pro αργεθέατα lego
omnino ἀγερθέατα. Sic enim posteā c. 28.

λέγεται δὲ ὁ Ἀ' Σαεις ἐλθεῖν εἰς τοῦ πορέων
ἀγέρπων ζευσὸν εἰς τὸν νεῶν, καὶ προπλέγων
λοιμὸν. Multa autem à Græcis Apollini
hyperboreo donata testatur scriptores.

Diod. Sicul. lib. 2. ἔχει δὲ τοὺς τοῦ πορέων
ιδίαν πνὰ Διογένειον, καὶ πρέστες τοὺς Ἑλλίνας
οἰκεότατα Διογένειον, καὶ μάλιστα πρέστες τοὺς
Ἄγιων καὶ Διηλίους, ἐκ παλαιῶν ζεύγων πα-
ρεληφθέας τὴν εὔνοιαν ταύτην. καὶ τὸν Ἑλλίνων
πναὸν μιθολογώσοι περσεβαλεῖν εἰς τοῦ πορέων,
καὶ αἰαγίματα πολυτελῆ καταλιπεῖν, γράμ-
ματον Ἑλλίνων καὶ θηγεγεγαμένα. ὡσαυτας
δὲ καὶ ἐκ τῶν τοῦ πορέων Ἀ' Σαεις τὴν ἐλ-
λέδα κατατίσαιτε τὸ παλαιὸν, αἴσασθε

τὸν τοῦς Δηλίγες εὐνοιῶν τε καὶ συγένεων.
Apollinem autem Hyperboreis esse ve-
luti peculiarem docet ibidem Diodo-
rus. Vnde Pindarus:

δέ μον Τάρταρόν τείσας Απόλ-
λωνος θεράποντα.

Callimachus ὑμνῷ εἰς Δῆλον.

-- καὶ οἱ καθύσθε βορεῖς
Οἰκία θνῶς ἔχουσι πολυχρονιώτατον αἴμα.
Οἱ μάρτιοι καλάμιοι τε, καὶ τερψίδραγματα
ἔταχύων φορέουσι. [τορῶται]

Adde Pomp. Melam lib.3. cap.5. Terra
augusta, aprica, per se fertilis, cultores iustif-
simi, & diutius quam ulli mortalium, & bea-
tiūs vivunt. Quippe festo semper otio latoi, non
bella nouere, non iurgia: sacris operati, maxi-
mè Apollinis, &c. Vide & Plinium. Bella
non nouere, dicit Mela. Sic ἀπέιρτοι πο-
λέμοιο Pherenico dicuntur.

Αμφὶ δὲ Τάρταρόν τείσας θεράποντα,
Ναῷ ὑπὲρ Απόλλωνος. ἀπέιρτοι πολέμοιο.

Legunt apud nostrum Iamblichum hoc
cap.19. quod nūc præ manib. habemus:
ἀλλ' αὐτὸν ὄντως τὸν Απόλλων, ἐκτε ὁν ἐώρε
τεῖ αὐτὸν σεμνοτάτων, καὶ ἐξ ὅν τερψεγήνωσκεν
οἱ ιερεὺς γνωεισμάτων, Πυθαγόρᾳ ἀπέδωκεν
οἶςδε, διὰ ἔχων δύπλο τὰ ιερά ἐξηλάζε, γενίσιμον

εὐτῷ ἐσόμενον τοφές τὰ συμπίποντα δυσμήν
χαίρει τὸ ποσάντιον ἄλιον. Reposuit
Interpres ἄλιον pro ἀλλιον quod habebat
in suo codice, ut ipse testatur. Sed ego
repono ἄλιον, i. πλαίσιον. Heliod. 6. Αἴ-
θιοπ. εἰ δὲ ἄδηλον τὸ μέλλον, καὶ πλέον τὸ
δυσχερές, ἄδηλον καὶ ποι ποτὲ σύστατο μοι τὸ
ἄλιον. Dixit Iamblichus, καὶ εἴ τοι τοφε-
γίνωσκει ὁ ἵερεὺς γνωεισμάτων: Recte τοφε-
γίνωσκει ἐκ γνωεισμάτων. Nam γνωεισματα
sunt εἴ τοι τοφεγίνωσκομένη. Crepūdia:
quia per ea amissi pueri sæpe cognosce-
bantur. Glossarium, Crepundia, γνωεισμα-
τα. In alio γνωεισματα τὰ ὅπλα τάφων, Cre- Crepūdia,
pundia, Monimenta. Il. Casaubonus vir γνωεισ-
magnus, quē honoris, & amicitiæ causa ματα.
nomino, legit in doctissimo illo com-
mētario ad Theoph. Charact. γνωεισμα-
τα, Crepundia: γνωεισματα τὰ ὅπλα τάφων
Monimenta. Sed & Monimenta dicebant
τάφων illa puerorum: καὶ γνωεισματα.
Quod aliis anteā notatum. Plutarchus
in Theseo γνωεισματα dicit ea, quæ ab
Αἴγεῳ relicta erat, quibus à filio agnos-
ceretur. τεκέσοντο δὲ τῆς Αἴθρας ψόν, οἱ μὲν
εὐθὺς ὄνομα θύμημα Θοσέα λέγοντες τοφε-
τὴν γνωεισματων θέσιν. Quænam essent

illa γνωσίσματα docet prius: Σωελθάν δὲ
καὶ γιγάντεινος ὅπ τῇ Πιτθέως γυναῖκι συ-
γέγονε, καὶ κύειν αὐτῶν οὐανοίσαις, ἀπέλιπε
ξίφος καὶ πέδιλα, κρύψας οὐανός πέτησαι με-
γάλιων, &c. Ut Crepundia in Comœdiis
quib. pueri agnoscuntur, sic γνωσίσματα
omnino apud Heliod. 2. Αἴθιοπ. Σωε-
λθάντο δὲ αὐτῷ καὶ λίθων ὄρμος, ὃν αρπίως ἐπε-
δίκρυνον, καὶ τανία τις θάλα σπειρχώντας
ἔξυφασμένη, γράμματιν ἐγχωρίοις καὶ διηγήμασι
τῆλι καὶ τίνι παιδὶ καταπιλος. τῆς μητρὸς,
οἵματι, σύμβολα τῶντα καὶ γνωσίσματα τῇ
κόρῃ φρεμμιθεσσαμένης. Putat Interpres
Iamblichī hīc aliquid abesse: Λακεδαι-
μονα γεων ταφειλήφαμεν μετὰ τὸ ὑπὲκείνυ
γενόμενον αὐτῇ καθαριμένη μηκέπι λοιμώξα. Προ καθαριμένῃ lego καθαριμόν, &c nihil ab-
esse existimo: Contra hīc aliquid abesse
manifestum est: ἀλλά τε τὰ αρμόζοντα
Αἰσαρίδι ταφέδωκεν θεοτικέματα, Αλλ' ἡ
δὲ εἶναι ταφὴν λόγος. Quid si sententiā
ita impleas? ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τούτου εἶναι ὁ
ταφὼν λόγος, &c.

C A P. VIII.

Iamblichus pluribus in locis emendatus, illu-
stratus. ηλακεύειν. εὐφημεῖν. Περὶ ΕΓ

Aegyptij cadavera non comburebant.

Hic locus leuiter corruptus est c. 22. Nostri Iamb. ἔφασον δὲ λέγει ὡς ἐλαχίστας ἀμυχάς τε καὶ ἐλκώσθε ταῖς φιλίαις ἐγγίνεσθαι. τῷ δὲ γίνεσθαι, αἱ ὑπηρέται εἴκους κατέπιεν ὄργης. Parua menda Interpretem in ingentem errorē impulit. Lege, τῷ το δὲ γίνεσθαι, vel γενέσθαι. Hoc eodem cap. lege, Αλλὰ μόνις εἴναι δόκιμον ἀπόγνωσιν φίλος τε καὶ φιλίας, τὸν γνομόνιν Διὸς κακίας μεγάλιν τε καὶ ἀνεπανόρθωτον. Vulgo legunt καὶ ἀπανόρθωτον. Malè: Nam quando κακία est ἀπανόρθωτος, nulla est δόκιμος ἀπόγνωσις. Vnde in Pythagoreorum carminibus.

Mηδὲ ἐργάζει φίλοι σὸν ἀμαρτίδος εἴνετε
μικροῖς
ὅφει διώῃ: διώαμεις γάρ ἀνάγκης ἐγγένει

Non ergo amicitiam dissoluemus propter leue aliquod amici peccatum: sed potius, πάσῃ μηχανῇ τειχοσύμεθα (ut recte ait Hierocles) τὸ φίλον ἀπανόρθωσας: μὴ τείθοντες δὲ, οὐκέτιας ἐξομήν, γάρ τε ἐργὸν πείθοντος ποιέιμοι, Διὸς τὸν τειχούπιργμόνιν φιλίας: γάρ τε φίλον ἔπι, Διὸς τὸν τειχός τὸ χεῖρον μεταβολὴν. Pythagoras τῷ βραμάτῳ τῷ

ποιῶντα ἀπεδοκίμαζεν, ὅσα πνευματώδη καὶ
ταραχῆς αὐτία, τὰ δὲ στρατίου ἐδοκίμαζέ τε
καὶ γενναθαῖ ἐκέλεντο. Sic enim lego apud
Iamblichum cap. 24. & 33. Lego eodem

* Vulgo leguntur cap. 24. ἀπεγένθη βαλούμηνος ἄκρως δικηρο-
ακρεψ.

* Vulgo leguntur περιγένεν, ἐδειδότης μηδέν ἀδικεῖν τὸν συγ-
δικὸν τὸν γεννῶν ζώνταν. Egregius est locus statim ini-

tio cap. 27. contra πολυτελεῖς ταφαῖς καὶ
τεκνοφοραῖς τὸν νεκρῶν. Cui alium penè si-
milem habes εἰ τῷ ταφαρμῷ λόγῳ τοῦτο

Ἀπολάνιον, contra nimium luctum. Sic
autem lego apud Iamblichum: ἐκ δὲ τοῦ
συμβολίας ταύτης οὐδόληντι ἐμποῆσαι τοῖς
ἀκόντοις, ὅπις μετειδίζοντες μὴν εἰ τοῖς ἀπο-
γήμασι τὴν ιδίαν σωτηρίαν Διατρέψοντο: ὑπό-
σάλλοντες δὲ τοῖς αἰταλώμασιν ἀπαντες τοῦ
μοίρας κατατρέψοντο. κατατρέψοντο autem,
siue μεταλλάξοντο τοῦ μοίρας, qui misera
morte ante diem pereunt. Paulò ante
hunc locū legunt, ὅπις Πυθαγόρες διεξίοντος
ἀκόντων ὑπὲρ τὸν θεῶν, ὡς οἱ μὴν Ολύμπιοι
ταῖς τὸν θυόντων Διατρέψοντο, τὸν τὸν θυμὸν
πλήθει τοῦτον τρέψοντο. Lege, & τῷ τὸν θυο-
μὸν &c. Video paulò post locos multos
pessimè ab Interpretate acceptos: sed quia
peccata sunt puerilia in iis detegendis
otio meo nō abutar: & simul Lectorem

monebo, non Interpretationis, sed locorum corruptorū emēdationem mihi suscep̄tam. τὸν αὐθρωπὸν Mulierem frequentissimè Græci dicunt: & ita quoq; legendum apud Iamblichum nostrum hoc cap. quod percurrimus. φῆσαι τὸν αὐθρωπὸν παρεσκευαστὴν. Neque enim intelligit aliquem ἐκ τοῦ κακόργων τὰ ιμάτια θερέων ἔπει ταχιπέπειρας. sequit postea locus ab Interpretate male acceptus: quem clarum efficies, ταφ' ἐμοίγε κριτή, si pro, ὅπερ δέξας πιονηδίου μάχαιρας, leges ἐπει δέξας, &c. Legunt postea, ἐπερον δὲ ξείς πνὸς ἐκβεβληκότος τὸν ασκληπιεῖον ζώνιον χειροσίαν ἔχοσι. Lege omnino, χειροσίον ἔχοσι. Unde postea, τὸ δὲ ξείς σχετλιάζοτος, κελεῦσαι τὸ μὲν χειροσίον ἔξελειν, δὲ μὴ πεπλακεῖ ὅπερ τὸ γένος, τὸν δὲ ζώνιον ἔσται. Interpres hunc locum corrumpere conatur, Εἴπι φασὶ Πυθαγόρας ἀφικομένων εἰς τὸν πόλιν τὸν Κροτωνιατῶν ἐκ τῆς Συναρίδος πρεσβευτῶν, ὅπερ

τὸν ἐξάγτον τὸν φυγάδων, θεασαμένων πίνα
 τὸν ὄπρεσβέων, &c. pro ἐξάγτον scriben-
 dum putat ἐξέτασιν. Sed fugit eum ratio.
 Causa quidquam mutandum putes, &
 pro θεασαμένων, scribe θεασάμενον. Diod.
 Siculus lib. 12. γενόμενος δὲ τῷ αὐτῷ
 δημαρχῷ τῆλε, καὶ κατηγορῶν τῷ μεγίστῳ
 αὐτῷ, ἐπεισε τοὺς Συναείτας φυγαδεῦσαι
 τοὺς εὐπορωτάτους τῇ πολιτῶν τετακούσις,
 καὶ τὰς δύοις αὐτῶν δημεῦσαι. τῷ δὲ φυγάδων
 τῷ αρελθόντων εἰς Κροτωνα, καὶ καταφυγόντων
 ὅπερ τοὺς εἰς τὸν ἀγρον τωντούς, οἱ μὲν τῆλε
 ἐξέπεμψε ὄπρεσβετας τῷ τοὺς Κροτωνιά-
 ταις, οἵ δὲ οὐδὲ τρέπεται γε μένον, οἱ τοὺς φυγάδας
 ἐκδουσι, οἱ πόλεμον τρέψειχεσσι, &c. Le-
 ge sis quæ sequuntur: ut hanc historiam
 plenè intelligas. Cap. 28. locus leuiter
 corruptus frustrationem non leuem In-
 terpreti attulit. ὅπερ γελοῖον ποιῶσιν οἱ αἴ-
 θρωποι, ἀλλοδει πόθεν ζητουμένες τὰ εὖ, η
 κατέβη τὴν θεῶν, καὶ ὄμοιον. ὥσπερ, &c. Lege, η
 κατέβη τὴν θεῶν. καὶ ὄμοιον ὥσπερ, &c. Sic le-
 gendum conieceram, cùm totum libel-
 lum diligentius percurrēs, ita sciptum
 vidi cap. 18. Vide locum. ὑπαρχον θερα-
 πεύει h̄c eleganter: καὶ ὄμοιον ὥσπερ αὐ-
 τὸν τὸν βασιλευομένην χάρα, τῇ πολιτῶν πίνα

ὑπαρχον θεραπεύση, ἀμελίσσας αὐτῷ τὸ πάντων αρχοντος, &c. Frequens φρέσις apud bonos scriptores. κολακεύειν eodē modo dixit Xenophon c. τῇ Αθην. πολ. γαῖ δ' ἡδύγκατσαι τὸ δῆμον κολακεύειν τὸ Αθηναῖον εἰς ἔκαστας τῶν συμμάχων. Putant hīc aliquid deesse: sed falluntur, καὶ πει τὸ μὴν ὅπερ Κάρπον τὸ πλοίον εἶπε, Οὐσα βόλῳ τῷ τῷ θεῶν, ὁ Θυμαρίδης: καὶ ὡς εὐφημεῖν ἔφη, ἀλλὰ βόλοιμι μᾶλλον, οὐσα μοι τῷ τῷ θεῶν γείτονα. Ὅπερι μονικὸν γέρον τῷ τῷ ήγεῖτο μᾶλλον, καὶ εὔγνωμον, τὸ μὴν αὐτέρεν, καὶ τεραστική τῇ θείᾳ τεν τῇ θείᾳ τεραστική. Suam igitur voluntatem ad Dei sapientissimam prouidentiam componebat Pythagoreus Thymaridas. Quod ait, καὶ ὡς εὐφημεῖν ἔφη, obscurum non est iis, qui in lingua Græca aliquem progressum fecerunt. Ergo τὸν εἰπόντα, οὐσα βόλῳ τῷ τῷ θεῶν (γείτονα scil.) εὐφημεῖν ἐκέλευσε: siue ei dixit, Eὐφήμει, *Bona Verba.* Formula nota. Heliodorus lib. 2. καὶ εἴθε γε ὑπαρκεῖ, καὶ μὴ ὄνταρ, ὁ Θεάγεις, τὸ Φακέν. τῷ δὲ, εὐφήμου τὸν εἰπόντος, καὶ διόπι τῷ τῷ λέγοι τωντανομήγ. Nauigaturis autem ἀσφάλειον Πολειδῶνα ἰηχοῦτο. Heliodorus lib. 6. ὁ Ναυσίκλεις, ἔφη, σοὶ μὴν επ' αἰσίοις οὐ ἐκπλους τέλοιτο. καὶ Ερμῆς επ' αἰσίοις

ὑπαρκεῖ, μὴν
επ' αἰσίοις
Sur. - 16.

εἰδὺ κερδῶος, Ποσειδῶν δὲ ἀσφάλειος, Κυνέμ-
ποροι καὶ πομποὶ γίγνονται. Legunt postea
apud nostrum Iamblichum, ὃς αὖ ἐκ τῷ
ματικωτάτῳ ἀπευθισμένῳ τῷ Οὐρφεῖ τόπῳ.
Pro ἀπευθισμάτῳ, lego omnino ἀπευθισ-
μάτῳ. Pythagoras cadauera κατακένειν ἔκ-
εια, μάζοις ἀκολύθως. Rationē facti red-
dit Iamblichus : quia μιδεὸς τὸ θέλων τὸ
ζυγτὸν μεταλαμβάνειν ἔθέλησε. Eadem quo-
que ratione Persas à comburendis cor-
poribus abstinuisse, testis est Herodotus
Musæ 3. Πέρσαι γὰρ θεὸς νομίζουσιν εἶναι τὸ
πῦρ. τὸ ὅν κατακένειν τοὺς νεκροὺς δαμάσκων
νόμων ὑδετέροισιν ἔτι, Πέρσησι μὴ δι' ὄποι
εἴρηται, θεῶν γάρ δικηγοροί εἶναι λέγουσι νέμειν νε-
κρὸν αἰχμώπῳ. Αἴγυπτοι verò cadauera νό-
comburebant : quia (vt idem Herodo-
tus ibidem docet) iis νερόμιται πῦρ θνεῖον
εἶναι ἔμφυχον· ταίτα δὲ αὐτὸν καποθίειν, τά-
τῳ δὲ λάθῃ. πληθεὶ δὲ αὐτὸν βορῆς, Κυα-
πογύνισκαι τῷ καποθιομάρῳ. Et ex hoc
Persarum ritu Cyrus apud Xenoph.
ταιδ. n. τὸ δὲ ἐμὸν σῶμα, ὃ τῷδεσ, ὅταν
τελευτήσω, μήτ' ἐν χεισῷ, μήτ' ἐν αργύρῳ,
μήτ' ἐν ἄλλῳ μιδεὶ θῆται, ἀλλὰ τῇ γῇ ὡς
τάχιστα ἀπίδοτε. Meminit & Cic. 2. de
Legibus.

Iambli;

Iamblichus multis in locis emendatur, illustratur.

Iocus hic corruptus est apud Iamblichum cap. 29. ταφ' Αἰγυπτίοις γάρ πολλὰ τρεβλήματα γεωμετριας ἔχειν. ἐπειδὴ εἰς παλαιῶν ἐπὶ καὶ σπὸ θεῶν Δῆμος οὐδὲ Νέιλος τρεβλούς τε καὶ ἀφαιρέσθαις ἀράγκην ἀνέχεσθαι πάσαν θητικήν, οὐδὲ στέμποντα γινόντα Αἰγυπτίων οἱ λόγοι. διὸ καὶ γεωμετρία ὀνόμαται. Facilis est correctio. Lege hic Δῆμος οὐδὲ Νέιλος. Hoc enim sibi vult, Geometriā ab Αἴγυπτοις inuentam, ut possessiones suas Nili alluvione confusas discernere possent: neue plus quam possiderent, penderent; inquit Herodotus Musa 3. εἰ δέ πιος τῷ κλήρῳ ὁ ποταμός πι ταφέλοιπο, ἐλθὼν αἱ τρεβλές αὐτὸν, ἐσκιμαγετὸν γεννηταμένον. ὁ δέ, ἐπειπε τοὺς θητικούς τοὺς, καὶ αὐτοὺς ὅσω ἐλάσσων ὁ χῶρος γέγονε, ὅκας τῷ λοιπῷ καὶ λόγοι τῆς τεταγμένης ἀπορρήτης πελέοι. δοκέει δέ μοι στέμπεται γεωμετρία εὑρεθεῖσα, ἐς τὴν Ελλάδα ἐπανελθεῖν. Strabo lib. 17. ἐδένεται δέ τοι ἐπὶ ἀκριβεῖς, καὶ κατὰ λεπτὸν διαιρέσεως Δῆμος τὰς Σινεχεῖς τὸν ὄραν συγχύσθαις, ἃς οὐ Νείλος ἀπεργάζεται καὶ τὰς ἀνεξίσθαις, ἀφαιρῶν καὶ τρεβλούς, καὶ στέμπανται

τὰ σχήματα, καὶ τάλλα σημεῖα ἀποκρύπτων,
 οἵς Διδαχήνεται τόπε ἀλλότριον, καὶ τὸ ἔδιον.
 ἀνάγκη δὲ αἰαμετρεῖσθαι πάλιν, καὶ πάλιν. Κα-
 θεῦτερ δέ καὶ τὸν γεωμετρίαν συγκέντι φασιν,
 ὃς τὸ λογιστικὸν καὶ αριθμητικὸν ὁρίζει φοινί-
 κων, Διδαχὴν εἰποεῖσθαι. Definit Pythagoras
 σοφίαν, θείαν μὲν δὲ τοῖς δύοτοις ἀλιθείας.
 Vbi τὰ ὄντα vocat τὰ δύλα, & τὰ καθό-
 λγ, ut posteā docet Iamblichus. Nam
 cūm Scientia sit rerum vniuersalium,
 σοφία quæ est scientia θεωρεῖ τὰ καθόλγ.
 Επισήμων enim, ut ait Plato, εἴρηται, ωρίζει
 τὸ εἷς θείασιν ἡμᾶς καὶ ὄρον πιὰν περάγειν τὰ
 πραγμάτων. Τῷτο δὲ πολύζομεθα Διδαχὴ τῆς
 εἰς τὰ καθόλγ αἰαδρομῆς. Sapientia igitur
 considerat τὸν τὸν ὄντων ἀλιθείαν: neque
 solūν θείασιν τὰ ἐκ τῶν αρχῶν: ἀλλὰ
 καὶ τὰ περὶ τὰς αρχὰς ἀλιθεύειν, ut ait Ari-
 stoteles 6. Nicomach. Vnde Sapientia
 est καὶ νῦν καὶ θείαν μη. Philosophia est
 amor illius sapientiæ: Id circò definiebat
 Pythagoras φιλοσοφίαν ὄρεξιν, καὶ οἰονεὶ φι-
 λίαν σοφίας, ut ait noster Iamblichus.
 Hæc autem definitio non est ὑστάθησεν: sed
 ὄνομα πώδης, καὶ ἐξ ἐπυμολογίας: & ab omni-
 bus Pythagoræ, qui primus Philosophię
 nomē usurpauit, tribuitur. Ammonius:

Οὐ μόνοι Πυθαγόρας φησὶν, ὅπερ φιλοσοφία ἔστι
φιλία σοφίας, &c. Definitio rerum est
vniuersalium: nō singularium: nisi qua-
tenus ab vniuersalibus comprehendun-
tur. Vnde sic lege apud Iamblichum
nostrum, καὶ μηδὲ ὅρῳ ὑποπέσειν εἰς τὸν γένος
φως δυνάμενα. Malè legunt ὅρον: quæ
lectio Interpretē decepit. Dicebat igit-
tur Pythagoras singularia (Nam τὰ φθαρ-
τὰ & τὰ συμπατὴ dicuntur singularia)
εἴναι τοιχήμην ἀποτέλεσμα, καὶ δεδεμένην
εἰς τὸν γένος φως δυνάμενα. Rebetē: Si-
quidem definitio est rerum vniuersaliū.
Aristot. 2. Post. Analyt. c. 3. τὸ δὲ τὸ ἔστι
ἀπαρτικόν καὶ κατηγορεῖν. Et lib. 1. Po-
ster. c. 7. postquam probauit τὸ συμπέ-
ρασμα ἡ ἀπόδειξις αἰδίον εἶναι, idem dicit
cōuenire & definitioni, ut &c definitum
scil. sit αἰδίον. οὐ εἴναι αἴρα ἀπόδειξις, inquit,
τὸν φθαρτὸν, καὶ τοιχήμην ἀπλός, ἀλλ' εἴ τοι
ώστε τοῦ συμβεβηκός. ὅπερ εἰς γένος αὐτὰ
ἔστιν, (sic enim legendum existimo) ἀλλὰ
ποτὲ, καὶ πῶς. Addit deinde, Οὐ μοίως δὲ ἔχει
καὶ τοιχήμην ὁρημάτων, επειδὴ ἔστιν ὁ ὁρημός ἢ αἱ-
χὴ ἀπόδειξις, ἢ ἀπόδειξις θεοῦ Διονυσίου,
ἢ συμπέρασμά τι ἀπόδειξις. Ibi igitur
manifestè docet Aristoteles, τὰ φθαρτὰ

ὅρῳ ὁχεῖται πεισεῖν. Singularia autem σωματικὰ dicebat Pythagoras: quia vniuersalia σωματικὰ non sunt, nisi in suis singularib. σωματικοῖς considerata. Ergo vniuersalia cū πολλοῖς ἐξιυπωθέντα: Vnde Plato & Pythagoras ut Vniuersalia æterna constituerent, ea dicebant ἔνδημα, & idcirco ἀσώματα: Declarat quænam sint τὰ σωματικά Iamblichus cùm ait, καὶ τὰ σωματικά, καὶ οὐ πάντα πεπλανθέντα, i.e. singularia quæ sola sensib. percipiuntur. Vnde & αἰδητὰ vocantur in scholis Peripateticorum. Cap. 30. scriptum inueniunt, δυστίθετον δ' εἴραν καὶ δυστίνοπλον τὸν δὲ αρχῆς φύσιν cū πᾶσι τοῖς εἰρημένοις. Lege pro δυστίνοπλον, vel δυστίθετον, vel δυστίθετον. Nam infrà cap. 35. τὰ πάντα δυστίθετα μέρα καὶ Διάπλακα καθέται τοῖς ἔξω διαμυημονεύεσθαι Κωνέην, πλὴν ὀλίγων τοις, &c. Non placet mihi πατελῆς σωματὶ Pythagoreorū cap. 31. nostri Iamblichi; Idcirco lubens legerim περιτετῆς.

C A P. X.

Iamblichus emendatur, illustratur. ἐκριτεῖται:
Projici.

Hic locus est corruptus cap. 33. nostri
Iamblichi εἰρητὸν ἐκοντα μὴ μήποτε

ώρεῖσθαι τοὺς τοὺς μὴ τελείως κακός, αρά-
μνον δὲ μήνει εὐγενῶς, &c. Lego ἐργάζεται
ἔκοντα μὲν μηδέποτε αἴρεσθαι τοὺς τοὺς μὴ
τελείως κακός, ἀράμνον δὲ, &c. Legerem
αἴρεισθαι (Nam sic quoque accipitur)
nisi sequeretur ἀράμνον δὲ, &c. Et hic
quoque errat Interpres: quodque non
intelligit, corruptum putat. Capite se-
quenti, γερουλίς δὲ τὸ του πόλεμον ἴσχυρὸν
ἥρατο, καὶ αὐτὸς, καὶ οἱ φίλοι αὐτῷ τε τῷ Κύ-
λωνος, &c. In veterib. glossis præter cæ-
tera hæc benè, *Proiectus* ἐκβεβημένος,
ἐξερρίψιμός. Nam ut *Projici* peculiari si-
gnificatione dicuntur corpora quæ se-
pultura priuantur, sic ἐκρίπτεθαι. Iambli- ἐκρίπτεθαι.
chus noster cap. 35. Αὐτοὶ τε οὐδὲ τὸν
Ιταλιωτῶν κατελεύθησαν ἔπει τούτῳ, καὶ
ἐξερρίφησαν ἄταφοι. M. Tull. lib. 1. Tuscul. *Projici*,
quæst. Durior *Diogenes*, & id quidem sen-
tiens, ut *Cynicus*, *asperius*, *projici* se iussit in-
humarum. Seneca ep. 93. *Quem* se uitia pro-
iecerit, dies condet. Et ibidem, *Vtrum* pro-
iectum canes differant, ac consumatur.

-- *Canibus* datus *præda* *marinis*,
Quid ad illum? Et iterum: *Non conteret in-*
quit, me nec uncus, nec projecti ad contume-
liam cadaveris laceratio, fœda visuris.

F I N I S.

L

INDEX RERVM, ET VERB-

rum quæ hoc opere continentur.

C erba virgo	3	Αἴσθησις	119
άκμὴ κύρου	133	Anaximenes duo prin-	
A dipisci	2	cipia constituit, alte-	
A dspergere a-		rum καὶ αὐτὸς: alterū	
quam	61.62	καὶ συμβεβηκός.	117.
A ër Deus dictus Ana-		118. 119	
ximeni, & Diogeni		Αἰπέλεπτον	89
Apolloniatae	120.121	Αἴρως	3
Æ thiopes ἀστεῖοι	105.	Απάγειν τοὺς θάνατον	63
106		Απελθεῖν	88
Æ uitas	2	Απόσολὴ	30
Ἄγαρ αἱπὲ τῷ πίναιν	64	Αποδεῖξαί τὶ τῷ ποιῶσαι	
Tempus πληγύσσοντος ἡγ-		134	
ερᾶς	60.61	Apollo Deus Hyper-	
ἄλη	171	boreorum	169.170
Αλώνη δύλαξις	88.89	Ἄποφάγειν αἱπὲ τῷ ποιῶσαι	
Amatorium	3	134	
A naximéthos	125	Cœlestes Aquæ pluviæ,	
Ἄραψις	62	τὸ ὑδωρ τὸ ἔξ οὐρανοῦ	158
Anaxagoras existima-		Aruspex	4
bat Solem λίθον εἶναι		Assuefcere εὐεργητικῶς	65
		M	iiij

INDEX.

Aπλὺς	31	Concinnare	143
Απέσλαβος	59. 60	Consecrari	69
Auertere prædam	156	cōsuescere εἰργυντικῶς	65
Auocare	8. 9	Corruimpere	68
C		Corruptelæ	68
Kαιρὸς ὁξὺς	133. 134	Kτίζειν τῷ τοῖνσα	143
χάρων τῷ ποιν-		Cubile φθεός	64. 65
σεις	163	D	
Calui	10	Designare	134
Cambio	10	Δικαιομαθῆμαι	76
Capillos in funere sibi		Διαρρέειν	69
resecabant, & tumu-		διόπαντὶ τῷ ὅπ	147
lis mortuorum ap-		Diuidia	65. 66
ponebant, & qua-		Diuidus	66
re	54. 55	Diuiduus à diuiduo	66
Carnifices tintinnabu-		Ducere ad mortem	63
la gestabant	96. 97	E	
Catillus	II. II	Εἰδέναι ἐστιν ὅπε συναγόσιαι	
Κίρυκες	124	δηλοῖ	154
Cilium vnde	II	Ἐχθρός	30
Cinum	II	Ἐλαύνειν	156
Κίρκος	II	Antiqui per Elementa	
Circus	II	iurabant	122
Κλίνη	56	ἐκκομίζειν	24
Κολακεύειν τὸν δῆμον	177	ἐκπέμπειν	20. 21
Κομᾶν αἴπερ τῷ σεμνώτε-		Entorideà	19
ριᾳ	132. 133	Ἐρμῆς στρεθύροις οἴκαιοι	

INDEX.

collocabantur ,	8	μὸν ἀπλοῖ	155
quare	29	γνωσίους	171.172
έρμηνος	75		H
καίνος έρμην	78.79	Dij Habitare dicuntur	
Religiosæ Exceptiones		in templis	107.108
obseruatæ	91.92.93	Hoc pro Huc	81
Exequi	21		I
Exequiæ	21.30	Illi pro illuc	81
Exportare cadauer	23	Intimare	7.8
εὐδημεῖν	177	Iracundia	31
εὐηγγειλοῦς notat⁹	66.67	Ire ad exequias, & exequias simpliciter	21
F		Ισόπεδοι	71
ἢ φάραι	160		L
Fauor	28.29	Ares	33
Felix,i. μακείτης	87	Lea	32
Iusitrandum per Fidem,		Lecto efferebatur mor-	
& per bonam fidem,		tui	56
maximum apud Ro-		Longabo	33
manos	84.85		M
φίλτρον	3	Αγαείται	86.87
φοινικής	37	μέλαθρον	106.107
φόρος forum	29	μισέειν αἵπε τῷ ποῖσαι	
G		134	
Quādo dicātur γίνεσθαι		Mors ἄκλωνος misera-	
τὰ Διαβατήρια, & γί-		bilis	57
νεσθαι τὰ ιερά	15.16	Mos antiquus corollis	
χνώσκειν ἐπὶ ὅπις			

INDEX.

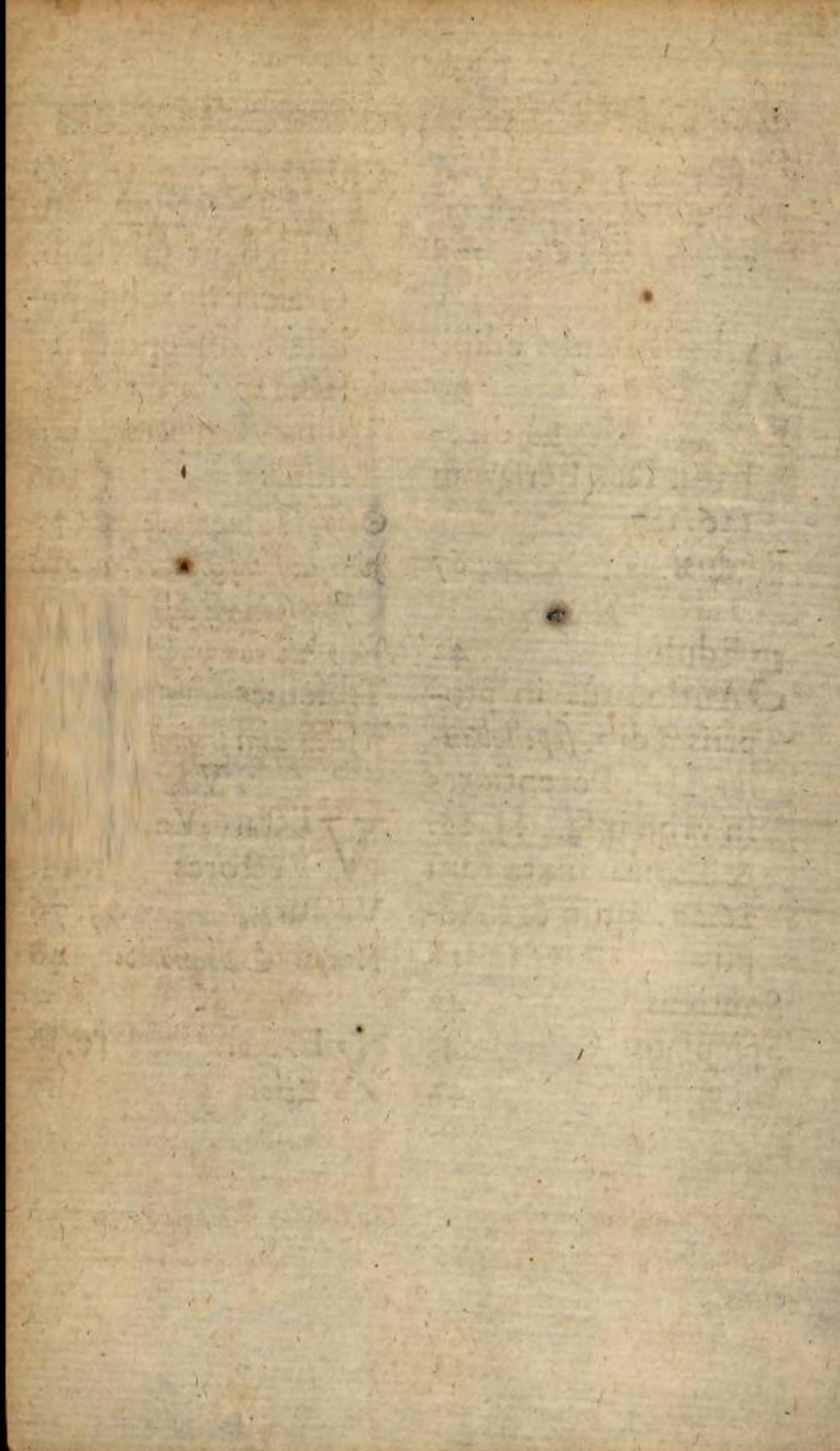
- ornādi lectum mor-   Οροσάγαμ Persis ἐνεργέ-
 tuorum 21. & tumu-   ται Græcis 44.45
 lum 22
 Mos antiquus sacrifici-   Ossilegium & de Ossi-
 cādi θεοῖς Διοσκοροῖς   legio 34.35.36
 ad auertenda insom-   ὀφθαλμοὺς ἐξορύζειν 100
 nia 94.95
 P
 Mos capill. appon. tu-   Aludamētum 36.37
 mulis mortuorū, &   οὐδεπέμπειν 28
 causa 54.55
 ωδὴ ποίησις 61
 Musica vtebatur Py-   Pecunia 38.39
 thagoras ad sedādos   Peruersus ἐπαγγέλτος 40
 animi motus 164.165
 N
Nox solo somno   P. Fabri Aruerni vera
 polluere creditur   laus 36
 95.96
Nύμφαι 41
 O
Oculos effodere 100
Oίχοι θεῶν 17
 ὄμοιοι quinam diceren-   Caput intonsum habe-
 tur apud Lacedæmo-   bant 131.132
 nios 18
 ὥραῖς 31
 ὄρθοῖς ὄμμασιν αἰσθέπειν
 90
- Πολυάρθριον   πλείονες οἱ Γανόρτες 86
 Plostrum 40
 Plures 86
 Πολυάρθριον   ibid.
 Populares ἡραπόται 40
 Præcones in ludis o-
 lympicis 123.124
 Proiicere cadauer 183
 Πρεπίμπειν 21
 Prosequi funus 20

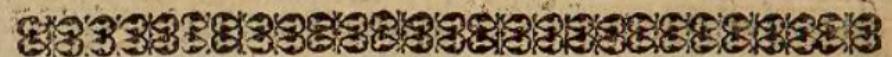
I N D E X,

Ψυχαγωγία	50. 51
Puppæ	41
Pythagoras corpora ταρχήιαν οὐκ εἴδε	178
R	
R Ectis oculis adspiciens	90
Rex κατ' ἐξοχὴν dicebatur Rex Persarum	126. 127
Rudus	67
S	
S Edulè	42
S Antiquitùs in propriis ædib. sepeliebantur 25. Potentiores in vrbe ipsa 25. 26. & sæpiùs iuxta forū 26. 27. quin & in tēplis	28
Sonticus	42
Spiculator	43
Sacerda	42

T

T Ad Theatrum conueniebant in vrbib.	73
Græciæ de rebus publicis disceptaturi	128. 129
Thebae Ægyptiacæ antiquæ	105. 106
Θεῖος Πυθαγόρεας	140
Γένει τὰ Διαβατίαι, &	
Γένει θεῖτη Διαβάσις	14
Γένει τὰ εὐαγγέλια	15
Tibicines	43
πήρειαν αἵπει ποιῆσαι	142
V	
V Ectare, Vehere 75	
Vectores	ibid.
Vectura	75. 76
Nekpol Καθάροιδοι	48
X	
X Erayoi	16. 17
Ξεῖοι	17

CATALOGVS AVCTORVM,
QVI HOC OPERE LAVDANTVR,
emendantur, explicantur,
illustrantur.

A		Ceius.	illustratus	120.121.122.123
A		Aelianus.	Clemens Alexandrinus.	
A		emendatus 48	Chrysostomus.	
A		illustratus 126	Curopalates.	
Aemilius Probus.			D	
Aeschylus, & eius scholia.			Emostenes.	
Alexander Aphrodisiensis.			Didymus.	
Alexis.			Diod. Siculus.	
Ammonius.			Diogenes Apolloniates.	
Apollodorus.			emendatus 120.121	
Apuleius.			Diogenes Laertius.	
emendatus 9			emendatus 4.5.6	
Aristophanes, & eius scholia.			tentatus 148	
Aristoteles.			Dion	
emendatus 113			Dionysius Halicarnass.	
explicatus 113.114.115.116			Dionysius τερψιγυντής.	
Arnobius.			explicatus 104	
emendatus 6.7.8			illustratus 105.106.108.109	
illustratus 9			Donatus.	
Arrianus.			E	
B. Augustinus.			Vnapius.	
C			Euripides.	
Callimachus.			Eustathius in Hom. & in Dio-	
Calpurnius emendatus. 66			nys τερψιγυντώ.	
Cicero.			tentatus. 51	

F estus.		Iulianus παραβάτις.
F lavius Vopiscus.		explicatus 160
	G	Iustinianus.
G lossarium.		Inuenialis.
G emendatur. 1.2. ib. ib. 3.		explicatus 128.129. &c.
ib. ib. 9.10. ib. ib. ib. 11. ib. 12.		L
ib. ib. ib. ib. ib. ib. 13. ib. ib.		L ius.
ib. ib. 19. ib. 28. 29. ib. 30. ib.		B. Lucas.
31. ib. 32. ib. ib. ib. 33. ib. 36.		Lucilius.
ib. 38. ib. 39. 40. ib. ib. ib.		emendatus 42
41. 42. ib. ib. ib. ib. ib. 43.		Lysis.
ib. ib. ib. ib. ib. 65. 68.		M
I llustratur totidem penè locis.		M crobius.
	H	M arcus Antoninus Im-
H eliodus.		perator.
H eraclides.		emendatus 62
H erodotus.		Martialis.
emendatur 58.59		M arinus Neapolitanus tentatus
explicatur 59		150
H esychius.		M artianus Capella.
H ierocles.		B. Matthaeus.
B. Hieronymus.		M oschopulus.
H ippocrates illustratus 133		N
H emerus.		N emesianus.
H oratius.		Nonius.
	J	notatur 67
I amblichus.		O
I plurimis locis emendatur, il-		N osander.
I osephus scaliger. [I]llustratur.		Ouidius.
I saacus Casaubonus.		P
I ssidorus.		P acuvius.
I socrates.		B. Paulus.

Perfius.	
Petronius.	
Pherenicus.	
Philargyrius.	
Pindarus.	
explicatus	100.101.etc.
Plato.	
Plautus.	
emendatus.	80.81.82.84.85. 88.91.94.97.98.99.
explicatus	88.89.93.99
illustratus	77.78.79.81.82. 83.84.85.86.91.94.95.96. 97.126
Plinius.	
Plutarchus.	
emendatus.	9
Polyænus.	
Pomponius Mela.	
Priscianus.	
Propertius.	
Prudentius.	
S	
Seneca Philosophus.	
Seneca Tragicus.	
tentatus	74
illustratus	72.73
Serenus.	
Sidonius Apollinaris.	
Simplicius.	
Sophocles, & eius scholia.	
Stobæus.	

Strabo.	
explicatus	110.111.112
Suetonius.	
Suidas.	
T	
Terenius.	
illustratus	127.134
Tibullus.	
Theocritus cum scholiis.	
emendatus	61
eius scholia emendata	31
Theodorus Prodromus.	
Theophilactus.	
Theophilus IC.	
Theophrastus.	
Thucydides, & eius scholia.	
explicatus	45.46
Trebellius Pollio.	
Turpilius.	

V

Valerius Flaccus.
Valerius Maximus.

Varro.	
Velius Longus.	
Virgilius.	
tentatus	51
Vlpianus IC.	

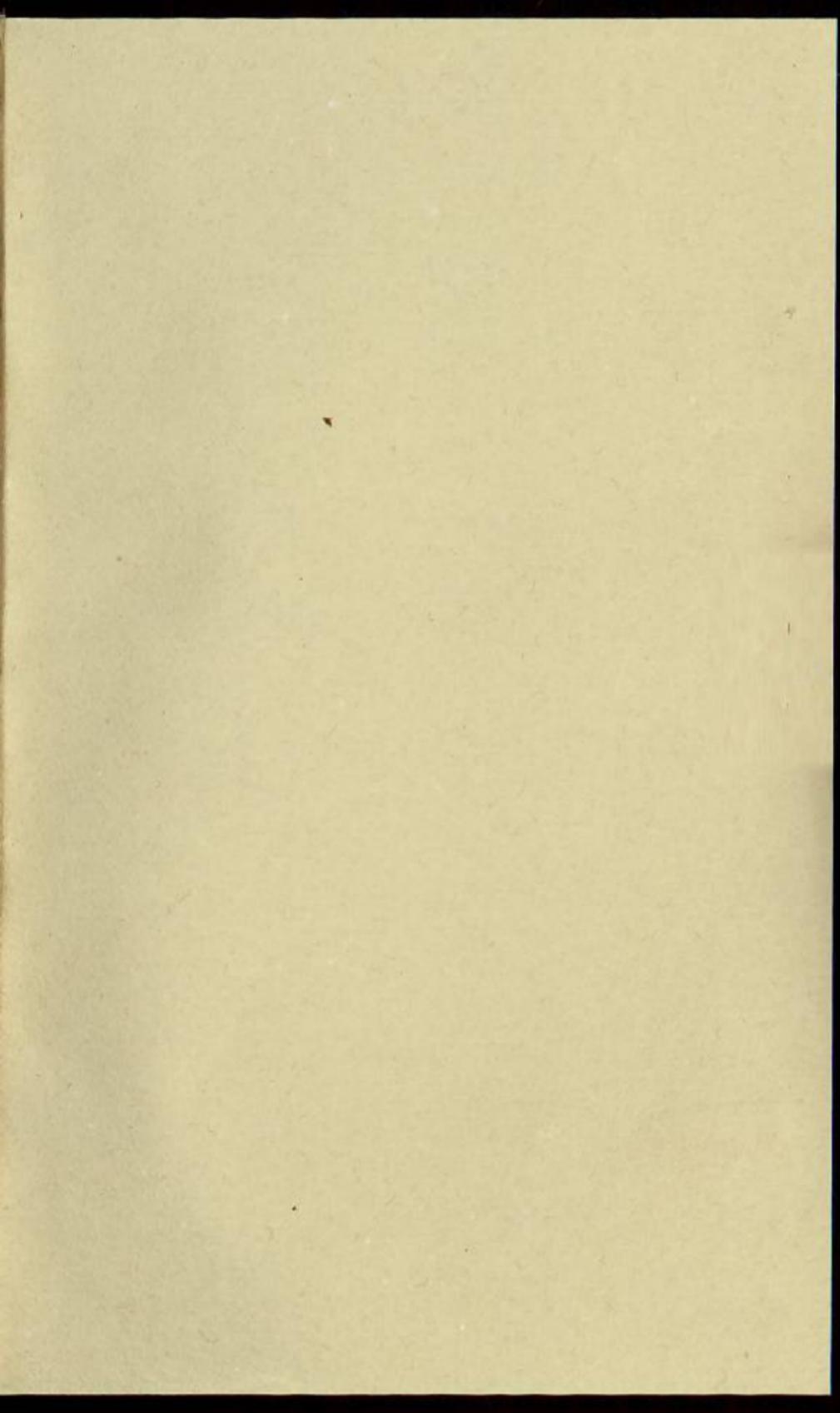
X

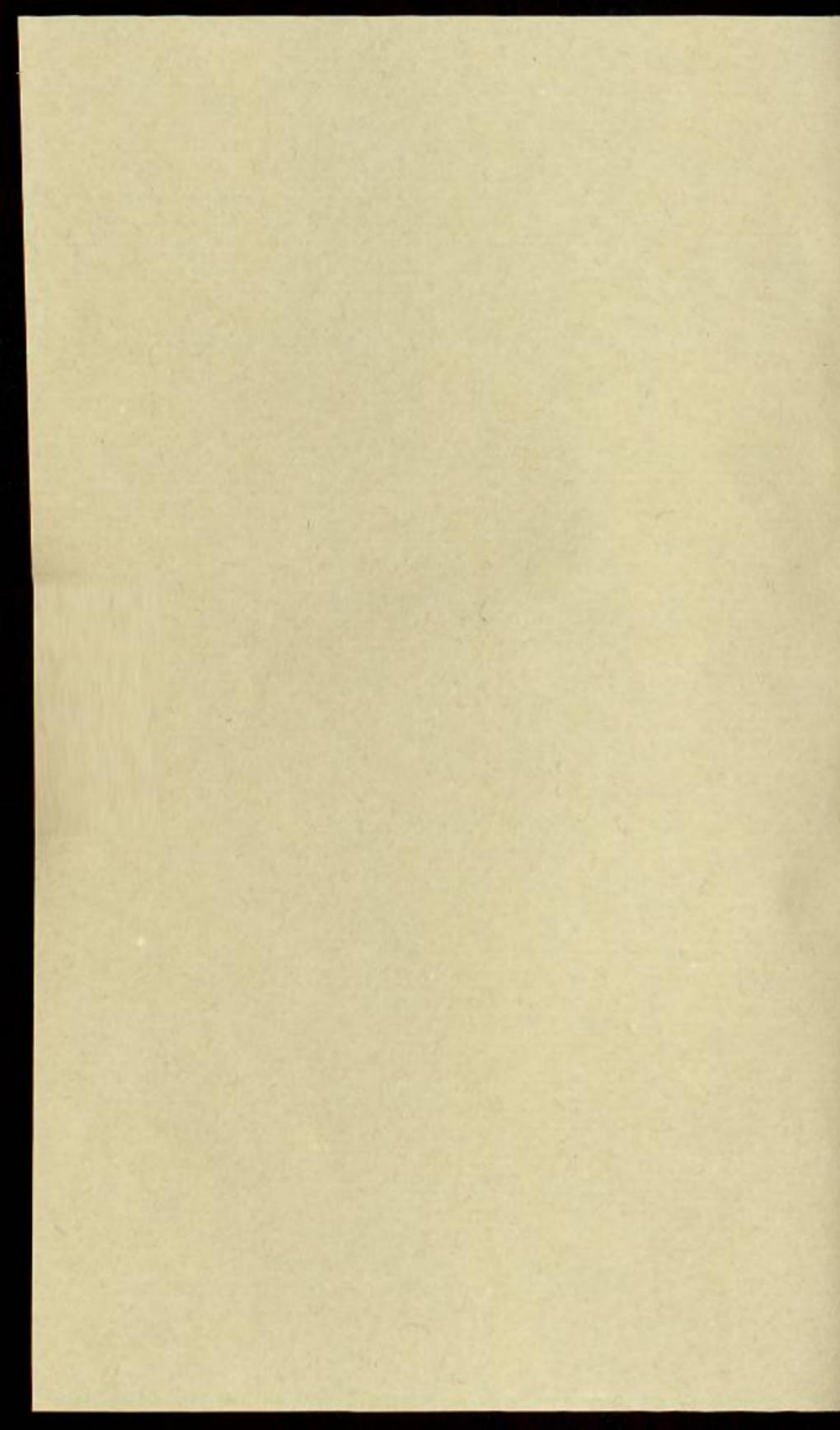
Xenophon.	
Zigabenus.	

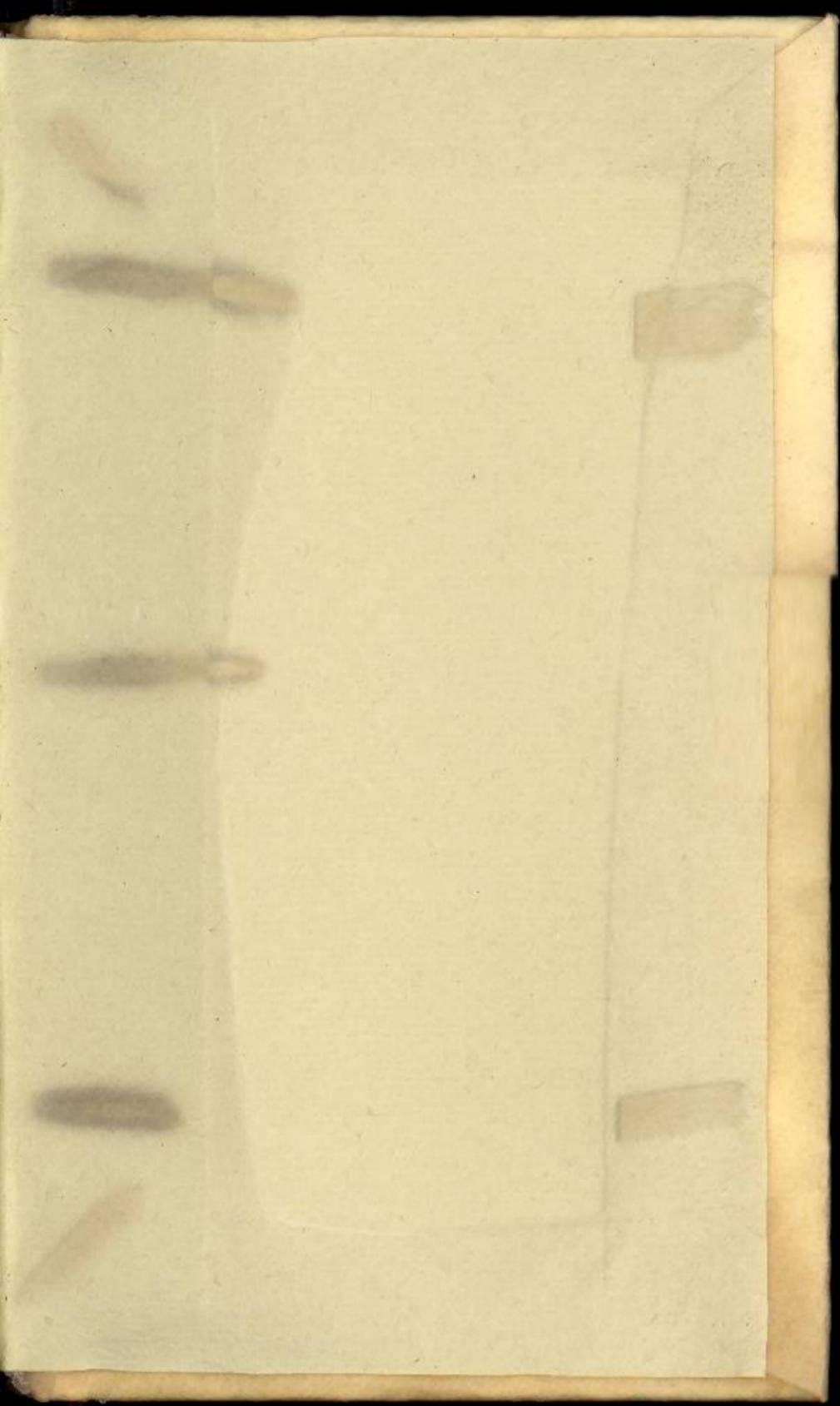

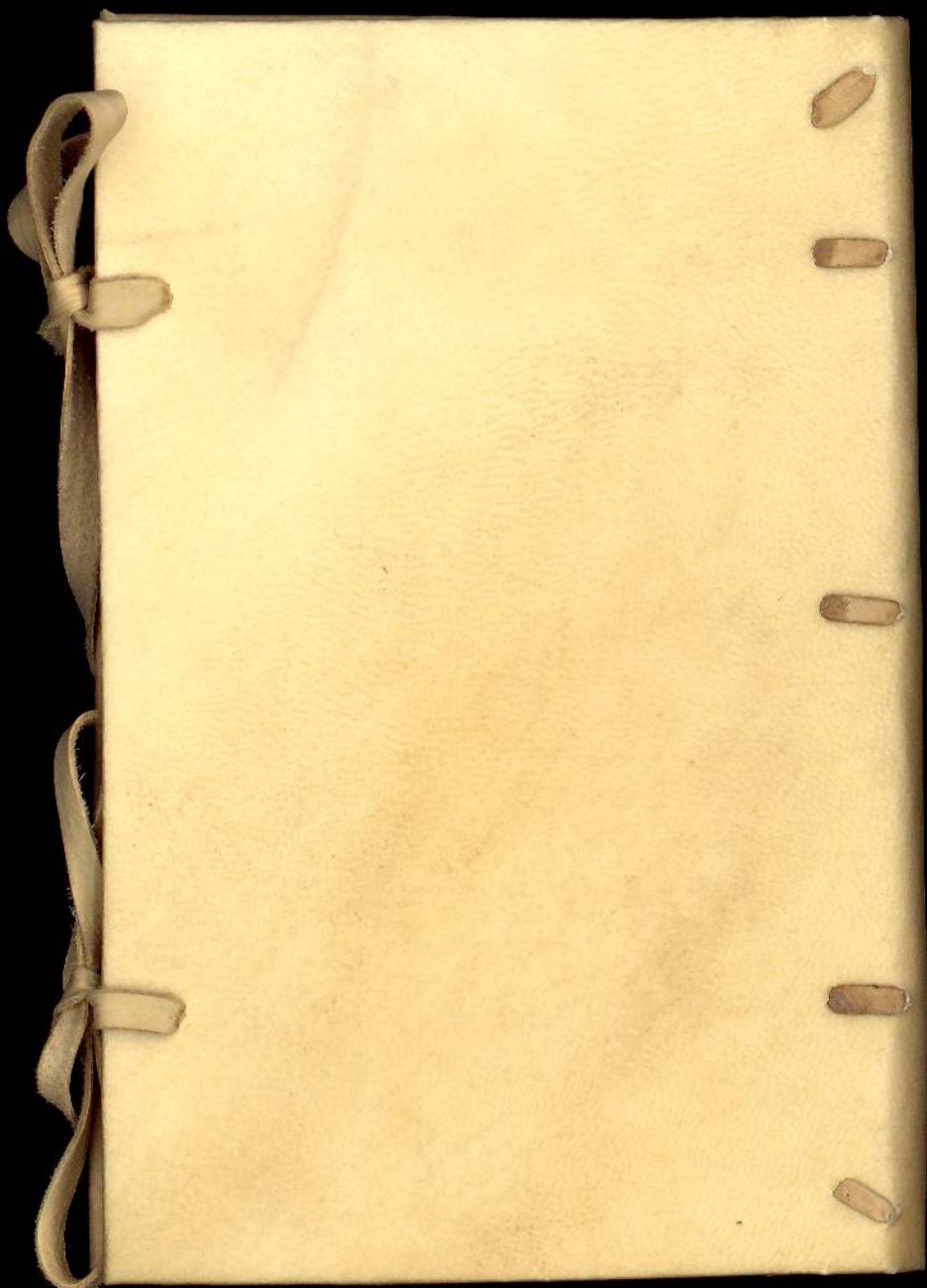
F I N I S.

23. 7. 18. 19. 20.
24. 7. 19. 20. 21.
25. 7. 20. 21. 22.
26. 7. 21. 22. 23.
27. 7. 22. 23. 24.
28. 7. 23. 24. 25.
29. 7. 24. 25. 26.
30. 7. 25. 26. 27.
31. 7. 26. 27. 28.
32. 7. 27. 28. 29.
33. 7. 28. 29. 30.
34. 7. 29. 30. 31.
35. 7. 30. 31. 32.
36. 7. 31. 32. 33.
37. 7. 32. 33. 34.
38. 7. 33. 34. 35.
39. 7. 34. 35. 36.
40. 7. 35. 36. 37.
41. 7. 36. 37. 38.
42. 7. 37. 38. 39.
43. 7. 38. 39. 40.
44. 7. 39. 40. 41.
45. 7. 40. 41. 42.
46. 7. 41. 42. 43.
47. 7. 42. 43. 44.
48. 7. 43. 44. 45.
49. 7. 44. 45. 46.
50. 7. 45. 46. 47.
51. 7. 46. 47. 48.
52. 7. 47. 48. 49.
53. 7. 48. 49. 50.
54. 7. 49. 50. 51.
55. 7. 50. 51. 52.
56. 7. 51. 52. 53.
57. 7. 52. 53. 54.
58. 7. 53. 54. 55.
59. 7. 54. 55. 56.
60. 7. 55. 56. 57.
61. 7. 56. 57. 58.
62. 7. 57. 58. 59.
63. 7. 58. 59. 60.
64. 7. 59. 60. 61.
65. 7. 60. 61. 62.
66. 7. 61. 62. 63.
67. 7. 62. 63. 64.
68. 7. 63. 64. 65.
69. 7. 64. 65. 66.
70. 7. 65. 66. 67.
71. 7. 66. 67. 68.
72. 7. 67. 68. 69.
73. 7. 68. 69. 70.
74. 7. 69. 70. 71.
75. 7. 70. 71. 72.
76. 7. 71. 72. 73.
77. 7. 72. 73. 74.
78. 7. 73. 74. 75.
79. 7. 74. 75. 76.
80. 7. 75. 76. 77.
81. 7. 76. 77. 78.
82. 7. 77. 78. 79.
83. 7. 78. 79. 80.
84. 7. 79. 80. 81.
85. 7. 80. 81. 82.
86. 7. 81. 82. 83.
87. 7. 82. 83. 84.
88. 7. 83. 84. 85.
89. 7. 84. 85. 86.
90. 7. 85. 86. 87.
91. 7. 86. 87. 88.
92. 7. 87. 88. 89.
93. 7. 88. 89. 90.
94. 7. 89. 90. 91.
95. 7. 90. 91. 92.
96. 7. 91. 92. 93.
97. 7. 92. 93. 94.
98. 7. 93. 94. 95.
99. 7. 94. 95. 96.
100. 7. 95. 96. 97.

LIT
PHRC
GR. I

90

